

WILLIAM GIBSON ZBĚSILÁ JÍZDA

Mé sestře Fran Gibsonové s úžasem a láskou.

1

Kouř

Duch byl dárkem jejího otce na rozloučenou; předal jej černě oděný tajemník v odbavovací hale v Naritě. První dvě hodiny letu do Londýna ležel zapomenutý v její peněženke, hladkém, černém obdélníku, jedna strana s otiskem všudypřítomného loga Maas–Neotek, druhá zakřivená tak, aby se hodila do uživatelské dlaně.

Posadila se zpříma do sedadla v kabině první třídy; její rysy vytvářely malou chladnou masku modelovanou podle nejčastějšího výrazu její zesnulé matky. Okolní sedadla zela prázdnotou; její otec tento prostor předem zakoupil. Odmítla jídlo, které jí nabídl nervózní stevard. Prázdňá sedadla, důkaz bohatství a moci jejího otce, ho vyděsila. Muž zaváhal, pak se uklonil a odešel. Krátce se usmála a její úsměv opět připomínal úsměv její matky.

Duchové, řekla si později kdesi nad Německem a zírala na čalounění. Jak naprosto skvěle zachází otec se svými duchy.

Za oknem byli také duchové, duchové ve stratosféře evropské zimy, fragmentární obrazy, které se začaly vytvářet, když se jim oči pohnuly z ohniska. – A její matka v Ueno Parku, křehký obličej v zářijovém slunci.

"Jeřábi, Kumi! Podívej, jeřábi!" A Kumiko se podívala přes rybník Šinobazu a neviděla nic, vůbec žádné jeřáby, jen pár černých teček, což byly určitě vrány. Voda byla hladká jak hedvábí olovnaté barvy a bledé hologramy neurčitě jiskřily nad vzdálenou linií stanovišť pro lukostřelbu. Ale Kumiko uviděla jeřáby později, a to mnohokrát, ve snu; byly to origami, japonské skládanky, hranaté předměty složené z neonových prvků, třpytící se ptáci plovoucí měsíční krajinou šílenství její matky...

Vzpomněla si na otce. Černé roucho odhalovalo tetovaný útok draků, zkrocený za prázdnou ebenovou deskou psacího stolu. Měl prázdné, lesklé oči, jako mívají malované panenky.

"Tvá matka je mrtvá. Rozumíš?" A všechno kolem ní byly jen prostory stínu v jeho pracovně, hranatá temnota. Pohnul rukou kupředu tak, že se octla v kruhu světla, nejistě, tak, aby na ni ukázal. Manžeta roucha sklouzla a odhalila zlaté rolexy a další draky; jejich hřívky se vlnily, vztyčovaly se silně a temně kolem jeho zápěstí a ukazovaly na ni. "Rozumíš?" Neodpověděla, ale místo toho utekla dolů na tajné místo, o kterém věděla, do prostoru nejmenších uklízečích strojů. Tikaly kolem ní po celou noc a každých pár minut si ji prohlížely růžovými záblesky laseru, až se jí otci podařilo najít a s pachem whisky a dunhillek ji odnesl do jejího pokoje v druhém patře apartmá.

Vzpomněla si na týdny, které následovaly, na otupělé dny, které většinou trávila ve společnosti toho či onoho tajemníka v černém obleku. Byli to opatrní muži se zautomatizovanými úsměvy a pevně svinutými deštníky. Jeden z nich, ten nejmladší a nejopatrnější, ji na přečpaném chodníku v Ginze, ve stínu Hattoriho hodin, dovedl na improvizované předvádění kendo a znalecky kličkoval mezi vyděšenými prodavačkami a zvědavými turisty, vždy s černým deštníkem, který se neškodně prodíral pod antickými oblouky. A Kumiko se pak usmála, její vlastní úsměv prorazil pohřební masku a pro tentokrát se její vina přenesla hlouběji a ostřeji do místečka v srdci, kde poznala svou hanbu a ubohost. Ale nejčastěji ji tajemníci brali na nákup. Z jednoho obrovského obchodního domu v Ginze do druhého, sem a tam, z desítek butiků v Šinjuku, které doporučoval modrý plastický Michelinův průvodce, který mluvil odpornou turistickou japonštinou. Nakoupila si moc ošklivé věci, ošklivé a strašně drahé, a sekretáři kolem ní nechápavě běhali a drželi v hrubých rukou lesklé tašky. Každé odpoledne, když se vraceli do apartmá jejího otce, uložili tašky pečlivě do její ložnice, kde zůstaly, neotevřené a netknuté, dokud je pokojské neodstranily. A sedmý týden, právě v předvečer jejích třináctých narozenin, zařídili, aby Kumiko letěla do Londýna:

"Budeš hostem v domě mého kobuna" řekl jí otec.

"Ale já jet nechci," řekla a předvedla úsměv své matky. "Musíš," řekl a odvrátil se. "Mám nějaké potíže," pronesl v ztemnělé pracovně. "V Londýně budeš v bezpečí."

"A kdy se vrátím?" Ale otec neodpověděl. Uklonila se a odešla z jeho pracovny, stále s matčíným úsměvem na tváři.

Duch se probudil, jen jak se ho Kumiko dotkla, právě při sestupu na Heathrow. Jedenapadesátá generace biočipů Maas–Neotek vykouzlila matnou postavu na vedlejším sedadle – byl to chlapec z jakéhosi vybledlého plátku pro lovce, s nohama ledabyle zkříženýma, s opálenými stehny a jezdeckými botami. "Ahoj," pronesl duch.

Kumiko zamrkala a otevřela dlaň. Chlapec zajiskřil a zmizel. Zadívala se dolů na hladký, malý přístroj, který měla v dlani, a pomalu zařala prsty.

"Ještě jednou ahoj," řekl. "Jsem Colin. A ty?" Zírala na něho. Měl kouřové, světle zelené oči, vysoké, bledé a hladké čelo pod neposlušnou tmavou kšticí. V třpytu jeho zubů viděla protější sedadla. "Ještě je to pro tebe moc přízračné," řekl s úšklebkem, "můžeme to zvětšit..." A byl tu hned, nepříjemně ostrý a reálný, látka na klopě jeho tmavého kabátu vibrovala s halucinační jasností. "Snížím potom výkon baterie," řekl a ztlumil se do původního stavu. "Ještě pořád nevím, jak se jmenuješ." A zase se zašklebil.

"Nejsi skutečný," řekla stroze. Pokrčil rameny. "Nemohu mluvit nahlas, slečno. Spolucestující by si mohli myslet, že jsi nějaká divná, jestli mi rozumíš. Správně se na to jde subvokalitou. Všechno chytám kůží..." Uvolnil nohy, natáhl je a ruce složil za hlavu. "Připoutat se, slečno. Já sám to ovšem nepotřebuji, protože jsem, jak jste se ráčila vyjádřit, neskutečný."

Kumiko se zamračila a hodila přístroj duchovi do klína. Zmizel. Připoutala se, podívala se na něho, trochu zaváhala a pak se dostala do cviku.

"Takže ponejprv v Londýně, co?" řekl a vykroužil ze sféry jejího vidění. Nechtěně přikývla. "Létání ti nevádí? Neděsí tě to?"

Zakroutila hlavou a cítila se směšně. "Nevadí," řekl duch. "Budu na tebe dávat pozor. Za tři minuty budeme na Heathrow. Bude na tebe u letadla někdo čekat?"

"Obchodní partner mého otce," řekla japonsky. Duch se zašklebil. "Tak to budeš v dobrých rukou, to je jisté." Zamrkal. "Nemyslela sis, že ovládám jazyky, že se tak na mě díváš, co?"

Kumiko zavřela oči a duch jí začal šeptat cosi o archeologii Heathrow, o neolitu a době železné, o keramice a různých nástrojích...

"Slečna Yanaka. Kumiko Yanaka?" Tyčil se nad ní Angličan, obrovský trup zahalený velkými záhyby tmavé vlny. Malé tmavé oči si ji dobromyslně prohlížely přes brýle s ocelovými obroučkami. Zdálo se, že nos se mu rozplácl tak, že místo něj je jen rovná plocha a že se již nikdy neobjeví. Vlasy, nebo alespoň to, co z nich zbylo, měl vyholené tak, že tvořily šedivé strnisko, a černé pletené rukavice byly odřené a bez prstů.

"Víte," řekl, jako by ji chtěl ihned uklidnit, "jmenuji se Petal."

Petal říkal tomu městu Kouř. Kumiko se chvěla na chladné červené kůži; oknem staříckého jaguáru viděla, jak se k zemi snáší sníh a roztává na silnici, které Petal říkal M4. Pozdě odpoledne bylo nebe bezbarvé. Jel tiše, úsporně, rty měl našpulené, jako by se chystal zapískat. Doprava – ve srovnání s Tokiem – byla neuvěřitelně řídká. Předjeli tirák Eurotrans s nákladem, ale bez řidiče; tupý předek měl posetý senzory a baterií reflektorů. Bez ohledu na rychlost jaguáru se Kumiko cítila, jako by stála; kolem ní začaly narůstat jednotlivé části Londýna. Zdi z vlhkých cihel, betonové oblouky, černě natřené ocelárny čnicí do výše jako kopí.

Jak se tak dívala, město dostávalo stále určitější obrysy. Nedaleko M4 v době, kdy jaguár čekal na křižovatce, zahlédla sněhem tváře, zarudlé obličejce nad tmavým oblečením, brady zahalené do šálů, slyšela, jak podpatky žen klapou stříbrnými kalužinami. Řady obchodů a domů jí připomněly minuciózní detaily doplňků, které viděla rozložené u vláčku v ósacké galerii obchodníka s evropskými starožitnostmi.

Vůbec to nepřipomínalo Tokio, kde minulost, tedy všechno, co z ní zbylo, se piplalo s nervózní pečlivostí. Tam byla historie množstvím, vzácnou věcí, kterou klasifikovala vláda a kterou chránil zákon a sdružené financování. Zde to byla sama podstata věcí, jako by Město bylo jediným porostem z kamene a cihel, nespočetné vrstvy informací a významů, epocha na epoše generovaná přes propast staletí podle diktátu několika dnes nečitelných hvězd obchodu a impéria.

"Swain nemohl bohužel přijít a přivítat vás," řekl muž jménem Petal. Kumiko měla menší potíže s jeho přízvukem než se stavbou vět; zpočátku mylně zaměnila omluvu za příkaz. Chtěla využít ducha, ale pak ten nápad zamítla.

"Swain," troufla se zeptat, "pan Swain je můj hostitel?" Petalovy oči ji našly v zrcadle. "Roger Swain. Otec vám to neřekl?"

"Ne."

"Aha."

Přikývl. Pan Kanaka si je vědom bezpečnostních věcí, to dá rozum... Muž jeho postavení atd. Nahlas si povzdechl: "Omluvte to topení. Garáže se o to měly postarat..."

"Jste tajemníkem pana Swaina?" Oslovila zkrabatělé ruličky masa nad límcem tlustého tmavého kabátu.

"Jeho tajemník?" Zdálo se, že uvažuje. "Ne," řekl nakonec, "to ne." Vzal to oklikou kolem kovově se lesknoucích ochranných stříšek a večerního proudu chodců.

"Jedla jste? Dali vám něco v letadle?"

"Neměla jsem hlad." Nasadila matčinu masku.

"No, Swain bude něco mít. Spousty japonského jídla."

A podivně zamlaskal. Ohlédl se na ni.

Dívala se kolem a viděla nárazy sněhových vloček a likvidační pohyb stěračů.

Swainovu rezidenci v Notting Hillu tvořily tři vzájemně propojené viktoriánské městské domy, které ležely kdesi v zasněženém spletní uliček a nově adaptovaných domů. Petal, v každé ruce dva kufry, které patřily Kumiko, jí vysvětlil, že číslo 17 má přední vchod také pro čísla 16 a 18.

"Nemá smysl tam klepat," řekl a zmateně gestikuloval těžkými zavazadly a ukazoval na lesklou červenou malbu a nablýskané mosazné kování dveří číslo 16.

"Za nimi není nic než půl metru železobetonu."

Pohlédla dolů uličkou, kde takřka stejné průčelí ustupovalo podél mírné zatáčky. Sněžilo teď hustěji a fádni oblohu ozařoval narůžovělý přísvit sodíkových lamp. Ulice byly pusté, sníh čerstvý a dosud nepošlapaný. Vzduch měl jakousi divnou příchut', mdlý, pronikavý pach ohně ze starodávného paliva. Petalovy boty zanechávaly velké, jasné ohraničené šlépěje. Byly to černé oxfordky z jemné kůže s úzkou patou a silnými vlnitými podrážkami z červené umělé hmoty. Šla v jeho stopách vzhůru po šedivých schodech do čísla 17. Začínala se chvět.

"To jsem přece já," řekl černě natřeným dveřím, "innit." Pak vzdychl, položil všechna čtyři zavazadla do sněhu, sundal si rukavici bez prstů z pravé ruky a dlaní zmáčkl ocelový kroužek v jedné rovině s dveřním panelem. Kumiko si myslela, že slyší jemné hvízdnutí, neznatelný zvuk, který se rozlehl a pak zmizel. Když ustoupili, začaly dveře vzápětí pod nápořem magnetických zástrček vibrovat.

"Říkal jste mu Kouř," řekla, když sáhl po mosazném knoflíku na dveřích, "tomu městu..."

Zarazil se. "Kouř," řekl, "ano," a otevřel dveře vstříc teplu a světlu, "to je takový starý výraz, něco jako přezdívká." Zvedl zavazadla a vešel do haly s modrým kobercem a bíle natřeným dřevem. Šla za ním, dveře se za ní zavřely, zástrčky zapadly na svá místa. Plakát v mahagonovém rámu visel nad bílým táflováním, koně na poli, kučeravé postavičky v černých kabátech. Tady by měl žít ten duch Colin, pomyslela si. Petal zase položil zavazadla. Na modrém koberci se objevily celé vločky sněhu. Pak otevřel další dveře a odhalil pozlacenou ocelovou klec. S řinčením odtáhl tyčky stranou. Zmateně zírala do klece. "Výtah," pronesl, "není tady místo pro vaše věci. Vrátím se pro ně."

Petal zmáčkl tupým ukazováčkem bílý porcelánový knoflík a výtah – nehledě na zjevné stáří – se pohnul. Kumiko musela stát těsně u Petala – páchl vlhkou vlnou a vodou po holení s květinami.

"Vzal jsem vás až sem nahoru," řekl a vedl ji úzkou chodbou, "protože jsme si mysleli, že oceníte ten klid." Otevřel dveře a uvedl ji dovnitř. "Doufám, že to bude stačit," sundal si brýle a energicky si je vyčistil zmačkaným jemným papírkem. "Dovezu zavazadla."

Když odešel, procházela se Kumiko kolem masivní černé mramorové vany, která kralovala ve středu nízké, přeplněné místnosti. Proti stěně, sklánějící se ostře od stropu, stálo mramorové zlaté zrcadlo. Největší ložnici, jakou kdy viděla, lemovala dvě střešní okénka. Nad postelí bylo zasazeno zrcadlo s připojenými světélky jako v letadle. Stálo u vany a dotýkalo se klenutého hrbu zlatem vykládané labutě, která zde sloužila jako chrlič. Její roztažená křídla byly kohoutky. Vzduch v místnosti byl teplý a klidný a na okamžik se zdálo, že ji zaplňuje přítomnost její matky, trýznivé mlžno.

Ve dveřích zakašlal Petal. "Tak tady," řekl a hrnul se dovnitř s jejími zavazadly, "všechno v pořádku? Nemáte už hlad? Ne? Tak vás tu nechám, abyste se zabydlela." Zavazadla položil k posteli: "Kdybyste dostala hlad, zazvoňte." Ukázal na zdobený staříčkový telefon se zahnutým mosazným mluvítkem a sluchátkem a otočil klíčkou ze slonoviny. "Jen ji zvedněte, nemusíte nic vytáčet. Snídani dostanete, kdy budete chtít. Zeptejte se někoho, ukážou vám kde. Pak se budete moci setkat se Swainem..."

Pocit matčiny přítomnosti s jeho návratem zmizel. Pokoušela se jej znovu vyvolat, když jí popřál dobrou noc a zavřel dveře, ale už se jí to nepodařilo.

Ještě dlouho pak stála u vany a hladila jemný kov na chladném krku labutě.

2

Kid Afrika

Kid Afrika dorazil do Psí Samoty poslední listopadový den, jeho starý dodge řídila běloška jménem Cherry Chesterfieldová.

Slick Henry a Little Bird lámali cirkulárku, která tvořila Soudcovu levou ruku, když se objevil Kidův dodge se skvrnitým krytem motoru, který vyvrhoval odporně hnědé gejzíry rezavé vody, tvořící obrovské kaluže na nerovném povrchu z pevné oceli. Little Bird je uviděl nejdřív. Měl velice ostrý zrak, ten Little Bird, a desetkrát zvětšující dalekohled – houpal se mu jen tak na prsou mezi kostmi různých zvířat a starou mosaznou nábojnicí. Slick vzhlédl od hydraulického zápěstí a uviděl, jak se Little Bird vztyčil do výše dvou metrů a zaměřil dalekohled přes mřížku matné oceli, která tvořila větší část jižní stěny Továrny. Little Bird byl hubený, takřka samá kost, a nalakované kadeře hnědých vlasů, jimž vděčil za jméno, se tyčily proti bledé obloze. Vzadu a po stranách se vyholil hodně nad uši, a s pruhy vlasů a aerodynamickým ohonem vypadal, jako by měl na sobě bezhlavého hnědého racka.

"To je ten sviňák," řekl Little Bird.

"Co?" Little Birda bylo těžké donutit, aby se soustředil, a práce vyžadovala další pár rukou.

"To je ten negr."

Slick se vztyčil, utřel si ruce o nohavice džínů a Little Bird si nervózně hrál se zeleným microsoftem-5 ze zásuvky za uchem – a ihned zapomněl na kalibrační proceduru o osmi bodech, která byla zapotřebí, aby se uvolnila Soudcova cirkulárka. "Kdo řídí?" Afrika nikdy neřídil sám, pokud to mohl zařídit jinak.

"To nemůžu rozeznat." Little Bird nechal dalekohled spadnout zpět mezi sadu kostí a mosazi.

Slick se k němu u okna přidal a oba sledovali, jak se dodge blíží. Kid Afrika se opakovaně dotýkal matově černé věcičky na rozumnou aplikaci z aerosolové plechovky, tmavý efekt obstarala řada pochromovaných lebek spájených do masivního celku. Jednu dobu se duté ocelové lebky honosily vánočními žárovkami místo očí; zdálo se, že Kid ztrácí zájem o svůj image.

Když se vůz přiblížil k Továrně, Slick uslyšel, jak se Little Bird šourá zpátky s těžkými botami, které skřípaly prachem a jemnými lesklými spirálami kovových spon.

Slick sledoval podél poslední zaprášené řady okenních skel, jak se vůz usadil v ochranných

kapsách před Továrnou, zachrchlal a vypustil páru.

Ve tmě za ním něco zachrastilo a on věděl, že za policí na staré součástky je Little Bird a bouchá podomácky vyrobeným tlumičem na krabice, které používali pro králíky.

"Birde," řekl Slick a potřásal francouzákem, "vím, že ses zatracenej opšoust, ale copak mi to, do prdele, musíš pořád připomínat?"

"Toho negra nemám rád," řekl Little Bird za poličkou.

"Tak jo, a kdyby tě ten negr vůbec upozoroval, neměl by tě taky rád. Kdyby věděl, že tady máš tu flintu, zarazil by ti ji do krku."

Little Bird nereagoval. Vyrostl v bělošském Jersey, kde každý hovno o něčem věděl a nenáviděl každého, kdo přece jen něco věděl.

"A já bych mu taky pomohl." Slick trhl zipem na staré hnědé bundě a šel ke Kidovu vozidlu.

Zaprášené okno na řidičově straně zasyčelo a ukázala se bledá tvář, z níž vynikaly obrovské jantarové ochranné brýle. Slickovy boty došláply na staré plechovky, které byly zrezivělé jako tenké listy. Řidič sundal brýle a otočil k němu oči. Ženské, ale nyní jantarově žluté brýle mu visely kolem krku a naprosto skryly ústa a bradu. Kid byl daleko, což bylo dobře, kdyby v případě mimořádné události začal Little Bird střílet.

"Pojď kolem," řekla dívka.

Slick obešel vozidlo, šel kolem pochromovaných lebek a slyšel, jak okno Kida Afriky se spouští se stejným demonstrativně slabým zvukem.

"Slicku Henry," řekl Kid a hrud' mu zbělela, jak zachytila vzduch Samoty, "ahoj."

Slick shlížel na dlouhý, hnědý obličej. Kid Afrika měl velké oči barvy lískových oříšků, s úzkými štěrbinami jako kočka, tužkově tenký knír a kůži lesklou jako semiš.

"Ahoj, Kide." Slick ucítil zevnitř vozu něco jako kadidlo. "Jak to jde?"

"No," řekl Kid a zúžil oči, "připomenu ti to, až budu něco potřebovat..."

"Tak jo," řekl Slick a bolestně to pochopil. Kid Afrika ho kdysi zachránil, bylo to v Atlantic City. Přemluvil nějaké zuřivce, aby ho nevyhazovali z balkonu ve čtyřicátém třetím patře vyhořelého výškového skladiště. "Někdo tě chce vyhodit z mrakodrapu?"

"Slicku," řekl Kid, "chci tě někomu představit."

"Takže dokonce to?"

"Slicku Henry, tahle krásná dívka je slečna Cherry Chesterfieldová z Clevelandu v Ohio." Slick se zakřenil a podíval se na řidičku. Rozjařená blondýna, podmalované oči. "Cherry, tohle je můj blízký přítel, pan Slick Henry. Když byl mladý a zlý, jezdil s předříkávači. Teď je starý a zlý, je tady v té díře a dělá své umění, chápeš. Je to talentovaný muž, jasný?"

"To je ten, co dělá roboty," pronesla dívka přes žvýkačku, "jak jsi říkal."

"To je právě on," řekl Kid a otevřel dveře. "Počkej tady na nás, miláčku." Kid měl na sobě norkový kožich, který ometal neposkrvněné konce žlutých pštrosích bot. Vkročil do Samoty a Slick vzadu ve voze zachytil cosi jako medicínské věcičky...

"Haló, Kide," řekl, "co to máš tam vzadu?" Kidova ruka s drahokamy se zvedla a ukazovala Slickovi dozadu, když tu se dveře vozu zavřely a Cherry Chesterfieldová sklapla i dveřní uzávěr.

"Právě o tom si musíme popovídat, Slicku."

"Myslím, že tu moc otázek nebude," řekl Kid Afrika a opřel se o prázdný kovový pracovní stolek, který měl zabalený do norka. "Cherry má kartu zdravotního technika a ví, že bude muset platit. Sympatická dívka, Slicku." Zamrkal.

"Kide..."

Kid Afrika měl toho chlapíka vzadu ve voze, byl jako mrtvý, v komatu nebo cosi takového, ukradl pro něho všelijaké pumpy, vaky, trubičky a jiné přístroje a všechno připojil ke starým ambulantním nosítkám, bateriím a tak.

"Co to znamená?" Cherry, která šla za nimi poté, co Kid vzal Slicka, aby mu ukázal chlapíka vzadu ve voze, zírала pochybovačně na vysokého Soudce, nebo aspoň na jeho podstatnou část; ruka s cirkulárkou byla tam, kam ji položili, tedy na podlaze na zamaštěné podložce. Jestli má kanu zdravotního technika, pomyslel si Slick, asi nepoznal, že chybí. Měla na sobě alespoň čtyři

kožená saka, všechna určitě tak o čtyři čísla větší.

"To je Slickovo umění, jak jsem ti říkal."

"Ten chlapík umírá. Smrdí jako chcánky."

"Asi se rozvázal cévkovač," řekla Cherry. "A co má vlastně ta věc dělat?"

"Nemůžeme ho tam nechat, Kide, je tuhej. Když ho chceš zabít, dej ho do díry tady na Samotě."

"Ten chlap neumírá," řekl Kid Afrika. "Není zraněný, není nemocný..."

"Tak co je s ním, ksakru?"

"Je down, drahoušku. Je na dlouhém výletě. Potřebuje ticho a klid."

Slick se podíval z Kida na Soudce a pak zase zpátky na Kida. Chtěl pokračovat v práci na té ruce. Kid řekl, že chce, aby Slick toho chlapíka k sobě vzal tak na dva, snad na tři týdny; nechá tady Cherry, aby se o něho postarala.

"Nevím pořád, o co jde. Ten chlap, to je tvůj přítel?"

Kid Afrika pokrčil ve svém norku rameny.

"Tak proč si ho nenecháš u sebe?"

"Není tam takový klid. Není tam ticho."

"Kide," řekl Slick, "jedno ti sice dlužím, ale není to nic tak temného. A koneckonců chci pracovat, a tohle je na mě moc velká záhada. A je tu laky Gentry. Teď je v Bostonu, vrátí se zítra večer a určitě se mu to nebude líbit. Víš, jak je z lidí celý na větví... A tady je to z větší části jeho, tak to je..."

"Už tě měli za zábradlím, hochu," řekl Kid Afrika smutně. "Vzpomínáš?"

"Ale jo, vzpomínám, ale..."

"Moc dobře si asi nevzpomínáš," řekl Kid. "Tak jo, Cherry, jedem. Nechci jet ze Psí Samoty v noci."

Rychle vstal z kovové lavičky.

"Kide, podívej..."

"Zapomeň. Neznal jsem ani tvé zkurvené jméno, tehdy v Atlantic City, teprve pak jsem si je zjistil, nechťel jsem vidět bělocha, jak leží napříč ulicí, víš? Takže jsem tvé jméno neznal tehdy a neznám je ani teď."

"Kide..."

"Co?"

"Tak jo. Ať zůstane. Ale maximálně dva týdny. Dodržíš slovo a vezmeš ho pak zpátky? A pomůžeš mi to vyřídit s Gentrym."

"Co ten vlastně chce?"

"Drogy."

Little Bird se znovu objevil, když se Kidův dodge valil napříč Samotou. Začal řezat zbytky vozů, zrezivělé pláty oceli, na nichž byl ještě vidět lesklý email.

Slick se na něj díval z okna horní části Továrny. Čtverce ocelových rámců perfektně padly ke kusům očištěné umělé hmoty, každé jiného odstínu a tloušťky, takže když Slick vychýlil hlavu na jednu stranu, uviděl Little Birda přes tabulku netříštivého skla.

"Kdo tady bydlí?" zeptala se Cherry z pokoje za ním.

"Já," řekl Slick, "Little Bird, Gentry..."

"Myslím v tomto pokoji."

Otočil se a uviděl ji vedle nosítek a doprovodných přístrojů. "Přece ty," pronesl.

"To je tvoje?" Hleděla na kresby, kterými byly tapetovány zdi, jeho původní pojetí Soudce s jeho Vyšetřovateli, Požirač Mrtvol a Čarodějnice.

"Nestarej se."

"Je to lepší, než kdybys neměl žádné nápady," řekla.

Podíval se na ni. V koutku úst měla velké zanícené místo. Jakoby vybilené vlasy vypadaly jako nehybný displej. "Jak jsem řekl, neznepokojuj se."

"Kid říkal, že tady máš elektřinu."

"Radši ho zas připojím," řekla a obrátila se k nosítkám. "Nepotřebuje moc, ale baterie se

vybíjejí."

Přešel místnost a podíval se na vyčerpaný obličej. "Radši mi něco řekni." Nelíbily se mu ty trubičky. Jedna vedla do nosní dírky, a ta myšlenka ho nutila ke zvracení.

"Kdo je ten chlap a jaké svinstvo mu Kid dělá?"

"On ne," řekla a hledala text na panelu biomonitoru, který byl přivázan k nosítkám stříbrnou páskou. "Má rychlé pohyby očí, jako by se mu pořád něco zdálo."

Muž na nosítkách byl zabalen do zbrusu nového spacáku. "LC – to je on. Ať je kdo chce – za to Kidovi platí."

Na chlapíkově čele byla elektrodová síťka, jednoduchý černý kabel ležel na okraji nosítka. Slick šel po něm až k silné šedivé bandáži. Virtuální realita? To ještě nikdy neviděl.

Něco jako kybersvět? Gentry toho ví o kybersvětě hodně, nebo aspoň o tom mluví, ale Slick si nemohl vzpomenout na nic, co by bylo spojeno s bezvědomím a s tím, že člověk leží někde ztuhlý... Lidé to dělají tak, aby se mohli hýbat. Dají si na čelo elektrody a všechny informace na světě jsou tam, jako jediné neonové město, takže můžete jezdit a všechno vidět, protože když nechcete, je dost těžké najít cestu jen k určité informaci, kterou potřebujete. Ikonika, tak tomu říkal Gentry.

"Kida za to platí?"

"Jo," řekla.

"Za co?"

"Aby ho takto udržoval. A taky schovával."

"Před kým?"

"Nevím. Neřekl to."

V tichu, které následovalo, slyšel mužův skřípavý dech.

3

Malibu

V domě byl nějaký zápach, byl tam ostatně vždycky.

Patřilo to k době a slanému vzduchu a eutropické povaze nákladných domů, které byly postaveny příliš blízko moře. Snad to bylo také podivné vzhledem k místům krátce, ale často neobydleným domům, které jsou otevřené a uzavřené, podle toho, zda jejich neklidní obyvatelé přijeli, nebo odjeli. Představovala si prázdné místnosti, skvrny řezu, které tiše prokvétají chromém, světlou plíseň, která se drží v temných koutech. Architekti jako projev uznání věčným procesům jako by povzbuzovali míru koroze: masivní ocelová zábradlí podél terasy sežrala po letech rozstříkávání vody rez.

Dům se krčil, stejně jako jeho sousedé, na zbytcích pobořených základů, a její procházky podél pobřeží zahrnovaly také někdy pokusy o archeologickou fantazii. Pokoušela si představit nějaké místo v minulosti, jiné domy, jiné hlasy. Na jejich procházkách ji provázela ozbrojená malá helikoptéra Dornier, která se snesla ze své neviditelné střechy, když sestupovala z terasy. Mohla vzletět takřka potichu a byla naprogramována tak, aby se jí nedostala do zorného úhlu. Ve způsobu, jakým ji provázela, bylo cosi vábivého, jako by to byl drahý, ale nedoceněný, vánoční dárek.

Věděla, že Hilton Swift se na ni dívá kamerami dornieru. Jen málo toho, co se na pláži vyskytovalo, uniklo senzometu; její samota, celé týdny o samotě, které ostatně požadovala, byly pod stálým dohledem.

Roky, které strávila ve své profesi, ji činily proti pozorování imunní.

V noci někdy zapnula světla umístěná pod terasou, která osvětlovala hieroglyfické znaky velkých šedivých písečných blech. A samu terasu, ze které za tmy odcházela, a nízko položený obývací pokoj za ní. – Seděla na židli z obyčejné umělé hmoty a sledovala Brownův pohyb blech. V záři světél vrhaly droboučké, takřka neviditelné stíny a narážely hroty o písek.

Hlas moře ji halil do svých pohybů. Pozdě v noci, když spala v menší ze dvou ložnic pro hosty, našel cestu do jejích snů. Ale nikdy do jejích vzpomínek.

Výběr ložnic byl pudový. Hlavní ložnice byla spouštěčem starých bolestí.

Lékaři na klinice použili chemické kleště, aby je z jejích mozkových receptorů dostali pryč.

Vařila si v bílé kuchyňce, rozpouštěla chleba v mikrovlnce, sypala balíčky dehydrované švýcarské polévky na zcela čisté ocelové pánve a nořila se do bezejmenného, ale stále známějšího prostoru, od něhož byla tak jemně izolována návrhářovým práškem.

"Tomu se říká život," řekla bílému pultíku. A co z toho udělají senzonetoví psychologové, ptala se sama sebe, kdyby tenhle ten zvuk donesl nějaký skrytý mikrofon až k nim? Zamíchala polévkou rychlým pohybem a sledovala, jak začíná vřít. Hodně, hodně, pomyslela si, když dělá věci jen tak sama; na klinice trvali na tom, aby si sama stála. Nyní vylévala vlastní nádobu s polévkou a když si vzpomněla na kliniku, zamračila se.

Odešla po týdnu léčení. Lékaři protestovali. Detoxikace proběhla znamenitě, říkali, ale vlastní léčba ještě ani nezačala. Upozorňovali na počet recidiv mezi pacienty, kterým se nepodařilo léčebný program ukončit. Vysvětlovali, že její pojištění bude neplatné, když tak léčbu ukončí. Senzonet to zaplatí, řekla jim, ledaže by trvali na tom, že jim zaplatí sama. Vytáhla platinový čip Mitsubanky.

Její Lear dorazil o hodinu později; řekla, aby ji vzal do LAX, objednala si auto a zakázala všechny hovory zvenku.

"Je mi líto, Angelo," řeklo letadlo zatáčející nad zálivem Montego pár vteřin poté, co vzlétli, "ale mám tu na služební cestě Hiltona Swifta."

"Angie," řekl Swift, "víš, jsem vždycky za tebou. Ty to přece víš, Angie."

Otočila se a zírала na černý ovál kolem řečníka. Soustředil se v hladké, šedivé umělé hmotě a ona si představovala, jak je tam zkroucený, jak jsou jeho dlouhé běžecské nohy bolestivé, groteskně složené za Learovou nestvůrnou hlavou.

"Vím to, Hiltone," řekla. "Je hezké, že jsi zavolal."

"Letíš do Los Angeles, Angie?"

"Ano. Přesně to jsem letadlu řekla."

"Do Malibu."

"Správně."

"Piper Hill už je na cestě na letiště."

"Díky, Hiltone, ale nechci tam Pipera. Nechci nikoho. Chci jen auto."

"V domě ale žádné není, Angie."

"Dobrá. To je všechno, co chci, Hiltone. V domě žádné není. Dům je prázdný."

"Myslíš, že je to dobrý nápad?"

"Je to nejlepší nápad, který jsem po dlouhé době zase měla, Hiltone." Chvilí bylo ticho. "Říkali, že to šlo dobře, velmi dobře, Angie, to léčení. Ale chtěli, abys tam ještě zůstala."

"Potřebuju jen týden," řekla. "Jediný týden. Sedm dní. Sama."

Po třetí noci strávené v domě se probudila za úsvitu, uvařila si kávu a oblékla se. Rosa padla na široké okno vedoucí na terasu. Spánek byl přesně to; když přišly sny, nemohla je znovu přivolat. Ale něco tu bylo – zrychlení, takřka závratné. Stála v kuchyni a cítila chlad keramické podlahy přes silné ponožky, obě ruce objímaly teplý šálek.

Něco tam. Roztáhla ruce, zvedla šálek, jako by to byl pohár, gesto jak pudové, tak ironické.

Uplynuly tři roky, co na ni dolehl loa, tři roky, co se jí vůbec dotkli. Ale teď?

Legba? Jeden z těch druhých?

Pocit přítomnosti rychle ustoupil. Odložila šálek na pultík příliš rychle, káva přetekla přes ruku, a pak utíkala pro boty a plášť. Zelené gumové boty z plážového šatníku a těžký modrý horský kabátek, který si už nepamatovala, ale byl příliš velký na to, aby patřil Bobbymu. Rychle vyběhla z domu po schodech a ignorovala hluk malinkého dorniera, jako by se za ní vznášela trpělivá vážka. Pohlédla na sever podél směsice plážových domů, změř liníí střech, které jí připomínaly Rio barrio, a pak zamířila na jih směrem ke Kolonii.

Jediná, která přišla, se jmenovala Mamman Brigitte alias Grande Brigitte, a zatímco ji někteří pokládají za ženu barona Samedi, jiní jí říkají "nejstarší ze všech mrtvých".

Snová architektura Kolonie vyrostla po Angiině levici, boj tvaru a ega. Křehce vyhlížející a neony poseté repliky Watts Toweru se zvedaly hned vedle neobrutalistických bunkrů, v jejichž čele byly bronzové basreliéfy.

Jak se procházela kolem, zrcadlové stěny odrážely ranní hrabdu tichooceánských mraků.

Byly doby, a to během posledních tří let, kdy cítila, jako by chtěla překročit nebo nově překročit linii, neznatelnou hranici víry, a zjistila, že její čas s loa byl jenom sen, nebo nanejvýš, že oba byli jen infikované uzly kulturní rezonance, která tu zůstala z týdnů, které strávila v Beauvoirově New Jersey. Vidět to jiným očima: žádné bohy, žádné jezdce.

Šla dál, uklidněná příbojem, tím jediným věčným mementem plážového času, tím jeho nyní a pořád.

Její otec byl mrtev, už sedm let mrtev, a záznamy jí o něm mnoho neřekly. To, že sloužil někomu nebo něčemu, že jeho zásluhou byly znalosti a že ona byla jeho oběť.

Někdy cítila, jako by žila tři životy, každý oddělený od toho druhého něčím, co neuměla pojmenovat, a pořád žádná naděje na celistvost.

Byly tu dětské vzpomínky na Maasovu armologii vyrytou do vrcholku jedné arizonské stolové hory, kde se držela pískovcové balustrády tvář v tvář větru a cítila, jako by ta celá dutá krajina jako deska byla její lodí, že může vjet do těch barev zapadajícího slunce za horou. Později odtud odletěla a ze strachu jí zůstalo něco tvrdého v krku. Již nemohla přivolat poslední záblesk na otcově tváři.

I když to muselo být na mikrosvětle, další letadla letěla z posledních sil, řada duhových mūr. První život končil té noci a život jejího otce skončil také.

Její druhý život byl krátký a velmi podivný. Muž jménem Turner ji vzal pryč, daleko od Arizony, a nechal ji s Bobbym a Beauvoirem a dalšími. Na Turnéra se pamatovala jen málo, měl tvrdé svaly a uštváný pohled. Vzal ji do New Yorku. Pak ji vzal Beauvoir spolu s Bobbym do New Jersey. Tam na padesátém třetím podlaží ji Beauvoir poučoval o jejích snech. Sny jsou skutečné, říkával, a jeho hnědý obličej se leskl potem. Učil ji jména těch, které viděla ve snech. Učil ji, že všechny sny dospějí do normálního moře a ukazoval jí způsob, jakým jsou její sny jiné. Jen ty se plavíš po starém i novém moři, říkal jí.

Schovali ji bohové v New Jersey.

Naučila se oddat se Jezdcům. Viděla loa Linglessou, jak vstupuje k Beauvoirovi, viděla jeho nohy, jak trousí diagramy z bílé mouky. Zнала ty bohy v New Jersey a lásku.

Loa ji vedl, když se s Bobbym vydala žít svůj třetí, současný život. Hodili se k sobě, Angie a Bobby, zrození ze vzduchoprázdna. Angie z čistého, bílého království Maas Biolabs a Bobby z nudy Barrytownu...

Grande Brigitte se jí bez varování dotkla; zakopla a skoro jí spadla v příboji k nohám, když hlas moře se nasál do zšeřelé krajiny, která se před ní otvírala. Běloba hřbitovních zdí, náhrobní kameny, smuteční vrby. Svíčky.

Pod nejstarší vrbou bylo velké množství svíček, pokroucené kořeny byly bledé voskem.

Dítě, poznej mě.

A Angie ji tam cítila, jakoby naráz, a věděla, co byla Mamman Brigitte, Mademoiselle Brigitte, nejstarší z mrtvých.

Nemám žádný kult, dítě, žádný zvláštní oltář.

Zjistila, že kráčí kupředu, do svitu svíček, hučení v uších, jako kdyby vrba skrývala velký včelí roj.

Má krev je pomsta.

Angie si pamatovala Bermudy, noc, hurikán; ona a Bobby se odvážili přímo do oka hurikánu. Grande Brigitte byla právě taková. Ticho, pocit tlaku, nepředstavitelných sil, které ji držely v šachu. Nic však tam pod vrbou nebylo vidět. Jen ty svíčky.

"Loa... Nemohu je volat. Cítila jsem cosi... Podívám se..."

Svolávám tě do mého reposoír. Poslouchej mě. Tvůj otec ti dal do hlavy vévčs: dal je do masa, které nebylo masem. Byla jsi zasvěcena Ezili Fredě. Legba tě vedl do světa, abys sloužila jeho záměrům. Ale poslali ti jed, dítě, coup –poudre..."

Začala jí téct z nosu krev. "Jed?"

"Vévés tvého otce se změnil, částečně se vymazaly, stáhly se zpět. I když ses přestala otravovat, Jezdci tě nemohou dostihnout. Já jsem jiný řád."

Cítila v hlavě strašnou bolest, krev jí bušila ve spáncích... "Prosím..."

"Poslouchej mě. Máš nepřátele. Spikli se proti tobě. V sázce je hodně. Boj se jedu, dítě."

Pohlédla na své ruce. Krev byla jasná a skutečná. Hučení zesílilo. Snad to bylo v její hlavě.

"Prosím! Pomoz mi! Vysvětli!..."

"Nemůžeš tu zůstat. To je smrt."

A Angie padla v písku na kolena, hluk příboje kolem ní, oslepená sluncem. Dornier se vznášel nervózně před ní ve vzdálenosti asi dvou metrů. Bolest náhle ustala. Utřela si zakrvácené ruce o rukávy modrého kabátku. Vzdálený hluk kamer vrčel a rotoval.

"To je normální," podařilo se jí říci. "Krvácení z nosu. Je to jen krvácení z nosu..." Dornier poskočil dopředu, pak zase zpátky. "Teď se vracím domů. Je mi dobře." Pomalu se dostal z dohledu.

Angie se schoulila a třásla se. Ne, ať to nevidí. Budou vědět, že se něco stalo, ale ne, co to bylo. Postavila se na nohy, otočila se a začala se vléct zpátky na pláž tudy, kudy přišla. Jak šla. hledala v kapsách modrého horského kabátku papír, něco, cokoliv, čím by si mohla utřít krev z tváře.

Když její prsty nahmataly rohy malého plochého balíčku, najednou přesně věděla, co to je. Zarazila se a začala se třást. Droga. To přece nebylo možné. Ano, bylo to tak. Ale kdo? Obrátila se a zírala na dornier, dokud nezmizel.

Balíček. Vystačí tak na měsíc.

Boj se jedu, dítě.

4

Squat

Moně se zdálo, že tančí zpátky do klece v nějaké clevelandské hospodě, nahá ve sloupu horkého modrého světla, kde tváře, které se k ní derou závojem kouře, mají modrý přísvit ponořený do bělma očí. Měly výraz, který muži vždycky mají, když pozorují tanec, tvrdý pohled, ale zároveň uzavřený do sebe, takže oči nevypovídají vlastně o ničem, a jejich tváře, nehledě na pot, by mohly být vyřezány z něčeho, co jako maso jen vypadá.

Ne že by ji zajímalo, jak vypadají, když byla v kleci, vysocí a horcí a v ráži, tři písničky a magie, která právě začala vrcholit, nová síla v jejích nohách, která jí posílala nahoru na bříska prstů...

Jeden z nich ji popadl za kotník.

Pokoušela se křičet, ale nešlo to, aspoň ne napoprvé, a když se to podařilo, bylo to, jako by se v ní něco utrhlo, zranilo ji, a modré světlo se rozpadlo, ale ruka, ta ruka tu byla pořád kolem jejího kotníku. Zvedla se z lůžka jako hračka, bojovala s tmou a odhazovala vlasy z očí.

"Co se děje, baby?"

Položil jí druhou ruku na čelo a zatlačil ji zpátky do horkého polštáře.

"Něco se mi zdálo..." Ruka tam byla pořád, a to ji znovu nutilo ke křiku. "Máš cigaretu, Eddy?"

Ruka se odtáhla, cvaknutí a plamínek zapalovače a jeho tvář vyskočila proti ní, když zapálil cigaretu a podal jí ji. Sedla si, dala si kolena pod bradu, kolena přikrytá vojenskou přikrývkou jako stanem, protože se necítila jako kdokoliv, koho se někdo dotýká.

Odklizená zlomená noha od židle z umělé hmoty vydala uklidňující zvuk, když se opřela a zapálila si vlastní cigaretu. Udeřit, zatlačit mu na prdel, aby do ní několikrát pronikl. Byla aspoň tma, takže se na přistěhovalce nemusela vůbec dívat. Nejhorší bylo probudit se bolením hlavy a nemoci se pohnout, když zapoměla zatáhnout černou umělou hmotu a prudké slunce jí nemilosrdně ukázalo všechny detaily a rozpálilo vzduch, takže se sem dostaly mouchy.

Nikdo se jí nikdy nezemocnil tam kdesi v Clevelandu; nikdo nebyl dost necitlivý, aby dosáhl přes ten prostor, který byl už příliš opilý na to, aby se hýbal, snad i dýchal. Triky se jí také nezemocnili,

ani když jí podstrčili Eddyho, zaplatili navíc, ale bylo to jen předstírání.

Ať už to chtěli jakkoli, vždycky to bylo něco jako rituál, takže to vypadalo, jako by se to stalo někde mimo tvůj život. A začínala je pozorovat, když ho ztratili. To byla ta zajímavá část, protože oni ho skutečně ztratili, byli úplně bezmocní, snad jen na zlomek vteřiny, ale bylo to, jako by tu ani nebyli.

"Eddy, zešílím, už tady nebudu spát."

Vstoupil do ní předtím jen trochu, takže sklonila obličej ke kolenům s příkrývkou a čekala.

"Jistě," řekl, "chceš jet zpátky na sumčí farmu? Chceš zpátky do Clevelandu?"

"Jen to už nechci dělat..."

"Dneska."

"Dneska co?"

"Je to na tebe brzo? Dnes večer, soukromé letadlo? Přímo do New Yorku? Pak už přestaneš vykládat ty hovadinky?"

"Prosím, miláčku," a sáhla po něm, "můžeme jet vlakem..."

Odtáhl jí ruku. "Máš místo mozku sračky."

Kdyby si ještě stěžovala na cokoli, co se týkalo toho bydlení, na cokoli, co znamenalo, že to nedělá, že všechna jeho velká díla přišla v niveč, začal by, aby věděla, že začal. Jako tehdy, když si nařikala na štěnice, plotice, kterým říkali palmové štěnice, ale to bylo kvůli těm zatraceným mutantům, alespoň z poloviny kvůli nim: někdo se je pokusil zlikvidovat něčím, co zničilo jejich DNA, takže jsi viděl zkroucené plotice, které umíraly a měly příliš nohou nebo hlav, nebo jich zas neměly dost, a jednou viděla plotici, která vypadala, jako by spolkla kříž nebo něco, její záda nebo lastura, či co to bylo, se zkrivilo tak, že se jí chtělo zvracet.

"Miláčku," řekla a pokoušela se zjemnit hlas, "nemohu si pomoci, tohle místo mě ničí..."

"Hooky Green," řekl, jako by ji neslyšel. "Byl jsem v Hooky Green a potkal jsem tam cestáka. Vybral si mě, víš? Má oči na talenty." Téměř viděla, jak se ve tmě zubí. "U Londýna v Anglii. Hledač talentů. Přišel do Hooky a hned, Ty seš můj člověk!"

"Že to byla lest?" Právě Hooky Green bylo místo, kde Eddy začal svou akci na třicátém třetím patře skleněného baráku s většinou uvnitř zborčených stěn, kde byl taky taneční blok, ale odešel z toho místa, protože mu nikdo nechtěl věnovat moc pozornosti. Mona Hooky sama nikdy neviděla "hala bela Hooky Green"; ani tanečníka na penzi, který to místo vlastnil, ale bylo to skvělé jako tanečnice.

"Budeš už sakra poslouchat? Lest? Hovno. On je to muž s velkým M, má styky, stojí na žebříku a vytáhne mě nahoru. A víš ty co? Vezmu tě s sebou."

"Ale co vlastně chce?"

"Herečku. Jistý typ herečky. A elegantního hochy, který by ji na to místo vzal a držel ji tam."

"Herečku? Místo? Jaké místo?"

Slyšela, jak si rozepnul sako. Něco přistálo na posteli blízko jejich nohou. "Dva tácy."

Panebože. Snad to nebyl jen žert. Ale jestli ne, co to ksakru bylo?

"Kolik jsi brala za dnešní noc, Mono?"

"Devadesát." Bylo to ve skutečnosti jedenadvacet, ale to poslední si nechala za přesčas. Vyděsilo ji, že by to nechala na něm, ale peníze potřebovala.

"Nech si to. Kup si nějaké šaty. Ale nic obyčejného, nikdo není zvědavěj, jak ti vyčnívá prdýlka, tak tohle ne."

"Kdy?"

"Zítra," řekl. "Můžeš dát tomuhle místu vale."

Když to řekl, zalapala po dechu.

Židle se zase zkroutila. "Devadesát, jo?"

"Jo."

"To mi povídej."

"Eddy, jsem moc unavená..."

"Ne," řekl.

Ale to, co chtěl, nebyla pravda nebo něco podobného. Chtěl příběh, příběh, který ji naučil

vyprávět. Nechtěl slyšet, o čem mluvili (a většina měla nějakou věc, kterou chtěli vyprávět, a obvykle to udělali), nebo jak se chtěli podívat na papíry, nebo jak každý druhý řekl stejnej fór, že co nemohli vyléčit, aspoň načas odešlo, nebo dokonce, jak by si to představovali v posteli.

Eddy chtěl slyšet o tom velkém chlapovi, který s ní zacházel tak, že jí to nevadilo. Krom toho, že musela být opatrná, když to řekla, aby ta lest nebyla příliš hrubá, protože to by mohlo stát víc, než co jí ve skutečnosti zaplatili. Hlavní bylo to, že s ní zacházel, jako by byla kusem výbavy, který si na půl hodiny najal. Nejenže takových byla spousta, ale ještě navíc většinou utráceli peníze v salonech nebo ve virtuální realitě. Mona chtěla takové, kteří chtěli mluvit, kteří se aspoň pokusili ti potom koupit sendvič, což bylo samo o sobě špatné, ale ne tak, jak to potřeboval Eddy. A další věc, kterou Eddy chtěl, byla, aby mu vyprávěla, jak to nebylo to, co chtěla, ale zjistila, že to chce jakkoli, tedy i špatně.

Šátrala ve tmě a dotkla se obálky plné peněz.

Židle se zase zhroutila.

Tak mu řekla, jak se dostala z BuyLow a pak na ni naběhl, jen se zeptal kolik, což ji přivedlo do rozpaků, ale stejně mu řekla, že ano. Pak vlezli do jeho vozu, který byl starý a velký a páchl vlhkem (což je z jejího pobytu v Clevelandu dost nepříjemný detail) a přehnul ji prostě přes sedadlo –

"Před BuyLow?"

"Ne, za."

Eddy ji nikdy neobviňoval, že to tak dělá, i když sama věděla, že by ji měl nějak naučit základní pravidla, a ta byla vždycky stejná. Do té doby, než jí ten velký chlap nadzvedl sukni (černou, řekla, a měla jsem na sobě ještě kozačky) a stáhl jí kalhotky, slyšela, jak Eddy mu zvoní přezka na pásku, když si stahoval džíny. Částečně se divila, když vklouzl do postele vedle ní, zda poloha, kterou popisovala, je fyzicky možná, ale pokračovala, a na Eddyho to platilo. Vzpomněla si, jak to bolelo, když se do ní ten chlap dostával, i když už byla vlhká. Vybavila si, jak jí držel zápěstí, i když dodnes byla pořádně zmatená, jak to probíhalo, ví jen, že byla celá ve vzduchu. – Eddy se jí začal dotýkat, hladil ji po nadrech a břichu, takže se odtáhl od přímočaré brutality k tomu, co v ní vlastně vyvolává ty správné pocity.

Co v ní vyvolává ony pocity bylo to, co ještě nikdy necítila. Věděla, že se může dostat na místo, kde dělat to trochu bolí, ale člověk se pořád cítí fajn, ale věděla, že to není ono. To, co Eddy chtěl slyšet, bylo to, že to moc bolí a že se jí z toho dělá špatně, ale jí se to stejně líbilo. Což bylo pro Monu naprosto nesmyslné, ale naučila se mu říkat, co od ní chtěl.

Protože to stejně fungovalo a Eddy se převálil s přikrývkou za zády a dostal se jí mezi nohy. Zjistila, že to musí vidět v hlavě jako comics, co mu říká, a současně se stal tím beztvárným velkým chlapem, který se pohybuje nahoru a dolů. Zmocnil se teď jejího zápěstí, přišpendlil je nad hlavu, a to byl způsob, který měl rád.

A když byl hotový, lehl si na bok a usnul. Mona byla vzhůru v zatuchlé tmě a snila pořád svůj sen o odchodu, zářivý a báječný.

Ať se splní.

5

Portobello

Kumiko se probudila v obrovské posteli, ležela tiše a poslouchala. Bylo slyšet neustálé šumění vzdáleného provozu.

Vzduch v pokoji byl chladný; zamotala se do růžové prošívané přikrývky jako do stanu a vyklonila se. Na okýnkách namaloval mráz květy. Šla k vaně a šťouchla do jednoho pozlaceného labutího křídla. Pták zakašlal, zakejhal a začal plnit vanu. Stále zachumlaná do přikrývky otevřela zásuvky a začala vybírat oblečení a rozkládat jednotlivé součásti na postel.

Když byla lázeň připravena, nechala přikrývku sklouznout na zem, naklonila se přes mramorový parapet a statečně se ponořila do až bolestně horké vody. Pára z vany roztavila květy na oknech a po oknech proudila voda. Mají všechny britské ložnice takovou vanu? divila se. Pořádně se umyla oválnou kostkou francouzského mýdla, vstala, vypláchla co nejlépe mýdlové bubliny, zabalila se do velké černé osušky a po počátečním ostychu objevila výlevku, toaletu a bidet.

Byly skryty v malé místnosti, která dříve sloužila asi jako záchod; zdi zde byly pokryty černými obklady.

Divadelně vyhlížející telefon dvakrát zazvonil.

"Ano?"

"Tady Petal. Něco k snídani? Roger už je tady. Strašně moc se chce s vámi seznámit."

"Díky," řekla. "Teď se právě oblékám."

Natáhla na sebe nejlepší a nejvyboulenější kalhoty, vklouzla do modrého svetru s dlouhým vlasem, který byl tak velký, že by byl dobře i Petalovi. Když otevřela kabelku, aby si vzala make-up, uviděla přístroj Maas-Neotek. Automaticky jej stiskla. Neměla v úmyslu ho přivolat, ale pouhý dotyk stačil: byl tam, kroutil komicky krkem a civěl na nízký, zrcadlový strop.

"Předpokládám, že nejsme v Dorchesteru?"

"Teď se zeptám já," řekla. "Co je to za místo?"

"Ložnice," odpověděl. "Zařízená podle dost divného vkusu."

"Odpovězte, prosím, na otázku."

"Dobrá," řekl a prohlížel si postel a vanu, "podle dekorací by to mohl být bordel. Umím ještě připojit historická data k většině londýnských budov, ale na téhle není nic pozoruhodného. Postaven roku 1848. Je to slušný příklad tehdy převažujícího viktoriánského stylu. Sousední domy jsou drahé, aniž by byly v módě, tato čtvrť je známa právníky různého druhu." Pokrčil rameny; uviděl okraj postele odrážející se v lesku jezdeckých bot.

Vsunula přístroj zase do kabelky a odešla.

Podařilo se jí snadno přivolat výtah a v bíle natřené hale šla po zvuku hlasů. Chodbou a za roh.

"Dobré ráno," řekl Petal a zvedl stříbrnou pokličku z velké mísy. Vyvalila se pára. "Tady je ten nepolapitelný pan Swain a tady je vaše snídaně."

"Ahoj," řekl muž, postoupil kupředu a natáhl ruku. Měl bledé oči a kostnatý obličej. Řídké vlasy myší barvy měl sčesané úhlopříčně přes čelo. Kumiko zjistila, že nemůže tak lehce určit jeho věk; měl obličej mladého muže, ale pod šedýma očima měl také hluboké vrásky. Byl vysoký, měl ruce a ramena jako atlet. "Vítejte v Londýně." Vzal ji za ruku, stiskl a pustil.

"Děkuji."

Měl na sobě košili bez límečku, slušivé rudé pruhy proti bledě modrému pozadí, manžety upevněny obyčejnými zlatými obdélníky. Na odhaleném krku se objevil temný trojúhelník poletovaného těla.

"Mluvil jsem dnes ráno s vaším otcem, řekl jsem mu, že jste bezpečně dorazila."

"Máte vysoké postavem."

Bledé oči se zúžily. "Prosím?"

"Draci."

Petal se zasmál.

"Dej jí najíst," řekl někdo a byl to ženský hlas.

Kumiko se otočila a proti vysokým oknům se svislou příčelí uviděla štíhlou, tmavou postavu. Za okny byla zahrada obehnaná zdí pokrytou sněhem. Ženiny oči se skrývaly za stříbrnými brýlemi, v nichž se odrážela místnost a ti, co v ní byli.

"Další z našich hostů," řekl Petal.

"Sally," řekla žena. "Sally Shearsová. Najez se, drahoušku. Jestli se nudíš tak jako já, cítíš se jako blázen."

Jak tak Kumiko zírала, její ruka se dotkla skleniček, jako by je chtěla odstranit. "Portobello Road je několik bloků. Potřebuji se nadýchat čerstvého vzduchu." Zdálo se, že její zrcadlovky nemají ani obroučky, ani postraničky.

"Rogere," řekl Petal a vidličkou ukrajoval růžové krajíčky slaniny ze stříbrného talíře. "Myslíš, že Kumiko bude s naší Sally v bezpečí?"

"Bezpečněji než by mi bylo milé, když vezmeme do úvahy náladu, ve které právě je," řekl Swain.

"Bohužel vás není čím pobavit," řekl Kumiko a vedl ji ke stolu, "ale vynasnažíme se, abyste se tu cítila co nejpohodlněji, a zařídíme pro vás také prohlídku části města. Není to však Tokio."

"V každém případě zatím," řekl Petal, ale zdálo se, že to Swain neslyší.

"Díky," řekla Kumiko, když jí Swain podržel židli.

"Není zač," řekl Swain. "To je výrazem naší úcty k vašemu otci –"

"Ale," řekla žena, "je ještě příliš mladá, než aby znala tyhle kecy. Ušetři nás."

"Sally má zase náladu, že," řekl Petal, když pokládal pro Kumiko na talíř oloupané vajíčko.

Nálada Sally Shearsové, jak se vyvinula, byla projevem potlačeného vzteku, záchvat o sobě dával vědět v její chůzi, v rozčilené kulometné palbě jejích černých bot s podpatky na zledovatělém chodníku.

Kumiko se musela dost honit, aby jí stačila; žena vypochoďovala uličkou ze Swainova domu a brýle se jí chladně blýskaly v rozplzlém zimním slunci. Měla na sobě úzké kalhoty z tmavohnědého semiše a obrovské černé sako se zvednutým límcem – dost drahé oblečení. Když k tomu přidáme krátké černé vlasy, mohli bychom ji klidně považovat za chlapce.

Poprvé od toho dne, kdy opustila Tokio, pocítila Kumiko strach.

Energie, která se v této ženě skrývala, byla takřka hmatatelná, byl to uzel zlosti, který se mohl kdykoli rozvázat.

Kumiko vklouzla rukou do kabelky a stiskla přístroj Maas–Neotek; Colin byl hned vedle ní, procházel se kolem s rukama v kapsách svého saka a s botami, které na špinavém sněhu nezanechávaly otisky. Uvolnila přístroj a on byl pryč, ale znovu pocítila alespoň trochu jistoty. Nemusela se bát, že Sally Shearsovou ztratí, jejímu kroku sotva stačila; duch by jí určitě dovedl zpět k Swainovi. A když jí uteču, pomyslela si, pomůže mi. Žena se proplétala rušným provozem na křižovatce a nepřítomně táhla Kumiko z dosahu taxíku a nakonec se jí podařilo nakopnout mu nárazník, když je míjel. "Piješ?" zeptala se a stiskla Kumiko paži.

Kumiko zakroutila hlavou. "Prosím, to bolí."

Sallyino sevření povolilo, ale Kumiko stejně proplula dveřmi z matného skla s ornamenty do hluku a tepla, do přeplněného příbytku lemovaného tmavým dřevem a olezlým žlutohnědým sametem.

Brzy seděly proti sobě u mramorového stolku s popelníkem a džbánkem tmavého piva; sklenici whisky Sally vyprázdnila na cestě od baru a ještě k tomu sklenici pomerančového squashe.

Kumiko uviděla, jak se stříbrné čočky setkaly s bledou kůží bez známky jakéhokoliv spoje.

Sally se natáhla pro prázdnou sklenici od whisky, naklonila ji, aniž ji zvedla ze stolu, a kriticky si ji prohlížela. "Jednou jsem se setkala s tvým otcem," řekla. "To ještě nebyl tak vysoko, bylo to dřív." Nechala sklenici a vzala si džbánek piva. "Swain říká, že jsi napůl gaijin. Říká, že tvá matka byla Dánka." Zhltna trochu piva. "Nevypadáš na to."

"Změnila mi oči."

"Sluší ti."

"Díky. A tvé brýle," řekla automaticky, "jsou velmi hezké."

Sally pokrčila rameny. "Ukázal ti otec Chibu?"

Kumiko zakroutila hlavou.

"Nádhera. Kdybych byla on, tak bych to taky neudělala." Napila se ještě piva. Její nehty, zjevně akrylové, se leskly jako perleť. "Řekli mi o tvé matce."

Tvář jí zahořela a Kumiko sklopila oči.

"Ale proto tady nejsi. Víš co? Nenapakovali tě k Swainovi kvůli ní. Vypukla válka. Ten boj v Yakuze nebyl před mým narozením nijak ostrý, ale teď je." Když se Sally posadila, zacinkal prázdný půllitr. "Nemůže tě potřebovat vedle sebe, to je všechno. Byla bys snadným terčem. Chlapík jako Swain je na mapě daleko, dál, než sahají zájmy Kanakových soupeřů. Proč máš pas na jiné jméno, co? Swain dluží Kanakovi. Tak jsi v pořádku, jo?"

Kumiko cítila, jak se jí do očí derou slzy.

"Oukej, takže nejsi oukej." Perleťové nehty zabubnovaly na mramor. "Tak to jsi udělala ty a nejsi v pořádku. Cítíš se vinna, že?"

Kumiko zvedla oči a podívala se do dvou křidel zrcadla.

Portobello se dusilo turisty jako Šinjuku. Sally Shearsová – poté, co přinutila Kumiko, aby vypila

pomerančový squash, který mezitím zteplal a klesl – vyvedla ji na přečpanou ulici. S Kumiko pevně ve vleku razila si cestu po chodníku kolem skládacích ocelových stolků pokrytých potrhaným sametem a tisíci předměty ze stříbra a křišťálu, mosazi a porcelánu. Kumiko jen zírala, když ji Sally vlekla kolem spousty různých korunovačních talířů a bachratých Churchillových čajníků. "To je gomi," odvážila se pronést Kumiko, když se zastavili na křižovatce. Šmejd. V Tokiu se použité a nepotřebné věci zavážejí. Sally se nenasytně zašklebila. "Tohle je ale Anglie. Gomi je největší přirozený zdroj. Gomi talent. To je to, co teď hledám. Talent."

Talent měl na sobě láhvvě zelený sametový oblek a zbrusu nové semišky a Sally ho našla v jiném pubu, tenhle se jmenoval Růže a koruna. Představila ho jako Ticku. Byl sotva větší než Kumiko a cosi měl v zádech nebo bocích asymetrického, takže zjevně kulhal, což pocit asymetrie ještě zvyšovalo. Černé vlasy měl vyholené vzadu a po stranách, ale nahrnuly se do mastné hromady kudrlin nad čelem.

Sally představila Kumiko: "Má přítelkyně z Japonska, a ruce pryč." Tick se mdle usmíval a vedl je ke stolu.

"Tak jak obchod, Ticku?"

"Fajn," zamumlal. "A jak důchod?"

Sally se usadila na vypočítávané lavici zády ke zdi. "No," řekla, "to je jednou tak a jednou tak."

Kumiko se na ni podívala. Vztek se vypařil, nebo byl znalecky skryt. Když si Kumiko sedla, vklouzla do kabelky a našla přístroj. Colin se objevil v ohnisku na lavici vedle Sally.

"To je hezké, že na mě tak myslíš," řekl Tick a vzal si židli. "Řekl bych, že už je to dva roky." Zvedl obočí ve směru Kumiko.

"Ona je fajn. Znáš Swaina, Ticku?"

"Jen podle vyprávění, díky."

Colin sledoval jejich výměnu s pobaveným zaujetím a pohyboval hlavou ze strany na stranu, jako by sledoval tenis. Kumiko si musela připomenout, že jen ona ho viděla.

"Chci na tobě, abys ho trochu probral. Nechci ale, aby to věděl."

Zíral na ni. Celá levá polovina jeho obličeje se zkroutila v jednom velkém mrknutí. "Tak dobrá," řekl, "ty ale nechceš moc, co?"

"Dost peněz, Ticku. Dost."

"Jde o to hledat něco speciálního, nebo je to jen běžná sledovačka? Jako kdyby lidi nevěděli, že je machr na rakety. Nerad bych, aby mě načapal někde u sebe..."

"Ale pak jsou tu ty peníze, Ticku."

Dvě rychlá mrknutí.

"Roger mě trápí, Ticku. Někdo zase trápí jeho. Nevím, co na něho mají, moc se o to nestarám. Toho, co má na mě, je až až. To, co chci vědět, je kdo, kde a kdy. Prostě poslouchat cvrkot. Stýká se s kdekým, protože jeho dohody se mění."

"Věděl bych to, kdybych to viděl?"

"Jen se na to podívej, Ticku. Udělej to pro mě."

Zase křečovitě zamrkní. "Tak jo. Dáme se do toho."

Zabubnoval nervózně prsty na okraj stolu. "Koupíš nám rundu?"

Colin se podíval přes stůl na Kumiko a vytřeštil oči.

"Tomu nerozumím," řekla Kumiko, když šla se Sally po Portobello Road. "Do něčeho jsi mě zapletla..."

Sally zvedla límec proti větru.

"Ale mohu tě zradit. Spikla ses proti spojenci mého otce. A nemáš důvod mi důvěřovat."

"Nebo ty mě, drahoušku. Snad jsem jedna z těch zlých lidí, před kterými tě tatínek varoval."

Kumiko to zvažovala. "Ano?"

"Ne. Ale jestli jsi Swainův vyzvědač – měl nedávno spoustu baroknějších. Jestli jsi špion starého pána, tak pak asi nepotřebuju Ticku. Ale jestli Yakuza řídí tohleto, jaký má pak smysl používat

Rogera jako slepce?"

"Nejsem špionka."

"Tak buď konečně sama sebou. Jestliže Tokio je rozpálená pánev, asi jsi přistála přímo v ohni."

"Ale proč mě do toho zaplétáte?"

"Už jsi do toho zapletená. Jsi totiž zde. Polekala ses?"

"Ne," řekla Kumiko a byla potichu a přemýšlela, jestli by to mohla být pravda.

Pozdě odpoledne, když byla sama v zrcadlovém podkroví, posadila se Kumiko na kraj obrovské postele a sundala si mokré boty. Z kabelky vytáhla jednotku Maas–Neotek.

"Co jsou zač?" zeptala se ducha, když se usadila na parapetu černé mramorové vany.

"Tví známí z pubu?"

"Ano."

"Zločinci. Sám bych ti radil, aby ses stýkala s lepší vrstvou. Ta žena je cizinka. Severoameričanka. Muž je Londýňan. Z East Endu. Je to registrovaný zloděj, to je jasné. Nemám přístup k policejním kartotékám, s výjimkou těch, které mají historický význam."

"Nevím, co dělat..."

"Převrať přístroj."

"Co?"

"Na druhou stranu. Uvidíš tam něco jako drážku ve tvaru půlměsíce. Vlož do ní nehet palce a otoč..."

Otevřelo se malé okénko. Mikrovypínače.

"Přestav A/B na B. Použij něco úzkého, špičatého, ale ne kuličkové pero."

"A co?"

"Pero, inkoust a prach. Gumuje to. Ideální je párátko. To se pak aktivuje na nahrávání."

"A pak?"

"Schovej to dole. Zítra si to přehrajeme..."

6

Ranní světlo

Slick strávil noc na kousku ohryzaného šedivého molitanu pod lavicí na podlaze Továrny zabalený do křiklavého pásu balicího papíru, který páchl volnými monomery. Zdálo se mu o Kidovi Africe, o Kidově autě, a ve snu ty dvě věci splývaly v jednu, takže Kidovy zuby byly vlastně chromové lebky.

Probudil se do silného větru, který vyplivoval první zimní sníh prázdnými okny Továrny.

Ležel tam a přemýšlel o problému Soudcovy cirkulárky, jak zápěstí začínalo chromnout, kdykoli začal řezat něco těžšího, než je plát lepenky. Jeho původní plán pro ruku spočíval na článkovaných prstech, z nichž každý by byl zakončen miniaturní elektrickou pilkou, ale tato koncepce ztratila jeho přízeň hned z několika důvodů. Elektřina ho nějak neuspokojovala; nebyla dost fyzická. Vzduch byl řešením, velké kanystry stlačeného vzduchu nebo vnitřní spalování, když se podaří najít jednotlivé části. A části můžete na Psí Samotě najít takřka ke všemu, když kopete dost dlouho; když se vám to nepodaří, v korodovaném pásu Jersey je plno měst s hektary starých strojů, jen je zvednout.

Vyplazil se zpod lavičky a táhl průsvitnou příkrývku z miniaturních polštářů z umělé hmoty jako pláštěnku. Přemýšlel o muži na nosítkách, který spočívá nahoře v pokoji, a o Cherry, která spala v jeho posteli. Nebude se tím zalamovat. Natáhl se a trhl sebou.

Gentry se vracel. Bude mu to muset vysvětlit, tomu, kdo nemá rád, když jsou kolem lidí.

Little Bird uvařil kávu v pokoji, který sloužil jako tovární kuchyně. Podlaha byla vyrobena z vlnitých dlaždiček z umělé hmoty a kolem zdi byly matné ocelové výlevky. Okna byla pokryta prosvítavou plachtovinou, která se prohýbala sem a tam podle větru a propouštěla mléčný přisvit, takže místnost vypadala ještě chladnější, než ve skutečnosti byla.

"Jak to uděláme s vodou?" zeptal se Slick, když vstoupil do místnosti. Jedním z úkolů Little Birda bylo každé ráno kontrolovat kanystry na střeše a smetat naváté listí nebo nějakou tu mrtvou

vránu. Pak zkontroloval všechny uzávěry na filtrech, snad tam i vliil dalších pár desítek čerstvých litrů, když se zdálo, že hladina klesla. Zabralo mu to tu lepší část dne, tak totiž dlouho trvalo přefiltrování čtyřiceti litrů celým systémem do sběracího tanku. Fakt, že Little Bird tohleto vykonával s velkou pečlivostí, bylo hlavním důvodem, že ho Gentry nechával být, ale snad tomu napomohla i chlapcova plachost. Dařilo se mu být skoro neviditelným – alespoň pokud jde o Gentryho.

"Její tam spousta," řekl Little Bird.

"Je možné se zde nějak osprchovat?" zeptala se Cherry ze sedadla na staré plastické bedně. Pod očima měla kruhy, jako by vůbec nespala, ale zanícená místa si zakryla make-upem.

"Ne," odpověděl Slick, "to nejde, alespoň ne v tuhle roční dobu."

"To jsem si nemyslela," řekla Cherry nevrle a zabalila se do několika kožených sak.

Slick dopil zbytek kávy, a když ji dopíjel, postavil se před ni.

"Máš problém?" zeptala se.

"Jo. Tebe a toho chlapíka nahoře. Jak jste se sem dostali? Propustili vás, či co?"

Vytáhla z kapsy nejhornějšího saka černý ovladač. "Při jakékoli změně odejde."

"Spalas dobře?"

"Jistě. Slušně."

"To já ne. Jak dlouho už pracuješ pro Kida, Cherry?"

"Asi týden."

"Jsi skutečně zdravotnický technik?"

Mezi saky pokrčila rameny. "Dost na to, abych se o Hraběte dokázala postarat."

"O Hraběte?"

"O Hraběte, jo. Kid mu tak jednou řekl."

Little Bird se zachvěl. Ještě se nepustil do práce se svými návrhářskými nástroji, takže měl vlasy vztyčené na všechny strany. "Co když je to upír?" řekl najednou.

Cherry na něj zírala. "Blázníš?"

Little Bird s očima dokořán slavnostně zakroutil hlavou.

Cherry se podívala na Slicka. "Tvůj kamarád se zbláznil?"

"Žádní upíři," řekl Slick Little Birdovi, "ti nejsou skuteční, chápeš? To je jen ve virtuální realitě. Ten chlapík přece není upír, že?"

Little Bird zakýval pomalu na souhlas, ale nevypadalo to, že je úplně přesvědčený. Vítr vypálil plastickou plachtu proti mléčnému světlu.

Zkoušel se pustit ráno do práce na Soudci, ale Little Bird zase zmizel a obraz postavy na nosítkách se pořád stavěl do cesty. Bylo dost chladno, musel by běžet o kus níž z Gentryho území na vrcholku Továrny a donést nějaká topidla. Ale to znamenalo dohadovat se s Gentrym o proud. Stává totiž patřila Gentrymu, protože Gentry věděl, jak si ji vykoledovat od úřadů.

Už se blížila Slickova třetí zima v Továrně, ale Gentry už tu byl čtyři roky, když Slick to místo našel. Když dali dohromady Gentryho mansardu, Slick zdědil místnost, kam teď umístil Cherry a toho muže, kterého, jak říká Cherry, tituluje Kid Afrika Hrabětem. Gentry se stavěl do role, že mu Továrna patří, že tu byl první a získal tak moc. Ale Slick dělal kolem Továrny plno věcí, což by Gentry sám ani dělat nechtěl, jako je zjišťování, jestli je co jíst, nebo jestli se něco velkého neporouchalo, jestli není vedení zkrácené nebo vodní filtr zacpaný – na to všechno měl Slick nářadí a všechno spravil.

Gentry neměl rád lidi. Trávil celé dny někde na okraji se svými nahrávkami a holoprojektory a vycházel, jen když měl hlad. Slick nerozuměl, oč se Gentry vlastně pokouší, ale záviděl mu, že jeho posedlost má tak soustředěný záběr. Nic se k Gentrymu nedostalo. Kid Afrika se nemohl dostat k Gentrymu, protože Gentry by nejel přes Atlantic City, aby se nedostal do nějaké prdele a Kida Afriku do dluhů.

Vešel do svého pokoje bez zaklepání a Cherry právě umývala chlapíkovi zápěstí houbou a měla na ruku takové ty bílé rukavice najedno použití. Z místnosti, kde vařili, přinesla butanový vařič a

vařila vodu v ocelovém mixéru.

Donutil se podívat na utrápenou tvář, ochablé rty, které jen tak tak obnažily žluté kuřácké zuby. Byla to běžná tvář z ulice, tuctový obličej, jaký můžete zahlédnout v každém baru.

Podívala se na Slicka.

Seděl na kraji postele, kde mu rozepnula spacák a svinula jej jako příkrývku a roztrhaný konec zastrčila pod molitan.

"Musíme si promluvit, Cherry. Znáš tohohle?"

Vymačkala houbu přes mixér.

"Jak ses dala dohromady s Kidem Afrikou?"

Dala houbu do černé nylonové tašky z Kidova auta. Když se na ni díval, neviděl žádné navyké pohyby a zdálo se, že nemusí myslet na to, co dělá. "Znáš to místo, co se mu říká Moby Jane?"

"Ne."

"Dům nedaleko mezistátní silnice. Můj kamarád tam dělal manažera, dělal to asi měsíc, když jsem se s ním přistěhovala. Moby Jane, ta je velká; jen tak posedává venku na plovacím tanku, a to je strašně odporné. Jak jsem řekla, nastěhovala jsem se tam s kamarádem Spencerem, to je ten nový manažer, protože jsem měla v Clevelandu potíže s průkazem a nemohla jsem hned pracovat."

"Co to bylo za potíže?"

"Tak normálně, jo? Chceš to slyšet, nebo ne? Tak Spencer mě tam dostal, ale podle strašných podmínek majitele. Takže ta poslední věc, kterou jsem nechtěla, aby každý věděl, bylo to, že jsme zdravotní technici, nebo by mě poslali měnit filtry na tancích a pumpovat dvě stě kilo psychotických látek. Takhle mi dali servírovací stůl a nalévali mi pivo. Tak to bylo v pořádku. A hráli i nějakou hudbu. Jinak dost drsné místo, ale je to dobrý, protože všichni vědí, že jsem tam se Spencerem. Jednou jsem se probudila a Spencer byl pryč. Pak vyšlo najevo, že utekl s kupou jejich peněz."

Když mluvila, vysušovala prsa toho chlapíka a používala k tomu silný chomáč absorbující tkaniny. "Takže si mě trochu podali." Podívala se na něho a pokrčila rameny. "Ale pak mi řekli, co udělají. Spoutají mi ruce za záda a dají mě do tanku s Moby Jane a řeknou jí, že můj přítel ji odřel..." Zase vložila vlhký chomáč do láhve. "Tak mě zavřeli a dali mi čas na rozmyšlenou. Tu se dveře otevrou, je tu Kid Afrika. Nikdy předtím jsem ho neviděla. Slečno Chesterfieldová, řekl, nemám důvod vám věřit, že jste byla až donedávna diplomovaným zdravotním technikem."

"Takže ti udělal nabídku."

"Nabídku, panebože. Jen mi prostě zkontroloval papíry a vytáhl mě ven. Kolem nebylo stejně ani živáčka, byla sobota odpoledne. Dotáhl mě na parkoviště, tam byl ten jeho bourák s lebkami vpředu, dva černí chlápci na nás už čekali, a v každém případě daleko od toho tanku, to bylo fajn."

"Jeho kamarád už byl vzadu?"

"Ne." Sundala si rukavice. "Musela jsem ho vézt do Clevelandu, do tohohle hnízda. Staré velké domy, ale trávníky dlouhé a rozeklané. Do jednoho jsme vešli s velkou opatrností, říkala jsem si, že patří jemu. Tenhle," a zavázala modrý spacák kolem mužovy brady, "byl v ložnici. Musela jsem hned začít. Kid mí řekl, že dobře zaplatí."

"A vědělas, že tě vezme až sem do Psí Samoty?"

"Ne. Myslím, že ani on ne. Něco se stalo. Další den přišel a řekl, že odjíždíme. Myslím, že ho něco vyděsilo. Tehdy mu říkal Hrabě. Protože byl rozčilený, a snad se i bál. Hrabě a jeho zasraná LF," řekla.

"Jeho co?"

"LF."

"Co to je?"

"Myslím, že tohle," řekla a ukázala nahoru na beztvary šedý balík, který měl muž nad hlavou.

7

Ne tam, tamhle

Představila si, jak Swift na ni čeká na patře, má na sobě tvídový oblek, který si oblíbil za zimy v

Los Angeles, vestu a sako, které se k sobě nehodily, se vzorkem rybí kosti a kostkou, ale všechno utkané ze stejné vlny a snad i ze stejné ovce ze stejného kopečku, všechno vypadalo jako by to bylo sehnáno v Londýně nějakým výborem v místnosti nad obchodem ve Floral Street, který nikdy neviděla.

Dělali pro něho košile s proužkem a bavlnu přivázeli z Charvet v Paříži, dělali pro něho vázanky z hedvábí, které se tkalo v Ósace, logo senzonetu s pevnými a drobnými kraječkami. A pořád vypadal, jako by ho oblékala jeho maminka.

Patro bylo prázdné. Vznášel se tu dornier, ale pak odplul do svého hnízda. Přítomnost Mamman Brigitte se na ni pořád lepila.

Vešla do bílé kuchyně a seškrábala schnoucí krev z obličeje a rukou. Když vstoupila do obývacího pokoje, cítila, jako by jej viděla poprvé. Vybitená podlaha, pozlacené rámy a sametové čalounění židlí z doby Ludvíka XVI., kubistický prospekt Valmiera. Jako Hiltonův šatník, pomyslela si, který vynalezli talentovaní podivíni. Boty čárovaly mokrý písek přes světlou podlahu tak, jak kráčela ke schodišti.

Kelly Hickman byl jejím garderobiérem, byl v domě, když ona byla na klinice; umístil její pracovní kufřík v ložnici. Devět pouzder na pušku, obyčejných a obdélníkových jako pouzdra na lesklá sedla. Její šaty nebyly nikdy složené; povalovaly se jen tak mezi archy hedvábného papíru.

Stála ve dveřích a zírala na prázdnou postel a devět kožených pouzder.

Vešla do koupelny se skleněnými bloky a bílou mozaikou kachlíčků a zamkla za sebou dveře. Otevřela jednu skříňku, pak další a zcela pominula úhledné řady neotevřených toaletních potřeb, léků a kosmetiky. Ve třetí našla zásobník, hned vedle kartonu kapslí. Naklonila se blíž a civěla na šedou umělou hmotu, japonské logo, a bála se ho dotknout. Zásobník vypadal nově, jako nepoužívaný. Byla si téměř jistá, že jej nekoupila, že jej tady nenechala. Vzala drogu z kapsy kabátku a zkoumala ji, převracela ji sem a tam, sledovala odměřené dózy fialového prášku v uzavřených dílcích.

Viděla se, jak dává balíček na bílou mramorovou poličku, na něj pokládá zásobník, vytahuje přípravek z kapsle a vkládá jej dovnitř. Uviděla rudý záblesk diody, když zásobník nasál dózu; viděla se, jak odstraňuje obal, vyvažuje jej jako plastickou pijavku na konci ukazováčku, jeho vlhký povrch jiskřil drobnými korálky DMSO –

Obrátila se, sešla tři schůdky k toaletě a hodila neotevřený balíček do mušle. Plaval zde jako malý vor, droga byla stále dokonale suchá. Dokonale. Třesoucí se rukou našla nerez pilníček na nehty a klekla si na bílou dlaždici. Musela zavřít oči, když držela balíček, a posunula špičku pilníčku proti švu a otočila. Pilníček zazvonil o kachličku, jak se dotkla lesklého knoflíku, a dvě poloviny prázdného balíčku zmizely. Opřela se čelem o chladný smalt, pak se přinutila vstát, jít k výlevce a opatrně si umýt ruce.

Protože chtěla, nyní skutečně věděla, že chce, olíznout si prsty.

Později ještě téhož dne v šedivém odpoledni našla kanystr z vlnitého plechu v garáži, přenesla jej do ložnice a začala balit zbývající Bobbyho věci. Nebylo jich moc; jedny kožené džíny, které neměl rád, pár košil, které by raději vyhodil, nebo na které by rád zapomněl, a ve spodním teakovém šufletu plošinu kybersvěta. Byla to Ono–Sendai, nic víc než hračka. Ležela mezi tuhami, levnou sadou elektrod na virtuální realitu a umaštěnou plastickou tubou solné pasty.

Vzpomněla si na plošinu, kterou užíval, na tu, kterou si vzal s sebou, na šedivou tovární Hosaku s neoznačenými klíči. Byla to kovbojská plošina; trval na tom, že musí cestovat s ním, i když během celní kontroly s ní byly problémy. Proč, divila se, si koupil Ono–Sendai? A proč ji opustil? Seděla na kraji postele; vyndala plošinu ze zásuvky a dala si ji na klín.

Její otec, kdysi dávno v Arizoně, ji varoval před drogami. Nepotřebuješ to, říkal. A ona je nebrala, vysnila si ky–bersvět, jako by neonové linie matrice na ni čekaly před očními víčky.

Ne tam, tam. Učili to děti a vysvětlovali jim tak kybersvět. Vzpomněla si na přednášku lektora o kolébce arkologie, obrazy se míhaly na obrazovce, piloti v obrovských přilbách a zmateně vyhlížející rukavice, neuroelektricky primitivní "virtuální svět", technologie, která je spojovala mnohem účinněji s jejich letadly, dva miniaturní videoterminály, které do nich pumpovaly

computery generovaný příděl informací, vibrující dotykové rukavice, které poskytovaly hmatový svět knoflíků a spouštěčů... Pokud jde o technologii, přílby praskaly, videoterminály zakrněly... Natáhla se dopředu a zvedla sadu elektrod a zatřásla jí, aby uvolnila vedení ze spletnce. Ne tam, tamhle.

Upevnila elastická obinadla a umístila si elektrody na spánky – jedno ze světově charakteristických gest, ale předváděla je jen málo. Připojila testovací baterii Ono–Sendai. A může to jet. Dotkla se přivaděče energie a ložnice zmizela za bezbarvou stěnou senzoričké statické elektřiny. Hlavu jí zaplnil proud bílého zvuku.

Prsty našly druhý knoflík na okraji a katapultovala se statickou stěnou do změní prázdnosti, imaginárního prázdna kybersvěta, světlé matrice, která ji obklopila jako nekonečná klec.

"Angelo," řekl dům, jeho hlas byl tichý, ale naléhavý, "mám hovor od Hiltona Swifta..."

"Služební jízda?" Právě v kuchyni pojídala pečené fazole a toast.

"Ne," řekl stísněně.

"Změň tón," řekla s pusou plnou fazolí. "Něco s intenzivní úzkostí."

"Pan Swift čeká" řekl dům nervózně.

"To je už lepší," řekla a nesla mísu a talíř k umyvadlu, "ale já chci něco, co by bylo blíž pravé hysterii..."

"Vezmete si ten hovor?" Hlas se dusil napětím.

"Ne," řekla, "ale mluv přesně tak, líbí se mi to."

Vešla do obývacího pokoje a počítala. Dvanáct, třináct...

"Angelo," řekl dům jemně, "mám hovor od Hiltona Swifta –"

"Na služební jízdu," řekl Swift.

Její rty vydaly syčivý zvuk.

"Víš, že respektuji tvou potřebu samoty, ale mám o tebe strach."

"Je mi fajn, Hiltone. Nemusíš se bát. Pá."

"Na pláži jsi dnes ráno klopýtala. Zdálo se, že jsi dezorientovaná. Začala ti téct krev z nosu."

"Ano, tekla mi z nosu krev."

"Chceme, aby ses podrobila další lékařské..."

"Báječně."

"Měla jsi dnes přístup k matrici, Angie. Zapojili jsme tě do průmyslového sektoru BAM."

"To bylo ono?"

"Chceš si o tom popovídat?"

"Není o čem. Jen jsem se tak motala. Ty to však chceš vědět? Vzala jsem si prostě nějaký prevít, co tady nechal Bobby. Schválil bys to, Hiltone! Našla jsem jeho balíček a zkusila jsem to. Vrazila jsme tam klíč, podívala se tam a vzala."

"Omlouvám se, Angie."

"Za co?"

"Za to, že jsem tě vyrušoval. Nech toho."

"Hiltone, víš, kde je Bobby?"

"Ne."

"Říkáš, že bezpečnost Netu nemá jeho štítek?"

"Říkám ti, že nevím, Angie. A to je pravda."

"Zjistil bys to, kdybys chtěl?"

Chvilka ticha. "Nevím. I kdybych mohl, nejsem si jistý, že bych to udělal."

"Dík. Sbohem, Hiltone."

"Pá, Angie."

Tu noc seděla na patře ve tmě a pozorovala bleší tanec proti osvětlenému písku. Přemýšlela o Brigitte a o jejím varování, o droze v kabátku a o zásobnících ve zdravotnickém kabinetě. Myslela na kybersvět a na smutné vězení, které cítila s Ono–Sendai, daleko od svobody loa. Myslela na sny těch druhých, na chodby, které se svíjejí, na němé tóny starobyklého koberce...

Starý pán, hlava vyrobená z diamantů, bledý obličej s očima, které sloužily jako zrcadla... A pláž ve větru a tmě.

Ne tato pláž, ne Malibu.

A kdesi v černém kalifornském ránu několik málo hodin před úsvitem uprostřed chodeb, galerií, snových tváří, útržků hovoru, které si zpola připomněla, probouzela se do bledé mlhy za okny velké ložnice, pocítila cosi jako volnost, a to ji vytáhlo ze clony spánku.

Převalila se a zatápala v zásuvce u postele a našla pero Porsche, dárek z asistentského vaku, vepsala svůj poklad na lesklou zadní stranu italského módního magazínu:

T–A

"Volá Continuity," řekl dům po třetím šálku kávy.

"Ahoj, Angie," řekla Continuity.

"Udělalí jsme tu orbitální sekvenci, před dvěma roky. Ta belgická jachta..." Srkala chladnoucí kávu. "Jak se jmenuje to místo, kam mě chcete vzít? Robin kdysi říkal, že to není nic moc."

"Freeside," odpověděl expertní systém.

"Kdo se tam nahrál?"

"Tally Ishamová nahrála na Freeside devět sekvencí."

"Nebylo to pro ni moc banální?"

"To bylo před patnácti lety. Bylo to v módě."

"Dej mi ty sekvence."

"Hotovo."

"Ahoj."

"Ahoj, Angie."

Continuity psala knihu. Robin Lanier jí o tom kdysi řekl. Zeptala se, o čem je. To není, jak si myslíš, řekl. Zavinula se do ní a pořád ji měnila; Continuity ji vždycky psala. Zeptala se proč. Ale Robin už ztratil zájem; protože Continuity je AI, a AI takové věci dělají.

Hovor s Continuity ji stál hovor od Swifta.

"Angie, o tom..."

"Copak jste to už nenaplánovali? Chci se dostat k práci. Dnes ráno jsem volala Continuity. Přemýšlím o orbitální sekvenci. Procházím teď pár věcí, co udělala Tally, snad mě něco napadne."

Pak bylo ticho. Chtělo se jí smát. Ze Swifta bylo těžké dostat takové ticho. "Určitě, Angie? To je skvělé, ale je to skutečně to, co chceš?"

"Určitě, Hiltone. Je mi dobře. Chci pracovat. Prázdniny jsou pryč. Pošli mi Porphyra, aby mi upravil účes, než se s někým setkám."

"Víš, Angie," řekl, "to nás všechny strašně těší."

"Zavolej Porphyra. Zaříd' prohlídku." Coup–poudre. Kdo, Hiltone? Snad ty?

Má své zdroje, pomyslela si o půl hodiny později, když kráčela po poschodí. Její toxikomanie neohrožovala síť a neovlivnila její výsledek. Nebyly tu žádné vedlejší účinky. Kdyby byly, senzonet by jí nikdy nedovolil začít. Droga je konstruktér. A konstruktér ví své. A nikdy jí neřekne, i kdyby na něho mohla, o čemž pochybovala. Třeba, pomyslela si, ruce na řeži zábradlí, že to nebyla intrika? Že molekula byla zkonstruována někým jiným k vlastnímu účelu?

"Váš kadeřník," řekl dům.

Vešla.

Porphyre čekal, zabalen do nevýrazného jersey, bylo to něco z pařížské sezóny. Jeho obličej, hladký jako vyleštěný eben, se rozčísl do radostného úsměvu, když ji uviděl. "Slečinko," vyštěkl, "vypadáte jako podomácku vyrobené hovínko."

Zasmála se. Porphyre zakvokal a mlaskl, popošel dopředu, aby s předstíraným odporem položil dlouhé prsty na Angiinův ofinu.

"Slečinka byla zlá dívka. Porphyre jí říkal, že ty drogy jsou ošklivé?"

Podívala se na něho. Byl velký, a jak věděla, i hrozně silný. Jako chrt na steroidech, řekl jednou

kdosí. Jeho depilovaná lebka vykazovala symetrii, kterou příroda nezná.
"Jste v pořádku?" zeptal se jiným hlasem, šíleně ostrým, který přestal, jako když utne.
"Je mi dobře."
"Bolelo to?"
"Jo. Bolelo."
"Víš," řekl a dotkl se jí lehce brady konečkem prstu, "nikdo neviděl, co jsi z toho vytáhla. Nezdálo se, že by vás to nějak povzneslo..."
"To se ani nepředpokládalo. Bylo to jen tak být tady a zase tam, jen jsi nemusel – "
"Tolik to cítíte?"
"Ano."
Pomaloucku pokrýval hlavou. "Tak to bylo něco ošklivého."
"Čert to vem," řekla. "Už je to dobré."
Zase se uculil. "Umyjeme vám hlavu."
"Umyla jsem si ji včera!"
"Co? Ne! To mi neříkejte!" Vyprovodil ji ke schodům.
V bílé vykachličkované koupelně jí něco vmasíroval do hlavy.
"Viděl jste v poslední době Robina?"
Proplachoval jí vlasy vodou. "Lanier je v Londýně, slečinko. Lanier a já spolu moc nemluvíme. Napřimte se." Pozvedl opěradlo židle a ke krku jí dal ručník.
"Proč ne?" Cítila se rozechřátá klepy z Netu, což byla Porphyrova specialita.
"Protože," řekl kadeřník a jeho tón byl pečlivě vyrovnaný, jak jí přejížděl hřebenem vlasy, "měl říct nějaké ošklivé věci o Angele Mitchellové, když byla na Jamajce a měla hlavičku nahoru."
To ale nečekala. "Opravdu?"
"Právě to, slečinko." Začal jí stříhat vlasy a používal k tomu nůžky s vlastní obchodní značkou, odmítal totiž laserovou tužku a prohlašoval, že se něčeho takového ani netkne.
"Děláš si legraci, Porphyre?"
"Ne. Neřekl ty věci mně, ale Porphyre slyší. Porphyre vždycky slyší. Odjel do Londýna to ráno, co jste sem přijela vy."
"A co to bylo, cos slyšel, že řekl?"
"Že jste blázen. Nebo něco tak. Že slyšíte hlasy... Že o tom vědí netpsychologové."
Hlasy... "Kdo ti to řekl?" Pokusila se v židli otočit.
"Nehýbejte hlavou. Tam." Dal se zase do práce. "Nemohu to říct. Věřte mně."

Poté, co Porphyre odešel, měla řadu hovorů. Její výrobní osádka byla celá lačná ji pozdravit.
"Dnes odpoledne už žádné hovory," řekla domu. "Vezmu si nahoře Tallyiny sekvence."
Našla vzadu v ledničce láhev corony a přenesla si ji do ložnice. Ve virtuální realitě panelu teakového sekretáře byly zabudovány elektrody, které tu nebyly, když odjela na Jamajku. Netoví technici periodicky modernizovali vybavení domu. Dala si hlt piva, položila láhev na stolek u postele a lehla si s elektrodami na čele. "Fajn," řekla, "zapoj mě."
Do Tallyina těla, do Tallyina dechu.
Jak jsem tě jen nahradila? podivila se překonána fyzickým zjevem bývalé hvězdy. Dávám lidem taky takovou radost?
Tally. Angie vyhlédla přes vínem porostlou mezeru, což byl také bulvár, a zírala na obrácený obzor, na čtverce vzdálených tenisových kurtů; slunce Freeside tvořilo lesklou nit nad hlavou...
"Rychleji dopředu," řekla domu.
Jemně pracujícími svaly a skvrnami betonu hnala Tally své kolo po velodromu...
"Rychleji."
Večeře, napětí sametových pásků přes rameno, mladý muž se naklání přes stůl a nalévá jí ještě víno...
"Rychleji."
Lněné prostěradlo, nějaká ruka mezi jejíma nohama, purpurový přísvit procházející sklem, zvuk tekoucí vody...

"Zpět, restaurace."

Červené víno zurčící do její sklenky...

"Ještě dál. Zadrž. Tam."

Tallyiny oči se zaměřily na zápěstí opáleného chlapce, ne na láhev.

"Chci grafiku," řekla a vytáhla elektrody. Sedla si a zas si hltla piva, které se tajemně smíchalo s pseudochutí Tallyina nahrávaného vína.

Tiskař dole zvonil, jak se snažil splnit úkol. Přinutil se pomalu sejít po schodech, ale když došla k tiskárně do kuchyně, obraz ji zklamal.

"Můžeš to vyladit?" zeptala se domu. "Chci si přečíst vinětu."

"Odpovídající obraz," řekl dům, "a rotující cílový objekt osm stupňů."

Tiskárna jemně zašuměla a vyplázla novou grafiku. Angie našla svůj poklad dříve, než stroj zazvonil, její vysněnou pečeť napsanou hnědým inkoustem? T – A.

Měli vlastní vinice, pomyslela si.

Tessier–Ashpool S.A., kresba písma královská a pavučinovitá.

"Mám tě," zašeptala.

8

Texaské rádio

Mona viděla slunce několika trhlinami v černém plastiku, které byly přehozeny přes okno. Příliš přistěhovalce nenáviděla, než aby tam zůstala, když už byla vzhůru nebo seděla, a nyní byla vlastně obojí.

Pomalou vyklouzla z postele a šklubla sebou tam, kde nahé paty zaškrábaly o podlahu, a natáhla se pro plastické řemínky. To místo bylo špinavé; snad by tu člověk mohl chytit i tetanus, kdyby se opřel o zeď. – Její kůže tento nepříjemný pocit měla. Takové věci však Eddyho nevzrušovaly, byl příliš ponořen do svých plánů, než aby tolik pozoroval okolí. A vždycky se mu podařilo udržet čistotu jako kočce. Byl vždy čistý, za nehty nikde ani smítko. Zjistila, že tomu věnuje ten čas, který ona věnuje oblékání, ačkoliv jí nenapadlo tento fakt nějak zkoumat. – Bylo jí šestnáct, a tento star trik byla vlastně píseň "Sixteen and SIN-less", což znamenalo, že jí nebyl ještě vydán SIN, když se narodila, tedy Single Identification Number (Individuální identifikační číslo), takže vyrostla mimo nejoficiálnější systémy. Věděla, že je možné SIN dostat, když dosud žádné neměli, ale stálo za úvahu, zda má člověk vstoupit někde do nějaké budovy a mluvit s personálem, a to bylo dost daleko od toho, co si Mona představovala pod pojmem pohoda nebo normální chování.

Uměla se perfektně obléknout a uměla to i ve tmě. Navlékla na sebe řemínky, když je předtím dala dohromady, aby předešla nepříjemnému mravenčení, a pak popošla tam, kde bývá role starých faxů na bedně z molitanu vedle okna. Nabálíš si tak metr faxu, třeba den a půl Asahu Šimbun, složíš a uložíš na podlahu. Pak na tom můžeš stát, vzít si plastický pytel zpoza bedny, rozvázat spletenec drátů, který jej držel, a najít šaty, které hledáš. Když si oblékáš kalhoty, víš, že stojíš na čerstvém faxu. Byl to článek s Monou, že nic nebude putovat přes fax v době, kdy si obléká džíny a řemínky.

Můžeš si obléct košili nebo něco jiného, pečlivě zavřít pytel a vypadnout. Make-up, když je zapotřebí, je na chodbě venku; zůstalo tam nalevo nějaké zrcadlo blízko staříckého výtahu a biofluorescenční pruh nad ním.

Blízko výtahu byla cítit moč, takže se rozhodla make-up přeskočit.

V budově nikdo nikdy nikoho neviděl, ale někdy slyšel; hudbu za zavřenými dveřmi, nebo kroky zpoza rohu na vzdálenějším konci chodby. To bylo dobré – Mona ostatně neměla žádnou touhu potkat nějaké sousedy.

Sešla po schodech do temného jícnu podzemní garáže. V ruce měla baterku a klestila si cestu šesti rychlými bliknutími, které ji vyvedly kolem stojatých kalužin a volné visících pramenů starého optického kabelu po betonových schodech a ven do aleje. Někdy tu byla cítit pláž, když foukal správně vítr, ale dneska tu páchly jen odpadky. Tyčil se nad ní břeh, takže se rychle pohnula, dřív než se nějaký sviňák rozhodne hodit láhev nebo něco horšího. Jednou byla na

avenue, zpomalila, ale ne moc; věděla, kolik má na hotovosti v kapse, a byla plná plánů, jak je utratí. Váhala mezi tím, že je to jistá věc, že prakticky zmizely, a varováním před předčasnými nadějemi. Dobře znala Eddyho jistoty: Florida byla jednou z nich. Jak je na Floridě krásně a jak jsou pláže nádherné a plné rozkošných chlapíků nacpaných penězi, právě to místo pro malé pracovní prázdniny, které se protáhnou na nejdelší měsíc, který kdy Mona pamatuje. Na Floridě bylo děsně horko, jako v sauně. Jediné pláže, které nebyly soukromé, byly znečištěné, na mělkých místech byly vidět mrtvé ryby se zvednutými břichy. Možná i na soukromých to bylo stejné, ale ty neviděla, jen řetězy a stráže v kratasech a policejní košile. Eddy se zbláznil do zbraní, které strážníci měli, a každou jí popisoval až do nesmyslných detailů. Sám zbraň neměl, alespoň pokud věděla, a Mona věděla, že je to dobře. Někdy nebyly mrtvé ryby ani cítit, protože se objevil jiný zápach, a sice chlóru, který spaloval ústa, asi něco z továren na pobřeží. Když tu byli ti rozkošní hošové, byli nespolehliví a nenabízeli právě dvakrát tolik.

Jedinou věcí, kterou bylo možné mít na Floridě rád, byly drogy, které bylo lehké najít a levně koupit, a měly takřka průmyslovou sílu. Někdy si představila bělavý zápach, což byl zápach milionů drogových laboratoří, které připravují nepředstavitelný koktejl, všechny ty molekuly se srazí svými ocásky, nadržené na osud a ulici.

Odbočila z avenue a šla kolem potravinových stánků bez licence. V žaludku jí začalo kručet, když ucítila tu vůni, ale moc nevěřila jídlu na ulici, zvláště když nemusela, a byla tu místa s řádnou registrací v ulici, kde brali hotovost. Někdo foukal na trumpetu na asfaltovém náměstí, které sloužilo jako parkoviště, jakési hlučné kubánské sólo, které tlouklo a ničilo betonové zdi, umírající noty ztracené v ranním lomozu trhu. Kazatel z krabice na mýdlo zvedl ruce a bledý, kadeřavý Kristus to gesto ve vzduchu nad ním napodoboval. Projekční výstroj byla v bedně, na které stál, ale on měl na sobě nylonový bágel se dvěma řečníky, kteří se překrývali rameny jako světle chromované hlavy. Kazatel se na Ježíše zamračil a cosi připojil k opasku na vestě. Ježíš zavibroval, zezelenal a zmizel. Mona se smála. Z mužových očí blýskal boží hněv a v jeho vráscitě tváři zapracoval jakýsi sval. Mona se obrátila nalevo mezi řady ovocných stánků s pomeranči a grepy, které ležely na hromadách na kovových vozících.

Vešla do nízké, prostorné budovy, ve které byly postranní chodbičky stálejších obchodníků: prodavači ryb a baleného jídla, lehkého domácího zboží, pulty nabízející desítky teplých jídel. Tady ve stínu bylo chladněji a trochu tišeji. Našla si místo s šesti volnými stoličkami a na jednu si sedla. Čínský kuchař na ni mluvil španělsky; objednala si tak, že mu ukázala rukou. Přinesl jí polévku v plastické nádobě; zaplatila mu nejmenším šekem a dostala zpátky osm kartiček. Jestli Eddy myslel vážně to o odchodu, nemohla by je už využít; kdyby zůstali na Floridě, mohla by něco dostat. Zakroutila hlavou. To je dobrý. Podle osahané žluté desky zpět přes pult. "To je vaše." Kuchař je stáhl z dohledu, chladně zdvořilý, bez výrazu, modré plastické párátko v koutku úst.

Vzala si tyčinky ze sklenice na pultu a vylovila z nádoby slanou nudli. Z uličky za kuchařovým hrcem a vařiči ji sledoval nějaký chlapík. Snažil se, aby vypadal jako něco jiného, měl bílou sportovní košili a sluneční brýle. Ještě více tím, jak stál, pomyslela si. Ale měl zuby a sestřih a taky vousy. Předstíral, že se rozhlíží, jako by nakupoval, ruce v kapsách, ústa posazená tak, že se zdálo, jako by se roztržitě usmíval. Byl hezký, alespoň podle toho, co bylo vidět za vousy a brýlemi. Ten úsměv ale pěkný nebyl, byl jakoby obdélníkový, takže byla vidět většina zubů. Posunula se trochu neklidně na stoličce. Lovení kunčoftů je legální, ale jen když se to dělá dobře, nasadí se nižší taxa a tak. Hned si uvědomila stav hotovosti v kapse. Dělal, že studuje laminovanou kopii licence, která byla přilepená k pultu; když se podívala znovu, už tam nebyl.

Za šaty utratila padesátku. Klestila si cestu mezi osmnácti pulty ve čtyřech obchodech, vším, co v ulici bylo, než se rozhodla. Prodavači neviděli moc rádi, že zkouší tolik věcí, ale bylo to nejvíc, co kdy utratila. Někdy před polednem to skončila – floridské slunce připékalo chodníky a ona kráčela přes parkoviště s dvěma plastickými taškami. Tašky, stejně jako šaty, byly secondhand: jedna byla potištěna logem obchodního domu s botami v Ginze, druhá inzerovala argentinské rybí kostky uhnětené z velrybího masa. Nevěděla, čím je, a poměřovala si věci, které předtím koupila, a docházela k různým závěrům.

Z druhé strany náměstí kazatel naplno otevřel svazek a napůl řval, jako by se rozehříval, a vyplivoval děs, než zmlkne a ukáže se hologram Ježíše, který potřásá bíle oděnými rukama a hněvivě gestikuluje k nebi, ulici a zase k nebi. Extáze, řekl. Přichází extáze.

Mona zahrnula za roh, což byl automatický reflex, kterým se vyhnula šílenci, a začala se procházet kolem karetních stolků stíněných před sluncem, které byly pokryté levnými sadami indické virtuální reality, ohranými kazetami, barevnými jehlany mikrosoftu zastrčenými v blocích bledě modré styropěny. Obrázek Angie Mitchellové byl nalepený zajednou tabulí – byl to plakát, který Mona nikdy předtím neviděla. Zastavila se a lačně jej hltala, nejdřív oděv hvězdy a make-up, pak se pokoušela zmapovat pozadí, kam jen se dalo dohlédnout. Nevědomky přizpůsobovala svůj výraz, aby se přiblížila Angie na plakátě. Ani úšklebek, fakt. Něco jako pološkleb, snad i trochu smutný. Mona pociťovala Angie jako něco zvláštního. Protože – a karty to někdy říkaly – vypadala jako ona. Jako by byla Angiina sestra. Kromě nosu, ten Monin byl víc ohnutý a ona, Angie, neměla tu pihovou skvrnu na lícních kostech. Monin pološkleb se šířil, kam se podívala, omyl se v kráse plakátu, v přepychu zobrazené místnosti. Hádala, že je to asi zámek, snad ten, kde Angie bydlí, určitě se spoustou lidí, kteří se o ni starají, češou ji a věší jí šaty, protože je vidět, že zdi jsou z velkých kamenů a zrcadla na nich mají rámy ze solidního zlata s vyřezávanými listy a anděly. Snad ten nápis napříč by něco řekl, ale Mona neuměla číst. Nebyly tu stejně žádné zatracené plotice, to si byla jistá, a určitě ani žádný Eddy. Podívala se na sadu virtuální reality a rychle se rozhodla utratit zbytek peněz. Pak však zjistila, že na virtuální realitu nemá dost, a stejně takhle byla stará a některé věci ještě starší než ona. Tally byla velká, když Moně bylo teprve devět...

Když se vrátila, Eddy na ni čekal; okno bylo odkryté a bzučely tu mouchy. Eddy už byl ven z postele, kouřil cigaretu a chlapík s vousem, který ji sledoval, seděl v rozbitém křesle a měl na sobě pořád ty sluneční brýle. Prior, řekl, tak se totiž jmenoval, jako by ani neměl křestní jméno. Stejně jako Eddy nemá příjmení. Ona taky neměla poslední jméno, když se nepočítá Lisa, a to bylo víc než dvě první jména.

Moc se v něm nevyznala, v tom přistěhovalci. Myslela si, že je to snad proto, že je Angličan. Nebyl moc hezký, aspoň ne tak, jak si myslela, když ho viděla na ulici; byl v nějakém podniku, ale nebylo jasné, v kterém. Dost dlouho se na ni díval.

Díval se, jak si balí věci do modré tašky od Lufthansy, kterou přinesl, ale necítila v tom žádný žár, ne takový, který by znamenal, že ji chce. Jen si ji prohlížel, díval se, jak Eddy kouří, otíral si brýle o koleno, poslouchal Eddyho blábolení a řekl jen tolik, kolik bylo zapotřebí. Když něco přeče jen řekl, bylo to obvykle legrační, ale způsob, kterým mluvil, dával jasně najevo, kdy si dělá legraci.

Když dobalila, měla čistou hlavu, že by si povyskočila, ale nešlo to dál. Mouchy dorážely na okno, narážely na zaprášené sklo, ale to ji nezajímalo. Byl už pryč.

Zavřela tašku na zip.

Pršelo, když se dostali na letiště, pršelo jako na Floridě, dolů crčela teplá voda a nebe jako by se ztratilo. Nikdy předtím na žádném letišti nebyla, ale znala je z virtuální reality.

Prior měl pronajatého bílého datsuna, který jel sám a přehrával si rozjařenou hudbu. Nechal je se zavazadly v holém betonovém výklenku a za deště odjel. Kdyby měl Prior tašku, nebyla by tu s ním; Mona měla svou tašku od Lufthansy a Eddy dva černé kufříky z klonovaného aligátora.

Natáhla si novou sukni přes boky a byla zvědavá, jestli si koupila správné boty. Eddy si lebedil s rukama v kapsách a se skloněnými rameny, aby ukázal, že dělá něco důležitého.

Pamatovala si ho z Clevelandu, bylo to poprvé, kdy viděla, jak jde na místo, aby se podíval na jakousi rachotinu, kterou prodával nějaký stařík; byla to zcela prorezivělá škodovka. Stařík choval v betonových tancích, které stály na pokraji špinavého dvorku, sumce. Byla v domě, když Eddy přišel, v prostoru s vysokými stěnami přívěsu. Z jedné strany byla okna, čtvercové díry zakryté roztrhanou umělou hmotou. Stála u sporáku, kde v sáčcích zapáchala cibule a kde visela rajčata na vyschnutí, když ho ucítila po celé délce místnosti, ucítila jeho svaly a rameno, jeho bílé zuby, černou nylonovou čepici, kterou držel skromně v ruce. Okny sem pronikalo

slunce, osvětlené místo bylo prázdné a pusté, podlaha jako by zametala cestu, kterou jí stařík poručil udržovat, ale bylo to, jako by sem vstoupil stín, krvavý stín, v němž slyšela tlukot jeho srdce a to, jak se k ní blíží a pokládá čapku na prázdný stůl, když jde kolem, ne už plaše, ale jako by tu bydlel, jde přímo k ní a přejíždí si rukou zamaštěné vlasy. Pak vešel stařík a Mona se opičila a dělala, že cosi kutí u sporáku. Kávu, řekl stařík, a Mona šla pro vodu, nalila ji do smaltované konvice z kuchyňské linky, voda crčela přes filtr. Eddy a stařík seděli za stolem, pili černou kávu, Eddy měl pod stolem natažené nohy, stehna zdrsnělá ošoupanou džínovinou. Usmíval se a pokccával se staříkem, který nabízela škodovku. Jak by to bylo dobré, jak by ji koupil, kdyby měl k tomu stařík oprávnění. Stařík vstal a začal se vrtat v zásuvce. Eddy se na ni zase zaměřil. Vyprovodila je ven na dvorek a dívala se, jak si obkročmo sedl na vinylové sedadlo. Zážeh a zakašlání, pach laciného alkoholu a chvění rámu mezi jeho nohama.

Teď se na něho dívala, jak pózuje u zavazadel, a bylo těžké to spojit dohromady, proč vlastně s ním odjela hned další den tou škodovkou a směřovala do Clevelandu. Škodovka měla rozbité malé rádio, které stejné nebylo pro zvuk motoru slyšet, jen si je pouštěli v noci na poli u silnice. Doladovač byl rozbitý, takže mohli chytit jen jednu stanici, hudbu s šumem z jakési osamělé věže v Texasu, ocelové kytary se objevovaly a mizely a cítila, jak je vlhká u jeho nohou a tvrdou trávu, která ji píchala do zad.

Prior dal její modrou tašku na bílý vozík s pruhovaným vrškem a ona ji pak zvedla a slyšela tenké španělské hlasy ze sluchátka kubánského řidiče. Pak Eddy uložil své kuffíky a on a Prior vešli. Vyvalili se na ranvej přes přivaly deště.

Letadlo nebylo to, co znala z virtuální reality, nevypadalo uvnitř jako dlouhý, luxusní autobus se spoustou sedadel. Byla to malá černá věčička s ostrými, blanitými křídly a okny, která způsobovala, že vypadalo, jako když mrká.

Stoupala po kovových schodech a našla prostor se čtyřmi sedadly a kolem dokola šedý koberec – taky na stěnách a stropě – všechno čisté, chladné a šedé. Eddy přišel až po ní a sedl si, jako by to bylo něco, co dělá každý den, uvolnil si kravatu a natáhl nohy. Prior dal na dveře západku. Když se zavíraly, jako by si povzdechly.

Dívala se z úzkých oken na světla na ranveji, která se odrážela na mokrém betonu.

Pojď sem na vlak, pomyslela si, New York–Atlanta, a pak přestoupíš.

Letadlo se zachvělo. Slyšela, jak kostra letadla zaskřípala, jako by přicházela k sobě.

O dvě hodiny později se probudila ve ztemnělé kabině, ukolébána dlouhým hučením. Eddy spal s ústy napůl otevřenými. Prior snad spal také, nebo měl jen zavřené oči, to nedokázala zjistit.

Napůl už zase ve snu si ráno nevzpomněla, že slyšela zvuk texaského rádia, ztrácející se kovové akordy jako úporná bolest.

9

Metro

Jubilee a Bakerlo, Circle a District. Kumiko zírala na malou laminátovou mapu, kterou jí Petal dal, a zachvěla se. Zdálo se, že betonové nástupiště vyzařuje přes podrážky bot chlad.

"Je tak děsně stará," řekla Sally Shearsová nepřítomně a její brýle odrážely vypouklou, bíle kachlíčkovanou zeď.

"Prosím?"

"Ta podzemka." Pod bradou Sally měla tartanový šátek uvázaný na uzel, a když mluvila, měla zářivý dech. "Víš, co mě štve? Jak často pokládají nové kachličky na těchhle stanicích a předtím neodstraní staré. Nebo ve zdi prorazí díru, aby tudy provlékli nějaké vedení, a najednou jsou všechny ty vrstvy kachlíček vidět..."

"No a co?"

"Protože se tak zužují, ne? Je to jako plak na cévách..."

"Ano," pronesla Kumiko pochybovačně. "Aha... Tihle hoši, Sally, jaký význam má jejich oblečení?"

"Je to Jack. To, čemu říkají Jack Dracula."

Čtyři Jackové Draculové se slétali jako havrani na protější nástupiště. Měli na sobě

nepopsatelné černé pláště do deště a vyleštěné černé vojenské boty šněrované až po kolena. Mluvili spolu a Kumiko viděla, že mají vlasy sčesané dozadu do ohonu a svázané malou černou mašlí.

"Pověsili ho," řekla Sally, "po válce."

"Koho?"

"Jacka Draculu. Po válce byly nějakou dobu veřejné popravy. Jacku, drž se od nich dál. Musíš nenávidět všechno cizí..."

Kumiko by byla ráda kontaktovala Colina, ale přístroj Maas–Neotek zůstal za mramorovou bustou v místnosti, kde Petal servíroval jídla, a pak přijel vlak, který ji ohromil starobylým hromobitím jako na ocelových kolejích.

Sally Shearsová na pozadí různorodého horizontu městské architektury – její brýle odrážely londýnskou směsici, každé období, jak je volila ekonomika, požáry nebo válka.

Kumiko už byla zcela zmatená těmi rychlými a zjevně náhodnými přestupy, a nechala se vléct dál jízdami taxíkem. Do jednoho naskočily a vydaly se do nejbližšího obchodního domu, pak prvním dostupným východem vyrazily do další ulice a dalšího taxíku. "Harrods," řekla Sally na jednom místě, když míjely vyzdobenou, vykachičkovanou halu s mramorovými sloupy. Kumiko se mrkla na silné červené rožně a špízy na pásech mramorových pultů, které byly asi z plastiku. A pak zas ven a Sally zavolala další taxi. "Covent Garden," řekla řidiči.

"Promiň, Sally. Co to vlastně děláme?"

"Bloudíme."

Sally pila horké brandy v kavárničce pod zasněženou skleněnou stříškou tržiště. Kumiko pila čokoládu. "Ztratily jsme se, Sally?"

"Jo. Alespoň doufám." Dneska vypadala starší, pomyslela si Kumiko; kolem úst měla čárky z napětí nebo únavy.

"Sally, co ty děláš? Tvůj přítel se tě ptal, jestli jsi pořád v důchodu..."

"Jsem obchodnice."

"A můj otec je taky obchodník?"

"Tvůj otec je skutečně obchodník, drahoušku. Já ne. Jsem nezávislá. Většinou dělám investice."

"Do čeho investuješ?"

"Do jiných nezávislých," pokrčila rameny. "Necítíš se dnes nějak divně?" Ustrkla brandy.

"Radila jsi mi, abych byla sama sobě špionkou."

"Dobrá rada. Ale jenom trochu."

"Bydlíš tady, Sally, v Londýně?"

"Cestuju."

"Je Swain taky nezávislý?"

"On si to myslí. Je dost silný, jde správným směrem, tady je potřeba dělat obchod, ale leze mi to na nervy." Hodila do sebe zbytek brandy a olízla si rty.

Kumiko se zachvěla.

"Nemusíš se Swaina bát. Yanaka by ho spořádal k snídani..."

"Ne. Myslela jsem na ty hochy v podzemce. Tak hubení..."

"Draculové."

"To je nějaký gang?"

"Bosozoku," řekla Sally správnou výslovností. "Prchající kmeny." Nebylo to to správné slovo, ale Kumiko si uvědomila, že se dala správným směrem. "Jsou hubení, protože jsou chudí." Gestikulovala směrem k číšníkovi a objednala druhou brandy.

"Sally," řekla Kumiko, "když jsme sem přišly, ta cesta, vlaky a taxíky, bylo to proto, kdyby nás sledovali?"

"Nikdo si není nikdy jistý."

"Ale když jsme šly na setkání s Tickem, vůbec žádná opatření jsi neudělala. Mohly jsme být docela klidně sledovány. Najala jsi Ticka, aby šmíroval Swaina, a taky jsi nic neudělala. Vzala jsi

mě sem a hned plno opatření. Proč?"

Číšník před ni postavil kouřící se sklenici. "Ty jsi chytrý drahoušek, co?" Naklonila se dopředu a nasála do sebe páry z brandy. "Je to tak, že? S Tickem snad zkoušíš nějakou akci."

"Ale Tick má zájem na tom, aby ho Swain neodhalil."

"Swain se ho ani nedotkne, i když ví, že pracuje pro mě."

"Proč?"

"Protože ví, že ho můžu zabít." Pozvedla sklenici a najednou byla šťastnější.

"Zabít Swaina?"

"Správně." Napila se.

"Tak proč jsi pak byla tak opatrná právě dnes?"

"Protože někdy je dobré všechno to setřást a dostat se z toho ven. Možnosti jsou, a my je nemáme. Ale možná máme. Pěkný pocit, ne? Mohli by tě sledovat, myslelas na to? Možná tvůj tatínek, třeba do tebe dal zabudovat štěnici, aby mohl sledovat svou dceru. Máš takové krásné drobné zoubky, snad tam otcův zubař něco vložil, když jsi byla ve virtuální realitě. Chodíš k zubaři?"

"Ano."

"Jsi ve virtuální realitě, když pracuje?"

"Ano..."

"Tak takhle to je. Možná nás právě teď poslouchá..."

Kumiko skoro převrhla to, co jí zbylo z čokolády.

"Ahoj." Nalakované nehty se jí dotkly zápěstí. "Neměj starost. Nebyl by tě sem poslal se štěnicí. To by bylo pro jeho nepřátele moc snadné tě vystopovat. Ale chápeš už, co myslím? Je dobré se z toho dostat, nebo se o to aspoň pokusit. Samy, jo?"

"Ano," řekla Kumiko a srdce jí bušilo a panika se stupňovala. "Zabil mou matku," vyhrkla, a pak převrhla čokoládu na šedivou mramorovou podlahu.

Sally ji vedla kolem sloupů svatopavelské katedrály a nemluvila. Kumiko byla v neovladatelném transu a registrovala všechno kolem jen namátkou: bílou kožešinu, která lemovala Sallyin kožený kabát, mastnou duhovou tkaninu z holubích pírek, jak se při cestě kolébala, červené autobusy jako gigantické hračky v Muzeu dopravy, a Sally, jak si otepluje ruce kolem šálku vřelého čaje.

Chladno, teď už vždycky bude chladno. Mrazivé vlhko ve starobylých kostech města, chladné vody Sumidy, které naplnily plíce její matky, chladný let neonových jeřábů.

Její matka měla hezkou postavu, byla tmavá, silný blesk vlasů posetý zlatými světýlky jako nějaké vzácné tropické dřevo. Matka příjemně voněla parfémem a teplou kůží. Vyprávěla jí příběhy o elfech a vílách a o Kodani, která byla tak daleko. Když se Kumiko zdálo o elfech, vypadali jako otcovi tajemníci, pružní a klidní, s černými obleky a svinutými deštníky. Elfové z matčiných historek dělali podivuhodné věci, a sama vyprávění byla kouzelná, protože se v nich proměňovali, a člověk si nemohl být nikdy jistý, jak to skončí, a všechny baleríny se v něčem podobaly matce.

Princezny – tanečnice byly krásné, ale chudé, tančily z lásky v srdci vzdáleného města, kde se jim dvořili umělci a studentští básníci, krásní a nemajetní. Aby mohly žít staré rodiče, nebo koupit trpícímu bratrovi flašinet, byly baleríny někdy ochotné se plavit skutečně daleko, snad až do Tokia, aby za peníze tančily. Tancovat pro peníze, jak z vyprávění vyplývalo, nebylo velké štěstí.

Sally ji vzala do robata baru v Earl Court a donutila ji, aby vypila sklenici saké. V horkém víně plavala uzená ploutev fugu a měnila jeho barvu na barvu whisky. Jedli robata přímo z udírny a Kumiko cítila, že chlad ustupuje, ale nikoli otupělost. Dekorace baru vyvolávala pocit místní kulturní neurčitosti: současně vyjadřovala tradiční japonský styl a vypadala, jako by ji navrhl Charles Rennie Mackintosh.

Byla dost divná, tahle Sally Shearsová, divnější než všichni gaijin v Londýně. Teď vyprávěla Kumiko historky o lidech, kteří žili v Japonsku, a o kterých Kumiko nikdy neslyšela, historky,

kteře určovaly pozici jejího otce ve světě. Kumikovu otci říkala oyabu. Svět, který Sallyiny historiky líčily, nevypadal ani o trochu reálněji než svět matčiných pohádek, ale Kumiko už začala rozumět podstatě a rozsahu otcovy moci. "Kuromaku," řekla Sally. To slovo znamenalo oponu. "To je z kabuki, ale znamená to prostředníka, který prodává přízeň. To znamená za scénou, že? To je tvůj otec. To je taky Swain. Ale Swain je kobun tvého otce, nebo v každémn případě jeden z nich. Oyabun–kobun, rodič–dítě. To je přesně to, odkud Roger čerpá. Proto jsi teď tady, protože to Roger dluží oyabunovi. Giri, rozumíš?"

"Je to vysoce postavený muž."

Sally zakroutila hlavou. "Tvůj otec, Kumi, on to je. Když tě musel dostat z města, aby tě měl v bezpečí, znamená to, že na jeho dráze se rýsují nějaké změny."

"Byly jste se napít?" zeptal se Petal, když vešly do pokoje, a okraje jeho brýlí zamrkaly na lehký batist z bronzového a matného skleněného stromu, který rostl na příborníku. Kumiko se chtěla podívat na mramorovou hlavu, která skrývala jednotku Maas–Neotek, ale raději se podívala do zahrady. Sníh měl už barvu londýnského nebe.

"Kde je Swain?" zeptala se Sally.

"Šel ven," řekl Petal.

Sally šla k příborníku a z těžké karafy si nalila sklenici skotské. Kumiko viděla, jak sebou Petal trhl, když se karafa ocitla na vyleštěném dřevě.

"Nějaký vzkaz?"

"Ne."

"Očekává se, že se večer vrátí?"

"Těžko říct. Chcete večeři?"

"Ne."

"Dala bych si sendvič," řekla Kumiko.

Patnáct minut nato seděla s netknutým sendvičem položeným na černém mramorovém stolku u postele, seděla uprostřed obrovské postele a měla přístroj Mass–Neotek mezi holými chodidly. Nechala Sally popíjet Swainovu whisky a zírala do šedivé zahrady.

Teď vzala přístroj a Colin se zatřásl v ohnisku u čela postele.

"Nikdo nic neslyšel," řekl rychle a položil si prst na rty. "A to je dobře. Místnost je odposlouchávána."

Kumiko se chystala k odpovědi a pak pokývla hlavou.

"Dobře," řekl. "Šikovná dívka. Zachytil jsem pro tebe dva rozhovory. Jeden byl mezi tvým hostitelem a jeho svěřencem, druhý mezi hostitelem a Sally. Z prvního jsem získal patnáct minut, než jsi mě schovala dole. Poslouchej..." Kumiko zavřela oči a slyšela cinkot ledu ve sklenici whisky.

"Kde je naše Japonečka?" zeptal se Swain.

"Uložila se na noc," řekl Petal. "Hovoří k sobě. Jednostranná konverzace. Podivné."

"O čem?"

"Děsně málo, skutečně. Někteří lidé to dělají, víš..."

"Co?"

"Mluví si pro sebe. Chceš to slyšet?"

"Proboha ne. Kde je ta rozkošná miss Shearsová?"

"Venku na zdravotní procházce."

"Příště zavolej Bernieho, ať zjistí, co na těch procházkách dělá."

"Bernie," a Petal se zasmál, "vrátil se v té zatracené krabici?"

Teď se zasmál i Swain. "To by nemuselo být špatné v žádném případě, Bernard mimo a žízeň naší ostré děvy ukojena... Nalij ještě jednu."

"Pro mě už ne. Půjdu si lehnout, jedině kdybyste mě potřeboval..."

"Ne," řekl Swain.

"Tak," řekl Colin, když Kumiko otevřela oči a zjistila, že pořád sedí na posteli, "v pokoji je hlasový

aktivátor; svěřenec si to přehrál a slyšel, jak mě oslovuješ. Náš druhý úsek je zajímavější. Tvůj hostitel sedí s druhou whisky a vchází naše Sally..."

"Ahoj," slyšela, jak říká Swain. "Byla ses nalokat vzduchu?"

"Běž do prdele."

"Víš," řekl Swain, "nic z toho nebyl můj nápad. Měla by sis to zkusit zapamatovat. Víš, že mě mají v kapse."

"Víš, Rogere, někdy mám pokušení ti i věřit."

"Zkus to. To věci strašně usnadní."

"Jindy mám zase chuť podříznout ti ten zkurvený krk."

"Tvůj problém, drahoušku, je to, že ses nikdy nenaučila přenášet pravomoc. Pořád chceš všechno dělat sama."

"Poslouchej, ty osle, vím, odkud jsi, a vím, jak jsi se sem dostal, a nezajímá mě, jak daleko sahá tvůj jazyk ke Kanakovi nebo komukoli jinému. Sarakin!" Kumiko tohle slovo ještě nikdy neslyšela.

"Zase jsem o ní slyšel," řekl Swain a udržoval pravidelný, lehký konverzační tón. "Je pořád na pobřeží, ale zdá se, že brzy udělá nějaký tah. Na východ, jak se zdá. Zpátky na své staré panství. Myslím, že je to opravdu náš nejlepší vklad. Dům – to je nemožné. Dostatek soukromého bezpečí během celé té procházky, aby se postavila armáda slušné velikosti..."

"Pořád se mi pokoušíš říct, že je to jen únos? Že ji drží jen pro výkupné?"

"Ne. Nic se neříkalo o tom, že by se prodala zpět."

"Tak proč si jen nenajmou tu armádu? Není důvod, proč by se měli zastavit jen na slušně velké armádě, ne? Chytlí stopu, co? Ti hoši na dosávání. Ona není tak velký terč, ne víc než nějaký zkurvený vědec. Dej tam toho zasraného žalobce..."

"Snad stokrát, ale to není to, co chtějí. Chtějí tebe."

"Rogere, co na tebe skutečně mají? Myslím to, jestli opravdu nevíš, co mají na mě?"

"Ne, nevím. Ale podle toho, co mají na mě, odvážím se hádat."

"No?"

"Všechno."

Žádná odpověď.

"Je tady ještě jiné hledisko," řekl, "které se objevilo dnes. Chtějí, aby to vypadalo, jako že byla unesena."

"Co?"

"Chtějí, aby to vypadalo, jako bychom ji zabili."

"A jak bychom to měli udělat?"

"Najde se tělo."

"Myslím," řekl Colin, "že odešla z místnosti beze slova. Tady to totiž končí."

10

Tvar

Strávil hodinu kontrolou ložisek pily a pak je znovu promazal. Bylo už na práci dost chladno; musel pokračovat a vytopit místnost, kde držel ostatní, Vyšetřovatele a Požírače Mrtvol a Čarodějnic. Už to samo o sobě by postačovalo k narušení rovnováhy jeho dohody s Gentrym, ale před problémem výkladu jeho dohody s Kidem Afrikou a přítomností dvou cizích lidí v Továrně to značně bledlo. S Gentrym nebylo možné polemizovat; šťáva byla jeho, protože byl jediný, který si ji vykoledoval na přidělovacím úřadě. Bez Gentryho pochůzek každý měsíc, toho rituálu, který udržoval úřad v přesvědčení, že Továrna je někde jinde, že je to nějaké místo, za které se už zaplatilo, by šťáva nebyla.

Ale Gentry byl stejně nějaký divný, pomyslel si a cítil, jak mu vržou kolena, když jde nahoru a vytahuje Soudcovu ovládací jednotku z kapsy saka. Gentry nabyl přesvědčení, že kybersvět má tvar, jakousi všeobecnou celistvou formu. Ne že by to byla ta nejtajuplnější myšlenka, která kdy Slicka napadla, ale Gentry byl jaksi posedle přesvědčen, že Tvar znamená celistvost. Pochopení Tvaru bylo pro Gentryho doslova svatým grálem.

Slick kdysi zkoumal informace a ptal se na tvar vesmíru. Zjistil přitom, že vesmír je všechno, co

existuje, takže, jak může mít tvar? Kdyby měl tvar, pak by muselo být ještě něco kolem, co by mělo tvar uvnitř, že ano? A když tohle něco by bylo něčím, pak by to už nebyla součást vesmíru? To byla přesně ta věc, do které se s Gentrym nechtěl pustit, protože Gentry by člověku zamotal hlavu. Ale Slick si stejně nemyslel, že kybersvět je něco jako vesmír; je to jen způsob prezentace faktů. Přidělovací úřad vždycky vyhlížel jako rudá aztécká pyramida, ale nemusel; kdyby chtěli, dívali by se na něj jako na všechno ostatní. Velké společnosti mají copyright na to, jak vypadají. Tak jak se lze dopátrat toho, že celá matrice má určitý tvar? A proč by to něco mělo znamenat, když to skutečně něco znamená?

Dotkl se přívodového knoflíku; Soudce deset metrů od něho bručel a chvěl se.

Slick Henry Soudce nenáviděl. Bylo to umění, kterému lidé nikdy neporozumějí. Neznamenalo to, že mu nepřináší potěšení zkonstruovat takovou věc, postavit Soudce, dívat se na něho a sledovat ho a konečně na něho jen nemyslet, ale to jistě nebylo totéž jako mít ho rád.

Byl skoro čtyři metry velký, dvakrát tolik v ramenou, bez hlavy – stál a chvěl se na jakési zrušované kůře rezavé barvy jako držadlo starého trakaře vyleštěné třením tisíce rukou. Našel způsob, jak se k tomuto povrchu dopracovat chemikáliemi a brusným materiálem, a použil je na většině Soudcova povrchu; staré části, očištěné části, nechlavné zuby ostří pily nebo odrážené povrchy kloubů, ale zbytek Soudce měl tuto barvu, tuto úpravu jako velmi starý nástroj, který se každodenně tvrdě používal.

Zmáčkl palcem joystick a Soudce udělal krok dopředu, pak druhý. Gyroskop pracoval skvěle: i bez ruky se ta věc hýbala s děsivou důstojností a sázela na zem obrovské tlapy.

Slick se v záři Továrny zašklebil, jak Soudce dupal směrem k němu. Jedna – dvě, jedna – dvě. Mohl by si vzpomenout na každý krůček při konstruování Soudce, kdyby jen chtěl, a někdy i chtěl, čistě jen pro útěchu, že to dokáže.

Nemohl by si vzpomenout, kdyby si nebyl schopen vzpomenout, ale někdy i mohl.

Proto si postavil Soudce, aby něco udělal – nebylo to sice nic moc, ale chytlo ho to – za druhé – byl za to souzen a odsouzen, a pak byl vynesena rozsudek, a on si nebyl schopen vzpomenout. Krádeže aut. Krádeže vozů bohatých lidí. Ověřili si, že si pamatuješ, co děláš.

Pracoval chvíli s joystickem a otočil Soudcem a poslal ho do druhé místnosti uličkou mezi řadami betonových držadel s mokrymi skvrnami, které kdysi podpíraly soustruhy a bodové svářečky. Vysoko nahoře v záři a zaprášeném kuželu světla se mihotaly zmrtnělé fluoreskující instalace, kde kdysi hnízdili ptáci.

Korsakov – tak tomu říkali, něco, co udělali s neurony, takže se neuchovaly krátkodobé vzpomínky. Takže tvůj čas byl časem ztraceným, ale on slyšel, že už to nedělají, aspoň ne za loupeže aut. Lidé, kteří tam byli, si mysleli, že je to lehčí než vězení, a pak se to všechno vymaže, ale nebylo to tak. Když se dostal ven, když to všechno bylo pryč – tři roky se roztáhly v dlouhém neurčitěm jiskřivém řetězci strachu a zmatku měřených v pětiminutových intervalech, ale nebyly to intervaly, které by sis mohl pamatovat tak, jako ty přechody... Když to bylo pryč, pocítil potřebu udělat Čarodějnici, Požirače Mrtvol, pak Vyšetřovatele a nakonec Soudce.

Když vedl Soudce nahoru po betonové rampě k místnosti, kde čekali ostatní, slyšel, jak Gentry žene na plné obrátky motor venku na Psí Samotě.

Lidé uváděli Gentryho do rozpaků, pomyslel si Slick, když směřoval ke schodišti, ale fungovalo to v obou směrech. Cizí návštěvníci cítili Tvar, jak hoří kdesi vzadu za Gentryho očima; fixoval všechno, nač přišel, a ve všem, co dělal. Slick nemohl přijít na to, jak se vydal na cestu do Sprawlu; snad se jen zabýval lidmi, kteří byli tak intenzivní jako on sám, osamělci na roztržených okrajích drogových a softwarových trhů. Zdálo se, že se vůbec nezajímá o sex v tom smyslu, že si Slick nedokázal ani představit, jaké by to bylo, kdyby o něj někdo projevil zájem.

Sex byl velkým problémem Psí Samoty, alespoň pokud šlo o Slicka, zvláště v zimě. V létě si někdy mohl najít nějakou dívku v jednom z těch zrezivělých městeček. Právě to ho táhlo do Atlantic City, a tak se také Kidovi zadlužil. V poslední době si říkal, že nejlepším řešením je soustředit se na práci, ale když lezl po třesoucích se ocelových schodech k úzkému můstku, který vedl ke Gentryho prostoru, začal být zvědavý, jak asi ta Cherry Chesterfieldová vypadá

pod všemi těmi kabátky. Myslel na její ruce, jak byly čisté a rychlé, ale nutilo ho to, aby se pořád díval na ten obličej muže na nosítkách, který byl v bezvědomí –nějaká trubička vedla do jeho levé nosní dírky, Cherry se lehce dotýkala jeho vpadlých tváří tamponem a přinutila ho, aby se pohnul. "Hej, Gentry," zařval v železné prázdnotě Továrny, "jdu sem..."

Tři věci na Gentrym nebyly dost výrazné a pevné: oči, rty a vlasy. Oči měl velké a bledé, šedé nebo modré, v závislosti na světle, rty měl plné a pohyblivé, vlasy sčesané dozadu do roztřepaného světlého ohonu, kterým při chůzi potřásal. Jeho hubenost nebyla hubeností Birda, která vznikla z diety a špatných nervů; Gentry byl prostě útlý, svaly měl stažené a nebyl vůbec tlustý. Oblékal se výrazně a všechno na sobě měl těsné, černou kůži lemovanou černými koraly ve stylu, který si Slick pamatoval z časů, kdy byl v Deacon Blues. Korále, stejně jako všechno ostatní, vedlo Slicka k tomu, že mu hádal tak třicet – Slick sám měl asi právě tolik.

Gentry zíral na Slicka, který vstoupil do dveří v záři deseti stowattových žárovek, a ujistil se, že Slick je další překážkou mezi Gentrym a Tvarem. Na dlouhý ocelový stůl pokládal dvě motocyklové brašny – vypadalo, že jsou dost těžké.

Slick odřezal střešní tašky, instaloval podpěry, kde bylo třeba, díry zakryl plátky pevného plastiku, utěsnil světlíky silikonem. Pak Gentry vešel s maskou a ostříkovačem a osmdesáti litry bílé latexové barvy, nic nevysával ani nic nečistil, jen položil na celou plochu tlustý koberec a zdezinfikoval holubí trus, jako by to všechno polepil a znovu přetíral, až to bylo víceméně bílé. Natřel všechno kromě světlíků. Pak Slick začal zvedat náradí z podlahy Továrny, malý náklad computerů, nosné plochy kyberprostoru, obrovské staré holoprojekční stoly, které skoro zlomily podpěry, účinné generátory, desítky vlnitých plastických kartonů nacpaných tisíci lístky, které Gentry nashromáždil při hledání Tvaru, stovky metrů optického vlákna na lesklých plastických cívkách, které k Slickovi promlouvaly o průmyslové loupeži. A knihy, staré knihy s obaly ze slepené látky. Slick nikdy nevěděl, jak jsou ty knihy těžké. Smutně voněly, ty staré knihy.

"Natáhlš ještě pár ampérů, co jsem odešel?" řekl Gentry a otevřel první brašnu. "V tvé místnosti. Máš nové topidlo?" Začal se rychle prohrabávat v obsahu, jako by hledal něco, co potřebuje, ale někam to založil. Nezaložil, to Slick věděl, musí tam být něco, nebo někdo, dokonce někdo, koho zná, nečekaně a v jeho prostoru.

"Jo. Zase jsem začal topit. Na práci je dost chladno, to jo.

"Ne," řekl Gentry a náhle to uhodl, "to není topidlo v tvé místnosti. Příkon neodpovídá."

"Jo." Slick se zamračil podle teorie, že Gentry si myslí, že když se mračí, je hloupý a má trochu strach.

"No co, Slicku Henry?"

"To není topidlo."

Gentry trhnutím zavřel brašnu. "Můžeš mi říct, co to je? Nebo ti zatnu příkon."

"Víš, Gentry, nebyl jsem tady, člověk nemá tolik času..." Slick zvedl významně obočí ve směru velkého projekčního stolu. "Faktem je, že tady mám dva lidi, kteří bydlí se mnou..." Díval se na Gentryho celý ztuhlý s očima doširoka otevřenými. "Ale ty jsi nikoho neviděl a nikoho neslyšel."

"Ne," řekl Gentry pevným hlasem, jak objížděl konec stolu, "protože ty se je právě chystáš vyhodit, že?"

"Maximálně čtrnáct dní, Gentry."

"Ven. A to hned." Gentryho obličej byl od něho pár centimetrů a už cítil vyčerpaný kyselý dech.

"Nebo půjdeš s nimi.

Slick měl o deset kilo víc než Gentry, většinou to byly svaly, ale to Gentryho nikdy nelevalo; Gentry jako by ani nevěděl, nebo se nestaral o to, že ho někdo může zranit. To samo o sobě bylo už odstrašující. Gentry mu jednou jednu vrazil a Slick se podíval na pochromovaný francouzák ve vlastní ruce a pocítil temné rozpaky.

Gentry se držel statečně, ale začal se chvět. Slick si pomyslel, že Gentry nespí, když jede do Bostonu nebo New Yorku. Vždycky nespal, a to ani v Továrně. Vracel se napjatý a první den to bylo nejhorší.

"Podívej," řekl Slick způsobem, kterým se mluví k dítěti, které začíná nabírat, a vytáhl z kapsy

balíček, úplatek od Kida Afriky. Ukázal Gentrymu plastický Ziploc: modré váčky, růžové tabletky, odporně vyhlížející špetka opia ve váčku z rudého celofánu, krystalky jako tlusté žluté bonbony proti kašli, plastické inhalátory s japonským jménem výrobce, které bylo seškrábáno nožem... "Od Afriky," řekl Slick.

"Afrika?" Gentry se podíval na balíček, na Slicka a zas na brašnu. "Z Afriky?"

"Od Kida Afriky. Ty ho neznáš. Tady to pro tebe nechal."

"Proč?"

"Protože ode mě chce, abych tu ty jeho přátele chvíli nechal. Dlužím mu protislužbu, Gentry. Řekl jsem mu, jak nemá rád, když se kolem někdo poflakuje. Jak si to nepřeješ. Tak," lhal Slick, "řekl, že ti tady nechá něco, aby tě odškodnil."

Gentry vzal balíček, přejel prstem po uzávěru a otevřel jej. Vytáhl opium a dal je zpátky Slickovi. "To nepotřebuju." Vytáhl jednu modrou ampulku, rozdělal ji a opatrně ji vrátil na místo na vnitřní straně svého pravého zápěstí. Slick tam stál, nepřítomně hnětl opium mezi palcem a ukazovákem a praskal celofánem, zatímco Gentry obešel kulatý stůl a otevřel brašnu. Vytáhl odsud nové černé kožené rukavice.

"Myslím, že bych se raději měl setkat s tvými hosty, Slicku."

"No?" mrkl Slick v ohromení. "Jo... Ale ve skutečnosti ani nemusíš, nebylo by to –"

"Ne," řekl Gentry a upravoval si límeček. "Na tom trvám"

Šli po schodech dolů a Slick si vzpomněl na opium a hodil je přes zábradlí do tmy.

Drogy nenáviděl.

"Cherry?" Cítil se trapně s Gentrym, který ho pozoroval, jak bouchá na své vlastní dveře. Nikdo se neozval. Otevřel. Ztlumené světlo. Uviděl, že na jednu žárovku dala stínítko, kus žlutavého faxu upevněného kouskem drátu. Další dvě vyšroubovala. Nebyla tam.

Nosítka tam byla, jejich obyvatel spočíval v modrém nylonovém vaku. Požírání ho to, pomyslel si Slick, když se díval na nadstavbu podpůrného náčiní, trubičky a váčky s kapalinou. Ne, řekl si, to ho udržuje při životě, jako v nemocnici. Ale dojem trval dál: co když ho to vysává, vysává, až zůstane naprosto vyschlý? Vzpomněl si na Birdovy hovory o upírech.

"No," řekl Gentry a postoupil ke kraji nosítek. "Máš to tu podivnou společnost, Slicku Henry..." Obešel nosítka a udržoval obezřetně vzdálenost asi metr mezi svými kotníky a ztichlou postavou.

"Gentry, nechceš jít náhodou zpátky? Myslím, že ty kapsle... Možná jsi udělal už dost."

"Opravdu?" Gentry vztyčil hlavu a oči se mu zalesky žlutým ohněm. Zamrkal. "Proč si to myslíš?"

"No," Slick zaváhal, "nechováš se tak, jako normálně. Myslím, jako předtím."

"Myslíš, že trpím výkyvy nálady?"

"Jo."

"Já se vyžívám ve změnách nálady."

"Nevidím, že byste se zrovna smál," řekla Cherry ode dveří.

"To je Gentry, Cherry. Továrna je něco jako jeho místo. Cherry je z Clevelandu..."

Ale Gentry měl na své ruce s rukavicí tenké černé světýlko; prozkoumával soustavu elektrod, které pokrývaly spáčovo čelo. Narovnal se, paprsek našel označenou jednotku a pak zase sledoval černý kabel vedoucí k elektrodám.

"Cleveland," řekl nakonec Gentry, jako by to bylo jméno, které slyšel ve snu. "Zajímavé..."

Znovu zvedl světlo a natáhl se a zíral na bod, kde se kabel napojoval na jednotku. "A Cherry – Cherry, kdo to je?" Paprsek tvrdě dopadl na vyčerpanou, provokativně všední tvář.

"Nevím," řekla Cherry. "Vyčti mu to z očí. Snad z rychlých pohybů nebo co."

"A tohle?" Posvítíl na plochý, šedivý balík.

"Kid tomu říkal LF. Říkal mu Hrabě a to že je jeho LF." Vrazila ruku do kapsy a poškrábala se.

"Tak dobrá," řekl Gentry, obrátil se a jasné světlo jeho posedlosti svítilo kdesi za jeho očima a zvětšilo se ampulkou Kida Afriky tak, že se Slickovi zdálo, že Tvar je určitě právě zde, že proudí Gentryho čelem, a že to vidí všichni, kromě Gentryho samého, "musí to tedy být to, co to je..."

Na cestě

Mona se probudila, když přistávali.

Prior poslouchal Eddyho a kýval hlavou a blýskal svým obdélníkovým úsměvem. Bylo to, jako by ten úsměv za jeho vousy existoval vždy. Převlékl si šaty, to znamená, že v letadle musel nějaké mít. Teď měl na sobě obyčejný šedý oblek na obchodní jednání a vázanku s úhlopříčnými pruhy. Byl to manévr, jaký již Eddy provedl v Clevelandu, jen oblek byl jiný. Viděla jej jednou na chlapíkovi, co ji vzal do Holiday Innu. Místo, kde se obleky prodávaly, bylo nedaleko hotelové haly a on tu stál jen tak ve spodním prádle, mřížkovaný světle modrými pruhy, a prohlížel se ve třech velkých obrazkách. Nebyly tam však vidět modré pruhy, protože na každém obraze měl na sobě jiný oblek. A Mona se musela kousat do jazyku, aby se nesmála, protože ten systém měl kosmetický program, který způsoboval, že na každé obrazovce vypadal jinak, někde měl moc protáhlý obličej a větší bradu, ale on jako by to nepozoroval. Pak si oblek vzal, přidal jej k tomu, co měl předtím na sobě, a bylo to.

Eddy něco vysvětloval Priorovi, něco moc důležitého, co se týkalo architektury jedné jeho barabizny. Věděla, jak z toho dostat obsah, ale tón hovoru se k ní dostával tak, jako by Eddy věděl, že lidé z něho nic nepochopí, a právě na to byl hrdý – takže mluvil pomalu a jednoduše, jako kdyby mluvil na dítě, a udržoval hlas v nízké poloze, aby zněl trpělivě. Zdálo se, že to Priorovi nevadí, ale Moně se přesto zdálo, že Prior stejně houby ví, co mu Eddy povídá.

Zívla, natáhla se a letadlo dopadlo na betonovou ranvej, zařvalo a začalo zpomalovat. Eddy nepřestával mluvit.

"Máme tady auto," přerušil ho Prior.

"Kam nás odveze?" zeptala se Mona a ignorovala, že se Eddy zamračil.

Prior jí ukázal úsměv. "Do našeho hotelu." Odpoutal se. "Budeme tady pár dní. Bohužel budete muset většinu času strávit na pokoji."

"To je osud," řekl Eddy, jako by to byl jeho nápad, že musí strávit celý pobyt na pokoji.

"Máš ráda virtuální realitu, Mono?" zeptal se Prior a stále se usmíval.

"Jistě," řekla, "kdo nemá?"

"Máš nějakou hvězdu, Mono, nějakou oblíbenou hvězdu?"

"Angie," řekla neurčitě vzrušena. "Koho jiného?"

Úsměv byl najednou ještě větší. "Dobrá. Hodíme ti tam nejnovější nahrávky."

Monin vesmír se skládal z velké části z věcí a míst, která znala, ale která nikdy neviděla nebo nenavštívila. Střed severního Sprawlu tam nebyl. Vypustili jej tak, jako by Angie nikdy nebolela hlava, nebo neměla špatné období. Ale nebyl. Jako Cleveland, ale ještě hůř. Myslela si, že je to právě to. čím páchne letiště, když opustili letadlo, ale bylo to ještě silnější, když vystoupili z auta a vešli do hotelu. Byla strašná zima, vítr ji štípal do nahých kotníků.

Hotel byl větší než Holiday Inn, ale také starší. V hale bylo mnohem víc lidí než v halách s virtuální realitou, ale byl tu také čistý, modrý koberec. Prior ji nechal čekat kvůli inzerátu na orbitální lázně a sám pak s Eddym přešel halu k dlouhému černému pultu, kde promlouval k ženě s bronzovou jmenovkou. Cítila se přihlouple, když čekala v tomhle bílém plastickém haveloku, který si na sebe vzala z donucení, jako by si myslel, že její šaty nejsou dost dobré. Asi třetina lidí v hale byli Japonci, které pokládala za turisty. Všichni měli různé druhy záznamových přístrojů – video, holografický snímač na opascích – ale jinak nevypadali na to, že by měli spoustu peněz. Myslela si, že se o všech tvrdí, že jich mají moc. Snad jsou i elegantní, ale nechtějí to ukazovat, pomyslela si.

Viděla, jak Prior podává kreditní čip přes pultík ženě s jmenovkou, která si jej vzala a zaregistrovala na kovovém automatu.

Prior jí položil tašku na postel, na širokou desku z bezové temperované pěny, a dotkl se panelu, který zvedl závěsy. "Není to Ritz," řekl, "ale uděláme to tak, abychom se tu cítili pohodlně."

Mona vydala jakýsi neutrální zvuk. Ritz bylo v Clevelandu známé místo a nechápala, co to s tím

má společného.

"Podívej," řekl, "tady je tvá oblíbená." Stál u čalouněného čela postele. Byla tam vestavěná snímací jednotka a malá polička se sadou elektrod v plastickém sáčku a asi pět kazet. "To jsou všechny Angiiny nové záznamy."

Byla zvědavá, kdo tam ty kazety dal, a zdali to udělali až potom, co se jí Prior zeptal, které nahrávky má ráda. Usmála se na něho a přešla k oknu. Sprawl vypadal jako na záznamech; okno bylo jako hologram v podobě pohlednice, slavné budovy, jejichž jména neznala, ale o kterých věděla, že jsou slavné.

Šed' chrámu, geodetické linie pokryté sněhem a za tím vším šedivá obloha.

"Jsi šťastná, drahoušku?" zeptal se Eddy, přistoupil k ní zezadu a objal ji kolem ramen.

"Mají tady sprchu?"

Prior se zasmál. Vyklouzla z Eddyho volného objetí a odešla s Priorovou taškou do koupelny. Pak zavřela a zamkla dveře. Znovu uslyšela, jak se Prior směje, a Eddy začal zase žvástat. Sedla si na mísu, otevřela tašku a vyndala kosmetické nádobíčko. Zbývaly jí ještě čtyři krystalky. Zdálo se, že by to mohlo stačit; stačily už tři, ale když se dostala na dva, obvykle se začala cítit špatně. Injekce si moc nepíchala, určitě ne každý den, jenom v poslední době, ale to bylo proto, že jí Florida tak rozparádila.

Teď už by mohla ubírat, rozhodla se, když vyndávala krystalek z kapsle. Vypadal jako tvrdý žlutý bonbon; musel se rozdrtit a rozemlít mezi dvěma nylonovými přepážkami. – Potom látka vydávala něco jako nemocniční pach.

Než se vysprchovala, oba již byli pryč. Zůstala v pokoji, dokud se nezačala nudit, a to trvalo dost dlouho. Na Floridě se nejčastěji sprchovala na veřejných koupalištích nebo autobusových nádražích, kde to fungovalo na karty. Myslela si, že je tam zavěšeno něco, co měří litry vody a sází to na účet; tak to alespoň fungovalo v Holiday Innu. Nahoře nad sprchou byl velký bílý filtr, na kachličkách byla nálepka s okem a slzou, která upozorňovala, že při sprchování se voda nesmí dostat do očí – stejně jako voda na plovárně. V kachličkách byla zabudována řada trysek, a když jste zmáčkli knoflík pod některou z nich, tekli šampon, sprchový gel, tekuté mýdlo a koupelový olej. Když to udělala, rozsvítila se vedle knoflíku červená tečka, a to znamenalo, že to jde na účet. Na Priorův účet. Byla ráda, že odešli, protože měla ráda samotou, dobrou náladu a čistotu. Nikdy nebyla sama dlouho, snad jen na ulici, a to nebylo totéž. Když šla k oknu, zanechávala na hnědém koberci vlhké stopy. Zabalila se do obrovské osušky, která se hodila k posteli a koberci – do její chlupaté části bylo vyraženo nějaké slovo, pravděpodobně jméno hotelu. Jeden blok odsud stála jakási starodávná budova, jejíž rohy vytvářely vrcholek, který měl připomínat horu se skalami a trávou a vodopádem, který padal na skály a pak dál. Musela se smát, když si představila, proč si někdo vymyslel takovou věc. Když voda dopadla, zvedaly se z ní proudy páry. Nemohla však dopadat na ulici, pomyslela si, protože by to moc stálo. Napadlo ji, že ji čerpají zpátky nahoru a znovu ji v koloběhu používají.

Něco šedého tam pohnulo hlavou, zvedlo rohy a podívalo se na ni. Udělala na koberci krok dozadu a vyděšeně zamrkala. Připomínalo to ovci, ale muselo to být dost daleko, něco jako hologram. Potřásalo to hlavou a začalo požírat trávu. Mona se smála. Cítila na kotnících a lopatkách mravenčení, chladné pevné bodání a vzadu v krku nemocniční pach.

Předtím byla dost vyděšená, ale ne nyní.

Prior měl zlý úsměv, ale byl to jen hráč, křivák. Kdykoliv měl peníze, patřily vlastně někomu jinému. A Eddyho už se nebála – skoro se bála o něho, protože viděla, za co ho jiní lidé považují.

No, pomyslela si, to nevádí; z Clevelandu už nebyla tolik na větvi, ale nebylo možné, aby ji někdo vzal zpátky na Floridu.

Pamatovala si sporák s alkoholem, chladná zimní rána, starce zachumlaného do obrovského šedého burnusu. Za okny ukládali druhou vrstvu umělé hmoty. Sporák jen tak tak stačil vytopit místnost, a to ještě proto, že zdi byly pokryty pláty tuhé gumy a zastíněny dřevotřískou. Do gumy mohl člověk udělat prstem díru; když vás při tom chytil, zaječel. Udržet v tomhle chladném

počasí teplou rybu dalo strašně práce; člověk musel vypumpovat vodu na střechu do průhledných plastických trubek, kde byly sluneční kolektory. Ale zelenina, která hnila na okrajích kanystrů, také pomáhala; když jsi šel chytat ryby, uvolňovala se pára. Vyměňoval ryby za jakýkoli druh zboží, za věci, které lidé pěstují, za alkohol a další pití, kávové boby a odpadky, které ryby žerou.

Nebyl jejím otcem a říkal jí to dost často, pokud spolu vůbec mluvili. Někdy si sama říkala, jestli snad přece jen není. Když se ho poprvé zeptala, jak je stará, řekl šest. A od té cifry si to odpočítala.

Slyšela, jak se za ní otevřely dveře, a otočila se: byl tam Prior, v ruce měl zlatou plastickou klíčenku a vousy připravené k úsměvu. "Mono," řekl a vešel, "to je Gerald." Vysoký Číňan s šedivějšími vlasy. Gerald se mile usmíval, přešel kolem Priora a šel přímo k zásuvce naproti čelu postele. Sundal černou krabici a otevřel ji.

"Gerald je přítel. Je to lékař. Potřeboval by se na tebe podívat."

"Mono," řekl Gerald a odstraňoval cosi z krabice, "kolik je ti let?"

"Její šestnáct," řekl Prior. "Že, Mono?"

"Šestnáct," opakoval Gerald. Ta věc v jeho ruce se podobala černým brýlím, slunečním brýlím s výběžky a drátky. "To trochu natahujete, ne?" Podíval se na Priora.

Prior se usmál.

"A ty jsi jak mladý, deset?"

"Ne tak docela," řekl Prior. "Nejde nám přece o dokonalost."

Gerald se na ni podíval. "Nedostanete to." Zavěsil si brýle na uši a na něco zaťukal; pod levým okulárem se objevilo světlo. "To jsou stupně přiblížení." Světlo se zahoupalo směrem k ní.

"Bavíme se o kosmetice, Geralde."

"Kde je Eddy?" zeptala se, když se Gerald přiblížil.

"V baru. Mám mu zavolat?" Prior zvedl telefon, ale hned zase zavěsil.

"Co to je?" odvrátil se od Geralda.

"Lékařská prohlídka," řekl Gerald. "Nic, co by bolelo." Postavil ji k oknu a přitlačil jí lopatky na chladné sklo. "Někdo tě chce zaměstnat a dobře ti zaplatit, ale musí si být jistý, že jsi dokonale zdravá." Světlo se jí zabodlo do levého oka.

"Je na nějakých povzbuzujících látkách nebo co," řekl Priorovi zcela jiným hlasem.

"Zkus nemrkat, Mono." Světlo se pohnulo k jejímu pravému oku. "Co to je, Mono? Co to bereš?"

"To je wiz." Otočila se pryč od světla.

Vzal jí bradu do studených prstů a jinak jí nastavil hlavu. "Kolik?"

"Krystalek..."

Světlo už bylo pryč. Jeho hladký obličej byl dost blízko, brýle poseté čočkami, drážkami, hrníčky z černé kovové hmoty.

"Nemohu si ověřit čistotu," řekl.

"Je to skutečně čisté," řekla a zachichotala se.

Pustil jí bradu a usmál se. "To by neměl být problém," řekl. "Mohla bys laskavě otevřít pusu?"

"Pusu?"

"Chci se ti podívat na zuby."

Podívala se na Priora.

"Tak tady máš štěstí," obrátil se Gerald na Priora, když využil světla a podíval se jí do úst. "V dost dobrém stavu a blízko nejvyšší konfigurace. Tvar a umístění."

"Věděli jsme, že s tebou můžeme počítat, Geralde."

Gerald si sundal brýle a podíval se na Priora. Vrátil se k černé krabici a odložil brýle. "S očima je to taky dobré. Kvalitní, dobrý odstín." Vzal z krabice fóliovou obálku a roztrhl ji, sroloval světlou chirurgickou rukavici přes pravou ruku. "Odlož ručník, Mono. Udělej si pohodlí."

Pohlédla na Priora a na Geralda. "Chcete vidět papíry, krev a tak?"

"Ne," řekl Gerald, "to je v pořádku."

Vyhlédla z okna a doufala, že uvidí zase ovci, ale ta byla pryč a nebe bylo o poznání tmavší.

Dala pryč ručník, nechala jej spadnout na podlahu, pak si lehla na záda na hnědou pěnu.

Moc se to nelišilo od toho, za co dostala zapláceno; a ani to tak dlouho netrvalo.

Když seděla v koupelně s otevřeným kosmetickým nádobíčkem na kolenou a drtila další krystal, rozhodla se, že má právo odprejsknout.

Nejdřív Eddy odešel bez ní, pak se Prior vytahuje s tím kluzkým, pak jí říká, že Eddy spí v jiném pokoji. Na Floridě byla zvyklá trávit nějaký čas bez Eddyho, ale tady to bylo jiné. Nechtěla být jen tak sama, a bála se říct Priorovi o klíč. On sám z kurvy syn, jeden měl, takže si mohl chodit, kdy chtěl, a tahat s sebou ty své přítroblé kamarády. Co to bylo zač?

A ta záležitost s plastickým kabátem do deště, který ji zatraceně páčil. Zasraný kabát najedno použití.

Zmačkala drogu v prášku mezi nylonové přepážky, pečlivě napíchla, ostře vydechla, přiložila trubičku ke rtům a nadechla se. Mrak žlutého prášku jí pokryl membrány hrdla, něco určité proniklo až do plic. Slyšela, že to moc škodí.

Neměla žádný plán, když odešla do koupelny, aby si zase dala, ale když jí vzadu na krku začalo štípat, zase pomýšlela na ulice kolem hotelu, které viděla na cestě. Byly tam kluby, bary, obchody s oděvy ve výloze. Hudba. Hudba by teď byla fajn – a pak dav. Ztratit se tak v davu, zapomenout na sebe, jen být. Dveře nebyly zamčené, to dobře věděla, už to totiž zkusila. Zamkly by se však za ní a ona neměla klíč. Ale stála tu, takže ji Prior musel zaregistrovat. Myslela na to, že sejde dolů a požádá ženu za pultíkem o klíč, ale ten nápad ji zneklidnil. Znala dobře ty lidi u recepce a taky to, jak se na člověka dívají. Ne, rozhodla se, nejlepší bude zůstat a proniknout do té nové Angiiny nahrávky.

Za deset minut už byla na cestě bočním vchodem hlavní haly a droga jí zpívala v hlavě.

Venku mrholilo, snad to byla sražená pára ze střech. Měla na sobě bílý plášť do deště, když zjistila, že Prior ví, co dělá, ale nakonec byla ráda, že ho má. Vyhrabala složený fax a nesla jej nad hlavou, aby si udržela vlasy suché. Nebyla tak zima jako předtím, což byla další dobrá věc. Neměla tady vlastně žádné teplé šaty.

Když se tak dívala nahoru a dolů a rozhodovala se, kudy se dát, padla na několik skoro stejných průčelí hotelů, baterie rikšů, řadu obchůdků lesknoucích se deštěm. A pak lidé, spousta lidí, jako v centru Clevelandu, ale byli oblečení křiklavě, a všichni někam šli, každý měl kam. Tak jen tak jdi s nimi, řekla si a droga jí dodávala jakoby druhé boty, kterými vstoupila do řeky krásných lidí, aniž by si to vůbec uvědomila. Klapala novými botami a držela si fax nad hlavou a tu si všimla – další štěstí – že už neprší.

Nevadilo jí, že má možnost mrknout na výlohy, zatímco dav ji minul, zase ten proud byla radost a nikdo jiný se nezastavil. Spokojila se jen s letným pohledem. Šaty byly jako šaty na nahrávce, některé byly ve stylu, který nikdy neviděla.

Měla bych být tady, řekla si. Měla bych být tady pořád. Ne na sumčí farmě, ne v Clevelandu, ne na Floridě. To je to místo, to pravé místo, každý sem může přijít, nemusíš se sem dostávat přes nahrávku. Problém byl v tom, že nikdy neviděla tuhle část na nahrávce, tu část s obyčejnými lidmi. Hvězda jako Angie – tak tohle nebylo pro ni. Angie byla vysoko na zámcích s jižními hvězdami z nahrávek, ale ne tady dole. Ale Bůh byl hezký, noc tak jasná, dav se kolem ní vlnil, kromě dalších dobrých věcí, které by mohl člověk mít, když má štěstí.

Eddy, ten to neměl moc rád. V každém případě říkal, že to tu za nic nestojí, že je tam přecpáno, nájem je moc velký, je tam moc polišů a konkurence. Ale nečekal ani dvě vteřiny, když mu to Prior nabídl, vzpomněla si. A co – sama má svou verzi, proč je tady tak našťvaný. Něco tady provedl, muselo to být něco dost velkého. V každém případě nechtěl, aby se mu to moc připomínalo, anebo tu byli lidé, kteří by si na něho jistě vzpomněli, kdyby se vrátil. Přesně takhle zkurveně jako o tomhle místě mluvil vždycky o všech, kteří mu řekli, že jeho podrazy nefungují. Ten zatraceněj nověj brácha, kterej se dnes večer objevil, byl děsně stupidní, neměl žádnou představivost.

Vedle obchod se skvělým nádobíčkem na nahrávky ve výloze, všechno matně černé a v kůži s trůnícím oslnivým hologramem Angie, která se dívala, jak kolem ní kloužou se svým polosmutným úsměvem. Královna noci, no jo.

Proud lidí zamířil do jakéhosi kruhu, do místa, kde se protínají čtyři ulice, a zavlhl se k fontáně. A protože Mona nechtěla, aby ji pořád vedli, zahrnula tam, protože lidé kolem ní se oddělili, každý šel svým směrem a vůbec se nezastavili. Na kruhovém náměstí byli také, někteří seděli na rozbitém betone, který lemoval fontánu. Uprostřed stála mramorová socha, už celá obitá, s měkkými okraji. Bylo to něco jako dítě jedoucí na velké rybě nebo delfínovi. Vypadalo to tak, že delfíní ústa by stříkala vodu, kdyby jen fontána fungovala, ale nebylo to tak. Kolem hlav sedících lidí bylo ve vodě vidět zkřivené promáčené faxy a bílé kelímky.

Pak se zase zdálo, jako by se dav za ní rozpustil, zakřivená klouzající stěna z těl, a ti tři, kteří stáli proti ní na okraji fontány, vyskočili jako na obrázku. Tlustá dívka s černě odbarvenými vlasy tu stála s ústy napůl otevřenými, prsy jí vyčuhovaly z červené podprsenky; blondýna s dlouhým obličejem, jemně modrou rtěnkou, ruce jako ptačí drápky, vytahovala cigaretu; muž s olejovými rukama, v tom chladnu holýma, velký uzlovitý sval jako opálená skála s ošklivým tetováním z basy...

"Haló, ty děvko," vykřikla tlustá dívka s hlučným veselím, "doufám, že si nemyslíš, že to tady votočíš!"

Blondýna se na Monu dívala unavenými očima a mdle se ušklíbla, tak, jako že za to nemůže, a pak se podívala jinam.

Pasák vyšel od fontány, jako by ho hnal proud, ale Mo-na se již pohnula a blondýnčin pohled ji doprovázel. Již ji chytil za ruku, ale plášť jí vysvobodil, a tak si prorážela cestu davem. Droga se už vstřebala, ale věděla, že je aspoň o blok dál, opírala se o ocelovou tyč, kašlala a lapala po vzduchu.

Droga byla už pryč a cesta, kterou předtím šla, jí teď připadala špinavá. Tváře v davu byly uštvané a hladové, jako by všichni museli dělat své zoufalé pochůzky, a světla z výkladů byla chladná a nuzná a všechny věci za sklem jí jen říkaly, že je nemůže mít. Někde se ozval hlas, hlas rozčileného dítěte, které vykřikovalo nějaké obscénnosti v nekonečném, nesmyslném řetězci – když si to uvědomilo, nechalo toho.

Její levá ruka byla studená. Podívala se a zjistila, že má dole rukáv a šev na boku se roztrhl až k pasu. Svlékla si kabát a přikryla si jím ramena jako pláštěnkou – bylo jí tak hůř vidět.

Opřela si záda o tyč, jak se jí droga vracela na vlně zpožděného adrenalinu; kolena jí podklesávala, takže si myslela, že omdlí, ale tu droga udělala jeden ze svých kousků a ona se schoulila v letním západu slunce na špinavém starcově dvorku, šedivá hlína byla rozrytá hrou, kterou si hrála, ale teď tam byla schoulená, prázdná a jen zírala na obrovskou masu kanystrů, kam směřovaly světlušky v ostružinovém křoví nad pokrouceným starým podvozkem. Za zády se objevilo světlo z domu a ucítila pečený kukuřičný chleba a kávu, kterou vařil znova a znova, dokud v ní nestála lžička, jak říkal, a teď byla tady, a četl nějakou knihu s hnědými listy, ani stránku bez založeného růžku, nosil je v odřených plastických taškách, a někdy cítila z jeho rukou prach, ale když našel něco, co chtěl zachovat, vytáhl ze zásuvky kapesní kopírku, dal do ní baterie a pustil ji po stránkách. Ráda se dívala, jak z ní lezou čerstvé kopie se zvláštním pachem, který pak vyvane, ale nikdy ji to nenechal dělat. Někdy předčítal nahlas se stopou váhání v hlase, jako člověk, který se pokouší hrát na nástroj, jenž neměl dlouho v ruce. Nebyly to příběhy, co četl, aspoň ne takové, které by měly konec, ani nevykládal vtipy. Bylo to jako okna do něčeho podivného; nikdy se to nepokoušel vysvětlit, snad tomu sám nerozuměl, snad tomu nerozuměl nikdo...

Pak se ulice obrátila dozadu, silně a jasně.

Protřela si oči a zakašlala.

12

Zde začíná Antarktida

"Jsem teď připraven," řekl Piper Hill se zavřenými očima. Seděl na koberci v pozici blízké lotosu. "Dotkni se plochy levou rukou." Osm tenkých vedení se natáhlo ze zásuvek za Piperovými ušima k přístroji, který ležel na jejích opálených stehnech.

Angie byla zabalena do bílé osušky právě proti světlovlasému technikovi, který seděl na kraji postele, a černá testovací jednotka jí ležela na čele jako nadzvednutá páska. Udělala, co jí řekli,

a přejížděla konečky prstů surové hedvábí a nevybílené plátno zmačkaného povlečení.

"Dobrá," řekl Piper, více však sobě než Angie, a dotkl se něčeho na panelu. "A zase." Angie cítila, jak tkanina pod jejími prsty sílí.

"Zase." Další přiblížení.

Již určila jednotlivá vlákna, poznala hedvábí od plátna...

"Zase."

Nervy zaskřípaly, jako by jí prsty narazily na ocelové vlákno a drtily sklo...

"Tak to je optimální," řekl Piper a otevřel modré oči. Vyndal drobnou lahvičku ze slonoviny z rukávu svého kimona, vytáhl zátku a podal lahvičku Angie.

Ta zavřela oči a obezřetně si přičichla. Nic.

"Znovu."

Něco jako květy. Snad fialky?

"Zase."

Hlavu jí zaplavil skleníkový opar, ze kterého se jí zvedal žaludek.

"Čichově velmi výrazné," řekl Piper, když dusivá vůně pominula.

"Nevšimla jsem si." Otevřela oči. Piper jí nabízel malé kolečko bílého papíru. "Pokud to není ryba," řekla Angie a olízla si špičku prstu. Dotkla se kousku papíru a posunula prst k jazyku. Jeden Piperův test ji jednou zbavil mořské stravy na celý měsíc.

"To není ryba," řekl Piper s úsměvem. Udržovala si krátké vlasy jako malou přilbu, která hrála s grafitovým leskem zástrček za každým uchem. Jana z Arku ze silikonu, řekl Porphyre, a zdálo se, že Piperova skutečná vášeň je také její prací. Byla Angiinou osobní technickou, která měla pověst nejlepší údržbářky Netu.

Karamel...

"Kdo je ještě tady, Pipere?" Když dokončil Ushera, uzavřel Piper displej do připraveného nylonového pouzdra.

Angie slyšela, že helikoptéra přiletí o hodinu dříve; slyšela smích, kroky na palubě tak, jak sen mizel. Zanechala svého obvyklého pokusu o invenční spánek – kdyby se tomu mohlo říkat spánek, vpluly by tam vzpomínky jiných lidí, zaplnily by ji a pak by prosákly do vrstev, kam by nemohla dosáhnout, a zanechaly by tam jakousi postimaginaci...

"Raebel," řekl Piper, "Lomas, Hickman, Ng, Porphyre, Pope."

"A Robin?"

"Ne."

"Continuity," řekla a otřásla se.

"Dobrý den, Angie."

"Volný výběžek. Komu patří?"

"Výběžek byl přejmenován na Mustique II současnými spoluvlastníky, kterými jsou Julianna Group a Carribbana Orbital."

"Komu patřil, když tam Tally nahrávala?"

"Tessier–Ashpool S.A."

"Chtěla bych o Tessier–Ashpoolových vědět něco víc."

„Zde začíná Antarktida."

Zírala nahoru na páru kolem bílého kroužku řečníka. "Co jsi to právě řekl?"

"Zde začíná Antarktida je dvouhodinová videostudie o rodině Tessier–Ashpoolových, kterou vytvořil Hans Becker, Angie."

"Máš ji?"

"Samozřejmě. Nedávno mi ji zpřístupnil David Pope. Strašně na něho zapůsobila."

"Opravdu? Jak nedávno?"

"Minulé pondělí."

"Dnes večer to tedy uvidím?"

"Domluveno. To je všechno?"

"Ano."

"Sbohem, Angie."

David Pope. Její ředitel. Porphyre řekl, že Robin povídá lidem, že slyší hlasy. Řekl to Popeovi? Dotkla se keramického panelu; proud byl o něco teplejší. Proč se Pope zajímal o Tessier–Ashpoolovy? Dotkla se panelu znovu a prudce oddechovala pod jehličkami nečekaně studené vody.

Dovnitř a ven, dovnitř a ven, údaje o oné jiné krajině přicházejí brzo, příliš brzo...

Když vstoupila do obývacího pokoje, stál Porphyre u okna v póze masajského válečníka s rameny vyztuženými černým hedvábným krepem a v černém koženém sarongu. Ostatní se rozveselili, když ji viděli, a Porphyre se otočil a zašklebil se.

"Ta nás ale překvapila," řekl Rick Raebel, který ležel natažený na světlém gauči. Měl na starosti efekty a editování. "Hilton zjistil, že bys chtěla víc volna."

"Tahali nás sem a tam," dodal Kelly Hickman. "Byl jsem v Brémách, zatímco Pope byl přímo u pramene superstylu, že, Davide?" Podíval se na ředitele, aby to potvrdil.

Pope seděl obkročmo a obráceně na židli z časů Ludvíka XVI. s rukama, které objímaly vršek jejího křehkého opěradla, a unaveně se usmíval; černé vlasy nad vyzáblým obličejem měl rozčuchané. Když to vyžadoval Angiin program, Pope dělal pro Net dokumentaci. Krátce poté, co uzavřela s Netem smlouvu, zúčastnila se Angie anonymně jedné Popeovy minimalizace, nekonečné toulky dunami růžového saténu, který představoval hlínu, a pod kaširovaným ocelovým nebem. O tři měsíce později, když už měla vrchol kariéry za sebou, stala se ilegální verze nahrávky undergroundovou klasikou.

Karen Lomas, který dělal pro Angie náplň, se usmíval ze židle nalevo od Popea. Po jeho pravici byl Kelly Hickman, garderobiér, který seděl na vybledlé podlaze vedle Briana Ng, Piperova zaskakujícího poslíčka.

"Tak," řekla Angie "jsem zpátky. Mrzí mě, že jsem vás tak natahovala, ale muselo se to udělat."

Chvilku bylo ticho. Neznatelné zaskřípání z pozlacených židlí. Brian Ng zakašlal.

"Jsme jen rádi, že ses vrátila," řekl Piper, který přicházel z kuchyně a v každé ruce držel šálek kávy.

Zase se dobře bavili, tentokrát si toho byli vědomi, a pak se rozesmáli.

"Kde je Robin?" zeptala se Angie.

"Mistuh Lanier je v Londýně," řekl Porphyre s rukama na bocích obalených kůží.

"Čekáme ho každou chvíli," řekl Pope suše, vstal a vzal si od Pipera kávu.

"Cos dělal na orbitě, Davide," zeptala se Angie a vzala si druhý šálek.

"Honili jsme samotáře."

"Opuštěné?"

"Osamělé. Poustevníky."

"Angie," řekl Hickman a vyskočil, "musíš vidět tohle saténové koktejlové číslo Devicq, které jsme minulý týden odeslali! A všechny plavky mám od Nakamury..."

"Ano, Kelly, ale – " Ale Pope se již obrátil, aby něco řekl Raebelovi.

"Hej," zvolal Hickman a zářil nadšením, "jdeme na to. Zkusme to!"

Pope strávil většinu dne s Piperem, Karenem Lomasem a Raebem. Mluvili o výsledcích Ushera a nekonečných detailech, které označovali jako Angiin návrat do oběhu. Po obědě s ní šel Brian Ng k lékaři, který ordinoval na soukromé klinice v prosklené budově na Beverly Boulevard.

Během krátkého čekání v bílém přijímacím pokoji zaplněném rostlinami – jistě to byl jen rituál – jako by lékařská prohlídka, která nezahrnuje čekání, byla jaksi neúplná a neautentická. Angie se začínala divit, jak se ostatně divila tolikrát předtím, proč tajemné dědictví jejího otce, vévés, které jí vsunul do hlavy, nebyly nikdy zjištěny touto ani jinou klinikou. – Její otec – Christopher Mitchell – šéfoval hybridizačnímu projektu, který Maas Biolabs zajistil jako skutečný monopol na počáteční výrobu biočipů. Turner, člověk, který ji vzal do New Yorku, jí dal na otce nějaké materiály, nějaký biosoftware, který zkompilela bezpečnostní služba Maas. Měla tento materiál čtyřikrát na dosah po stejný počet let; nakonec při jednom nočním flámu v Řecku ho

hodila z paluby jachty jednoho irského průmyslníka po jednom zápase s Bobbym. Už si nepamatovala příčinu boje, ale skutečně si pamatovala na smíšený pocit ztráty a úlevy, když jádro paměti narazilo na vodu.

Snad její otec navrhl tohle dílko, aby bylo jaksi neviditelné pro kontrolu neurotechniků. Bobby měl na to vlastní teorii, která byla podle ní jediná blízko pravdě. Snad Legba, loa Beauvoir, kterému byl svěřen takřka neomezený přístup k matici kybersvěta, mohl změnit příval dat, jak si to žádali snímači, a věvés zprůhlednit... Legba koneckonců modeloval svůj debut v průmyslu a následující vzestup, který zastínil patnáctiletou kariéru Tally Ishamové jako megastar Netu.

Ale to bylo už tak dávno, co ji loa trápil, a teď Brigitte řekla, že věvés znovu zavedli...

"Hilton měl pro tebe Continuity hned na prvním místě," řekl jí Ng, když čekala.

"Co?"

"Veřejné vyjádření k tvému rozhodnutí odjet na Jamajku, chválu klinických metod, nebezpečí drog, obnovené nadšení pro práci, vděčnost posluchačům, finanční krytí Malibu..."

Continuity by mohla generovat videoobrazy Angie, animovat je chemickými postupy ze snímače. Když se na ně dívala, cítila mírnou, ale nikoli nepříjemnou závrať; byl to jeden ze vzácných okamžiků, kdy byla schopna bezprostředně pochopit svou slávu. Za hradbou stromů zazněl zvon.

Když se vrátila z města, našla zásobovače, jak připravuje na palubě grilování.

Ležela na gauči pod Valmierem a naslouchala příboji. Z kuchyně slyšela, jak Piper vysvětluje Popeovi výsledky lékařského vyšetření. Nebylo ve skutečnosti zapotřebí – dostala nejlepší možné zdravotní vysvědčení – ale jak Pope, tak Piper se pitvali v každém detailu.

Když si Piper a Raebel navlékli svetry a vyšli na palubu, kde stáli a ohřívali si ruce nad ohněm, ocitla se Angie sama v obývacím pokoji s ředitelem.

"Právě jsi mi chtěl, Davide, říct, cos dělal nahoře..."

"Hledal jsem seriózní samotáře..." rukou si přejel rozházené vlasy. "Vyrůstá to z něčeho, co jsem chtěl dělat loni, souvisí to se zaměřenými komunitami v Africe. Potíž byla v tom, že když jsem se dostal až tam, dověděl jsem se, že každý, kdo se dostane tak daleko, bude muset skutečně žít sám na orbitě a bude tam také muset zůstat.

"Nahrával jsi sám? Interviewy?"

"Ne. Chtěl jsem najít takové lidi a přimět je, aby do nahrávacích segmentů mluvili sami."

"Skutečně?"

"Ne. Slyšel jsem ale příběhy. Několik báječných příběhů. Kapitán jednoho remorkéru prohlašoval, že v jedné japonské chemičce na výrobu kuliček proti molům žijí zdivočelé děti. Je to kompletní nový apokryf, fakt – přízraky lodí, ztracená města... Má to svůj patos, když o tom tak přemýšlím. Myslím, že každý kousíček je uzavřen v orbitě. Všechno je to umělé, známé, někomu to patří a je to zmapované. Jako když se díváš na vznik mýtů na parkovišti. Ale lidé to asi potřebují, že?"

"Ano," řekla a myslela na Legbu, na Mamman Brigitte, na tisíce svíček...

"Snad bych se ale mohla," řekla, "dostat k Lady Jane. Taková půvabná historka. Čistě gotická."

"Lady Jane?"

"Tessier–Ashpoolová. Její rodina založila Volný výběžek. Průkopníci vysoké orbity. Continuity má nádherný videozáznam. ...

Říkají, že snad zabila svého otce. Byla poslední z řady. Peníze se rozkutálely už před řadou let. Prodala všechno, odřízla se od svého místa a pustila se na novou orbitu..."

Sedla si na gauč s nohama u sebe a se zaťatými prsty. Pot se jí řinul po žebrech.

"Neznáš ten příběh?"

"Ne," řekla.

"To je zajímavé samo o sobě, protože to ukazuje, jak byli v zamlžování zběhlí. Použili své peníze, aby se o nich nevědělo. Matka byla Tessierová, otec Ashpool. Vybudovali Volný výběžek, když tam ještě nic nebylo. Během toho fantasticky zbohatli. Pravděpodobně zřídili velmi brzo ještě jeden, který po Ashpoolově smrti převedli na Josefa Virka. A během té doby byli

strašně tajemní, pustili se do klonování svých dětí ve velkém..."

"To zní... strašně. A ty ses ji pokusil najít?"

"Pátral jsem po tom. Continuity mi dala to Beckerovo video a samozřejmě její orbita je v knize, ale nemá smyslu říkat to po troškách, když jsem nebyl vyzván, že? A pak mně Hilton zavolal, abych se vrátil sem a zpátky do práce... Necítíš se dobře?"

"Ano, převleču se a vezmu si něco teplejšího."

Po jídle, když se už podávala káva, se omluvila a popřála všem dobrou noc.

Porphyre ji doprovázel až ke schodišti. Během jídla byl blízko ní, jako by vycítil její nový nepokoj. Ne, řekla si, ne nový, starý, vždycky to tak bylo. Všechny věci, které droga odplavila.

"Slečno, dávejte na sebe pozor," řekl tak tiše, aby to ostatní nemohli slyšet.

"Je mi dobře," řekla. "Je tady moc lidí. Pořád jsem si na to nezvykla."

Stál tam a hleděl na ni se září pohasínajících uhlíků za drobnou nelidskou lebku, dokud se neobrátila a nešla po schodech nahoru.

Za hodinu uslyšela helikoptéru, která pro ně přiletěla.

"Dome," řekla, "podívám se teď na video od Continuity."

Jakmile se spustila videostěna, otevřela dveře ložnice a chvíli stála na vrcholku schodiště a poslouchala zvuky prázdného domu. Příboj, šumění myčky na nádobí, vítr, který se opíral do oken na palubě.

Otočila se k obrazovce a zachvěla se při pohledu na obličej v zastaveném hlavním záběru, ptačí obočí nad tmavými očima, velké křehké lícní kosti a široká odhodlaná ústa. Obraz se postupně rozšiřoval, černá obrazovka, bílý bod, který rostl, prodlužoval se a nakonec se stal tím nahraným Volným výběžkem. Začaly se objevovat titulky v němčině.

"Hans Becker," začal dům a recitoval heslo z knihovny, "je rakouský videoumělec, jehož vysoká kvalita spočívá v posedlosti dotazovat se na přísně vymezené oblasti vizuálních informací. Jeho přístupy se pohybují od klasické montáže až k technikám vypůjčeným z průmyslové špionáže, zobrazování prostorové hloubky a filmové archeologie. Zde začíná Antarktida, výzkum obrazů rodiny Tessier–Ashpoolových, představuje v současné době vrchol jeho kariéry. Průmyslový klan, patologicky se vyhýbající médiím, který tu vystupuje v naprostém soukromí svého orbitálního domova, byl pozoruhodnou výzvou."

Bílá barva Výběžku zaplnila obrazovku, když zmizel poslední titulek. Obraz se posunul do středu, záběr nějaké mladé ženy ve volných šatech, pozadí nejasné. MARIE–FRANCE TESSIER, MAROKO.

To nebyla ta tvář z úvodního záběru, obličej, který se vtiskne do paměti, i když se zdálo, že to slibuje, jako by pod povrchem ležel embryonální obraz.

Zvuková stopa spřádala atonální vlákna vrstvami statických a nerozlišitelných hlasů, když tu byl obraz Marie–France nahrazen formálním monochromatickým portrétem nějakého mladého muže se škrobeným stojatým límečkem. Byla to hezká tvář s krásnými proporcemi, ale jaksi příliš drsná, a v očích byla nekonečná nuda. JOHN HARNESS ASHPOOL, OXFORD.

Ano, řekla si, mnohokrát jsem se s tebou setkala. Zním tvůj příběh, i když se ho nemohu dotýkat.

Ale ve skutečnosti si myslím, že tě nemám vůbec ráda, že, pane Ashpoole?

13

Mústek

Mústek sténal a prohýbal se. Nosítka byla na zábradlí příliš široká, takže je museli nést ve výši prsou, když se pokusili most přejít. Gentry byl vpředu s rukavicemi, které na každé straně u nohou spícího člověka objímaly zábradlí. Slick byl na těžším konci, u hlavy, kde byly baterie a veškeré přístroje – cítil, jak se za ním plazí Cherry. Chtěl jí říct, aby se vrátila, že její váhu nepotřebují, ale nějak nemohl.

To, že dal Gentrymu drogy od Kida Afriky, byla chyba. Nevěděl, co je v obalu, který Gentry otevřel, nevěděl ani, co bylo předtím v Gentryho krvi. Ať tak či onak, Gentry se pomátl a teď byli

na tom zkurveném místě, dvacet metrů za betonovou podlahou Továrny, a Slickovi se chtělo brečet zklamáním, řvát; chtělo se mu něco rozbít, cokoliv, ale nemohl nechat nosítka být. A Gentryho úsměv osvětlený bioreadoutem na nosítkách, když Gentry udělal další krok dozadu přes můstek...

"Panebože, člověče," řekla Cherry a její hlas zněl jako hlas malé holčičky, "to je skutečně v prdeli..."

Gentry do nosítek náhle netrpělivě vrazil a Slick je takřka pustil.

"Gentry," řekl Slick, "myslím, že by sis to ještě měl rozmyslet."

Gentry si sundal rukavice. V každé ruce měl dvě optická lana a Slick uviděl rozdělovači soupravu.

"Kid Afrika je dost tvrdý, Gentry. Nevíš, do čeho se pleteš, když se pleteš do jeho věcí." Nebyla to, přesně vzato, pravda, neboť Kid byl – pokud jde o pomstu – dost noblesní. Ale měl sakra vědět, co s tím chce Gentry dělat?

"Do ničeho se nepletu," řekl Gentry a blížil se k nosítkám s lany.

"Poslyš, brácho," řekla Cherry, "když mu narušíš přívod, můžeš ho zabít; jeho autonomní nervový systém se rozpadne. Proč ho prostě nezastavíš?" zeptala se Slicka. "Proč ho prostě nekopneš do prdele?"

Slick si třel oči. "Protože... Nevím. Protože je... Podívej se, Gentry, říká, že to toho chlapíka může zabít, když, mu to zastavíš. Slyšels?"

"LF," řekl Gentry, "to jsem slyšel." Dal si lana mezi zuby a začal si pohrávat s jedním spojením na beztvaré destičce nad hlavou spícího muže. Ruce se mu přestaly třást.

"Do prdele," řekla Cherry a kousla se do kotníku. Spojení odešlo v Gentryho rukách. Obtočil lano na místě druhou rukou a začal utahovat spojení. Usmíval se nad zbývajícím lanem. "Kurva," řekla Cherry, "musím tam," ale nepohnula se.

Muž na nosítkách zavrčel, jednou, jen tak jemně. Slickovi se z toho vztyčily chlupy na ruce.

Uvolnilo se druhé spojení. Gentry vsunul další rozdělovač a začal znovu utahovat spojení.

Cherry přešla rychle k nosítkám, klekla si a kontrolovala záznam. "Cítil to," řekla a podívala se na Gentryho, "ale všechny známky jsou v pořádku..."

Gentry se otočil ke svým konzolám. Slick pozoroval, jak zvedl lana do správné polohy. Snad to bude fungovat – Cherry brzy zkolabuje a nosítka tady budou muset nechat, dokud neřekne Little Birdovi a Cherry, aby mu je pomohli přenést přes můstek zpátky. Ale Gentry byl fet jen tak trochu, možná dal drogy zpátky, nebo aspoň některé, že všechno udržoval v normálu...

"Mohu jen věřit," řekl Gentry, "že tohle bylo předurčeno. Předvídal jsem to ve své předchozí práci. Nepředstíral jsem, že rozumím, jak by to mělo být, ale náš úkol není ptát se proč, že Slicku Henry?" Vyfukal frekvenci na jedné klávesnici. "Uvažovals někdy o vztahu klinické paranoie a náboženské konverze?"

"O čem to mluví?" ptala se Cherry.

Slick zamyšleně zavrtěl hlavou. Kdyby něco řekl, Gentryho bláznovství by to jen povzbudilo.

Nyní Gentry přešel k velkému displeji, k projekční tabuli. "Tady jsou světy uvnitř světů," řekl.

"Makrokosmos, mikrokosmos. Dnes v noci jsme nesli přes most celý vesmír a to, co je nahoře, je vlastně dole... Bylo to jasné, samozřejmě, že takové věci musí existovat, ale neodvažoval jsem se v to doufat..." Pohlédl plaše na ně přes rameno s černými koraly. "A nyní," řekl, "se podíváme na tvar malého vesmíru, který nám náš host přivezl. A v této formě, Slicku Henry, uvidím..."

Dotkl se spouštěcího knoflíku na okraji holotabule. A zakřičel.

14

Hračky

"To je ale pěkná věcicka," řekl Petal a dotkl se kostky z růžového dřeva velikosti hlavy Kumiko.

"Bitva o Británii." Zachvělo se nad ní světlo a když se Kumiko naklonila dopředu, uviděla, že malé letadlo udělalo výkrut a pomalým pohybem klesalo nad šedou čmouhou Londýna.

"Vymakali to podle válečných filmů," řekl, "jsou to fotokulometry." Zírala na takřka mikroskopické záblesky flaku z prostor kolem ústí Temže. "Udělal to k stému výročí."

Nacházeli se ve Swainově místnosti s kulečnickem v zadní části přízemí čísla 16. Mde tady páchla plíseň, která připomínala pach pivnice. Všeobecná čistota Swainova bydliště tu byla zmírněna jakýmsi vznešeným chátráním: křesla byla pokryta ošoupanou kůží, byly zde kusy těžkého nábytku a tmavozelená pole kulečnickového stolu... Černé ocelové poličky byly nacpané zábavnými věčičkami a způsobily, že ji sem Petal zavedl ještě před svačinou; pobíhal sem a tam ve svých popraskaných moleskinových pantoflích, aby předvedl hračky, které tady byly.

"Která to byla válka?"

"Předposlední," řekl a přesunul se k podobnému, ale většímu přístroji, který nabízel hologramy dvou boxujících thajských dívek. Ztvrdlé chodidlo jedné z nich udeřilo na hnědé hubené břicho soupeřky, které se napjalo a přijalo ránu. Zmáčkl knoflík a projekce zmizela.

Kumiko se podívala zpátky na bitvu o Británii a na svítící mušky.

"Všechny možné sporty," řekl Petal a otevřel kufřík z vepřovice, který obsahoval stovky nahrávek.

Předvedl ještě řadu věcí, pak se poškrábal na hlavě a začal hledat japonský videokanal se zprávami. Konečně jej našel, ale nemohl odstranit automatický překlad. Díval se s ní, jak se adepti Ono–Sendai rozplývají v jakési slzavé promoční slavnosti

"Co to všechno znamená?" zeptala se.

"Manifestují oddanost svému zaibatsu."

"Dobrá," řekl. Udeřil na videopřístroj prachovkou. –"Brzy bude svačina." Odešel z pokoje.

Kumiko vypnula audio. U snídaně nebyla Sally Shearsová ani Swain.

Mechově zelené závěsy skrývaly další řadu oken, které směřovaly na zahradu. Vyhlédla na sluneční hodiny schované ve sněhu a pak nechala zase závěs klesnout. (Tichá videostěna mezitím ukazovala obrazy z tokijských nehod, medicí ve fóliích vyřezávali bezvědomé oběti ze zkrouce–nin ocelových bloků.) Naproti vzdálenější zdi stála těžká viktoriánská kredenc na vyřezávaných nožkách, které připomínaly ananasy. Klíčová dírka s intarzií z nažloutlé slonoviny byla prázdná, a když dvířka vyzkoušela, zavanul odtud chemický pach starobylé leštěnky. Civěla na černou a bílou mandalu v zadní části kredence, dokud se nestala tím, čím skutečně byla – terčem na šipky. Lesklé dřevo za ní bylo poďobané a propíchané; někteří hráči asi terč úplně minuli. Ve spodní polovině kredence byla řada zásuvek, – všechny měly malý mosazný knoflík a miniaturní klíčovou dírku zdobenou slonovinou. Klekla si před nimi a ohlédla se ke dveřím (videostěna právě ukazovala rty jakési kabaretní zpěvačky ze Šinjuku) a vytáhla co nejtíši pravou horní zásuvku. Byla plná šipek, volně uložených nebo v kožených toulcích. Zavřela zásuvku a otevřela druhou více nalevo. Mrtvý mol a zrezavělý šroub. Pod prvními dvěma byla ještě jedna samostatná široká zásuvka; když ji otvírala, zarachotila. Zase se ohlédla (dlouhý záběr loga Fudži Electric osvětlující Tokijský záliv), ale Petal tam nebyl.

Několik minut pak strávila listováním v pornografickém časopisu s japonským textem, který měl hlavně co dělat s uměním gruppensexu. Pod ním ležela zaprášená obálka z černého voskovaného plátna a šedé plastické pouzdro s nápisem WALTHER, který svými písmeny obepínal kryt. Sama pistole byla chladná a těžká a v jejím modrém kovu, když ho zvedla z molitanového lůžka, uviděla svůj obličej. Nikdy předtím se zbraní nezacházela. Velká plastická rukojeť jí připadala obrovská. Vložila ji zpátky do pouzdra a prošla si japonský sloupek v letáku s vícejazyčnými instrukcemi. Byla to vzduchovka; bylo třeba natáhnout péro za hlavní. Vystřelovala malé kousky olova. Další hračka. Vyměnila obsah zásuvky a zavřela ji.

Zbývající zásuvky byly prázdné. Zavřela dvířka kredence a vrátila se k bitvě o Británii.

"Ne," řekl Petal, "je mi líto, ale nepůjde to."

Právě natíral na placku devonskou smetanu a v jeho silných prstech vypadal těžký viktoriánský nůž na máslo jako dětská hračka. "Zkuste tu smetanu," řekl a skláněl svou velkou hlavu a pozoroval ji dobromyslně přes vršky skleniček.

Kumiko si z horního rtu utřela lněným ubrouskem kus marmelády. "Dovedete si představit, že se pokusím utéct?"

"Utéct? Víte, o čem mluvíte, utéct?" Jedl placku, flegmaticky žvýkal a vyhlížel do zahrady, kde

padal čerstvý sníh.

"Ne," řekla. "Nemám v úmyslu utéct."

"Dobrá," řekl a zase si kousl.

"Jsem v nebezpečí, když jsem venku?"

"Ne, panebože," řekl s jakousi rozhodnou veselostí, "jste bezpečná stejně jako domy."

"Chci jít ven."

"Ne."

"Ale já půjdu se Sally."

"Ano," řekl, "to je ale taky číslo, ta vaše Sally."

"Tenhle idiom neznám."

"Nesmíte ven sama. Tak jsme se dohodli s vaším otcem, chápete? Se Sally to jde, ale ta zde není. Nikdo nechce, aby se vám něco stalo, ale proč to pokoušet? Sám bych byl rád, kdybych vás teď mohl vzít ven, ale mám tady jen službu, když má Swain návštěvu. Takže nemůžu. Škoda, je to opravdu škoda." Vypadalo to, že je tak autenticky nešťastný, že změkla. "Chcete další?" zeptal se a ukázal na talíř.

"Ne, děkuji." Odložila ubrousek. "Bylo to moc dobré." dodala.

"Příště byste měla zkusit tu smetanu," řekl, "po válce nebyla k dostání. Z Německa zafoukal vítr a krávy nebyly zdravé."

"Je tady teď Swain, Petale?"

"Ne."

"Nikdy ho nevidím."

"Je pořád někde jinde. Obchod. Je to takový kolotoč. Už brzy začnou všichni volat a zase bude jednat."

"Kdo, Petale?"

"Obchodníci, jak byste řekla."

"Kuromaku," řekla.

"Prosím?"

"Nic," řekla.

Strávila odpoledne sama v místnosti s kulečnickem, zapadlá v koženém křesle, a dívala se, jak na zahradě sněží a jak se sluneční hodiny pomalu stávají beztvarym bílým sloupkem. Představovala si tam matku zabalenou do tmavého kožichu, sama na zahradě, když padá sníh, primabalerína, která se utopila v nočních vodách Sumidy.

Vstala celá prochlazená a šla kolem kulečnickového stolu k mramorovému krbu, kde plynový plamen jemně syčel pod uhlím, které nikdy nevyhořelo.

15

Stříbrné procházky

Měla v Clevelandu přítelkyni Lanette, která ji naučila spoustu věcí. Jak se dostat z rychle jedoucího auta, když vám předtím zamkli dveře, jak jednat, když chcete něco velkého koupit. Lanette byla o trochu starší a trochu užívala drogy, říkala tomu "trochu se rozptýlit", a byla často závislá na věcech, jako jsou obdoby endorfmů nebo obyčejné opium z Tennessee. Jinak, jak řekla, by seděla jen tak dvanáct hodin před videem a sledovala by kdejakou sračku. Jedině když droga dodá pohyblivost vaší teplé nezranitelnosti, řekla, pak máte skutečně něco. Ale Mona si všimla, že lidé, kteří se dostali do těžké situace, strávili spoustu času tím, že se chtěli dostat nahoru, ale nechápala, proč by se měl někdo dívat na video, když by mohl snadno vstoupit do virtuální reality (Lanette řekla, že to je prostě víc než to, co z toho chce vytěžit).

Vzpomněla si na Lanette, protože jí Lanette někdy radila, jak třeba přečkat špatnou noc. Dnes večer, řekla si, by jí Lanette určitě řekla, aby se poohlédla po nějakém baru nebo dobré společnosti. Měla ještě nějaké peníze z doby, kdy měla ten noční job na Floridě, takže jí zbývalo najít jen místo, kde jí dají hotovost.

Trefila to na první pokus. To bylo dobré znamení. Pak jen rychlý běh z betonových schodů a hbitě do zakouřeného chumlu hovorů a tlumeného bouchání Shabuových Bílých diamantů.

Žádné obleky, ale stejně to nebylo to, čemu pasáci v Clevelandu říkají plac. Neměla zájem o pití nikde, alespoň ne dnes večer.

Kdosi se zvedl od výčepu a odcházel, právě když ona vcházela, takže rychle přiskočila a chytila jeho stoličku, která byla ještě teplá – a to bylo druhé dobré znamení. Barman našpulil rty a zakýval hlavou na souhlas, když mu ukázala jeden šek a řekla mu, aby jí dal bourbon a k tomu pivo, což bylo přesně to, co si dával vždycky Eddy, když si to platil sám. Když to platil někdo jiný, poručil si míchané pití, které barman neuměl udělat, takže strávili dlouhou dobu tím, že se dohadovali, jak se to má připravit. Pak to vypil a sakroval, že to není tak dobré jako kdysi v L. A., nebo v Singapuru, nebo na nějakém jiném místě, o kterém bezpečně věděla, že tam nikdy nebyl.

Zdejší bourbon byl tajemný, trochu nakyslý, ale skutečně chutný, když už jste se vpili. Řekla to barmanovi, který se jí zeptal, kde obvykle bourbon pije. Řekla mu, že v Clevelandu, a on přikývl. Byla to jen taková sračka, která má bourbon jen připomínat, řekl. Když jí řekl, kolik za to dala peněz, došlo jí, že tohle pití bylo pořádně drahé. Ale dělá to svoje a dopila zbytek a pustila se do piva.

Lanette měla bary ráda, ale nikdy nepila, jen tak colu a podobné věci. Mona si vždycky pamatovala na den, kdy si současně dala dva krystalky, čemuž Lanette říkala dva šutráky, a slyšela, jak jí hlas v lebce říká, a to tak jasně, jako by to říkal někdo přímo v místnosti: Hýbe se to rychle, stojí to klidně. A Lanette, která klidně asi před hodinou rozpustila hlavičku zápalky v šálku čínského čaje, dala si krystalek sama, a pak se šla projít, jen tak se vznášela mokkými ulicemi ve stavu, který Mona pociťovala jako dokonalou harmonii, kdy není vůbec potřeba mluvit. A ten hlas měl pravdu, žádné uspěchané řinčení, žádná napjatá nervozita, jen pocit něčeho, snad samotné Mony, který se šířil z klidného středu, a pak si našly park, rovné trávníky se stříbrnými kalužinami a chodily sem a tam po cestičkách a Mona pro to vymyslela jméno: stříbrné procházky.

A po nějaké době Lanette zmizela a nikdo ji už víc neviděl a nějací lidé říkali, že odjela do Kalifornie, jiní zase, že do Japonska, a jiní zase, že se předávkovala a vyskočila z okna, a tomu Eddy říkal suchý ponor, ale to nebylo to, na co by Mona chtěla myslet, takže seděla a dívala se kolem – a hele, tohle bylo to místo, dost malé, že se tu lidé mačkali, ale někdy to ušlo. Přesně tomu Eddy říkal umění davu; lidé, kteří mají peníze, si oblečou něco, co nemají rádi, kromě vlastních šatů, které jim padnou, a člověk ví, že je koupili nové.

Za barem bylo video, právě nad sklenicemi, a tam uviděla Angie, jak se natvrdo dívala do kamery a cosi říkala, ale pak ztlumili zvuk a přes hluk davu nebylo nic slyšet. Byl to šot o domech, které si lebedily přímo na kraji pláže, a pak se objevila Angie, smála se, potřásala vlasy a udělala pro kameru ten polosmutný úšklebek.

"Hej," zavolala na barmana, "tam je Angie."

"Kdo?"

"Angie," řekla Mona a ukazovala na obrazovku.

"Jo," řekl, "vlezla někomu do prdele a začala si vyskakovat, takže jede do Jižní Ameriky nebo kamsi a platí jim pár melounů, aby ji trochu nasvítily."

"Ale ona nemůže lézt někomu do prdele."

Barman se na ni podíval. "To je jedno."

"Ale proč by to vlastně měla začít dělat? Vždyť je to Angie, ne?"

"To je už tak podle kraje."

"Ale jen se na ni podívej," zaprotestovala, "vypadá dost dobře..." Ale Angie už byla pryč, protože ji nahradil černý tenista.

"Myslíš, že je to ona? Je to jen žvanící panák."

"Panák?"

"Jako loutka," řekl hlas za ní a ona se otočila a uviděla špinavého blondáka a jeho uvolněný bílý škleb. "Loutka," a chytil ji za ruku a třásl jí palcem a prsty, "víš?"

Cítila, jak jí barman hodil drobné a ty se kutálely. Bílý škleb se rozšířil. "Takže to nemusí dělat sama, co?"

Usmála se na něho. Energický, hezké oči a tajemno, co vyslalo signál, který chtěla číst. Žádné šmé. Přesně to dnes večer chtěla a uvolněný pobavený úsměv kolem jeho úst se podivně odrážel od jasných, hezkých očí.

"Michael."

"Co?"

"Tak se jmenuju. Michael."

"Aha. Mona. Já jsem Mona."

"Odkud, Mono?"

"Z Floridy."

A copak by jí Lanette neřekla, aby do toho šla?

Eddy nenáviděl davové lidi; prostě nakupovali, co on prodával. Michaela by nenáviděla víc, protože Michael měl zaměstnání a tuhle mansardu v družstevním domě. Nebo jen tak řekl, že je to podkroví, ale když se dostali dovnitř, bylo to menší, než jak si Mona mansardu představovala. Budova byla stará, snad továrna nebo něco; část zdiva byla cihla omaltovaná pískem a stropy byly ze dřeva a trámů. Ale všechno bylo uděláno tak, aby vznikl prostor, jako ten Michaelův, pokoj ne o tolik větší než ten v hotelu, s místem na spaní na straně jedné a kuchyňkou a koupelnou na druhé. Bylo to v nejvyšším patře, takže strop bylo prostě nebe; snad právě to tuto mansardu vytvořilo. Pod nebem byl vodorovně umístěný červený papír, který byl zavěšený na provázcích a kladkách jako velký balon. Byl tam nepořádek, ale věci, které tam byly poházené, byly všechny úplně nové; několik židlí z kůže zavázané smyčkou z umělé hmoty, na které se sedělo, polička zabalených modulů, pracovní stůl a gauč ze stříbřité kůže.

Začali na gauči, ale nelíbilo se jí, jak se jí na něj lepí kůže, takže se přesunuli na postel, zpátky do přístřešku.

V té chvíli uviděla nahrávací zařízení na bílých poličkách při zdi. Ale droga se jí zase zmocnila, a tak jako tak se rozhodla, že na to půjde. Vzal ji na nahrávací zařízení, což byla černá gumová objímka se zapojenými elektrodami, které jí tlačily na lebku. Byly bezdrátové – muselo to být dost drahé.

Když si chystala vlastní sadu a kontrolovala zařízení na zdi, vyprávěl jí o svém zaměstnání, třeba jak pracoval pro společnost v Memphisu, která vymýšlela nová jména pro jiné společnosti. Právě teď se pokoušel jedno vymyslet pro jednu společnost, která si říká Cathode Cathay. Chtějí to co nejhorší, řekl a smál se, ale stejně to není moc lehké. To proto, že všelijakých společností je už hodně, a hezká jména už byla použita. Měl computer, který znal všechna jména všech společností, a další, který tvořil slova, co se mohla užít jako jména, a ještě jeden, který kontroloval, zda vytvořená slova jsou vtípná, nebo zda je to čínsky nebo švédsky. Ale společnost, pro kterou pracoval, neprodávala jen jména; prodávala také to, čemu říkali image, takže musel pracovat s kupou jiných lidí a zjišťovat, jestli jméno sedí vzhledem ke všemu ostatnímu.

Pak se s ní dostal do postele a nebylo to nic moc, sranda byla pryč a ona ležela a přemýšlela o tom, že to všechno nahrává, aby si to mohl pustit, kdy bude chtít, a kolikpak jiných tím tady prošlo?

Tak pak ležela vedle něho, poslouchala, jak dýchá, dokud jí zase nesevěřela droga a nestiskla jí lebku a pustila jí tutéž sekvenci nespojitých obrazů znovu a znovu: plastická taška, ve které měla na Floridě své věci, se spletením drátů, které odpuzovaly štěnice – stařec, který seděl na stole z dřevotřísky a oškrabával brambory řeznickým nožem, který byl opotřebován až po střenku – jakési místo v Clevelandu ve tvaru garnátu s nakloněnými dílci z kovových plátů a průhledného plastiku pomalované růžově a oranžově – kazatel, kterého viděla, když si šla koupit nové šaty, on a jeho bledý ochlupatělý Kristus. Pokaždé, když kazatel přešel kolem, chystal se něco říct, ale nikdy nic neřekl. Věděla, že to nepřestane, dokud nevstane a nezaměří se na něco jiného. Vylezla z postele, stála tam a hleděla na Michaela v šedivé záři z oblohy. Extáze. Přichází extáze.

Vešla do místnosti a natáhla si šaty – začala jí být zima. Sedla si na stříbrný gauč. Jak se venku

rozednívalo, rudý stín proměnil šed' oblohy dorůžova. Zajímalo ji, kolik takovéhle místo stojí. Teď, když ho neviděla, měla potíže si představit, jak vlastně vypadá. Tak, řekla si, to on si na mě vzpomene lehce, ale když si to pomyslela, cítila, že ji to zasahuje, nebo zraňuje či deptá, jako by si přála, aby bydlela v hotelu a pouštěla si Angie.

Šedorůžové světlo zaplnilo pokoj, rozlévalo se a na okrajích se sráželo. Něco jí připomnělo Lanette a historky, které jí vyprávěla, když se předávkovala. Někdy se lidé předávkovali u jiných lidí a nejjednodušší bylo vyhodit je z okna, takže poliši nezjistili, odkud byli.

Ale na to myslet nechtěla, takže odešla do kuchyně a prohlédla ledničku a všechny skříňky.

V ledničce byl sáček kávových bobů, ale z kávy se při drogách motal celý svět. Byla tam také spousta fóliových balíčků s japonskými etiketami, mražená a sušená potrava. Našla také krabičku s porcovaným čajem a otevřela láhev vody z ledničky. Dala trochu vody na pánev a zapnula vařič – voda začala vřít. Energetickými zdroji byly bílé kruhy vytištěné na černém povrchu stolu; položila pánev doprostřed kruhu a dotkla se červené tečky vedle něho. Když byla voda horká, vhodila do ní jeden sáček s čajem a pánev odsunula.

Naklonila se nad pánev a inhalovala rostlinnou vůni.

Nikdy nezapomněla, jak Eddy vypadá, když tady není. Možná není nic moc, ale ať je jaký je, je tady. Člověk musí mít nějaký obličej, který se nemění, blízko sebe. Ale přemýšlet nyní o Eddym není stejně dobrý nápad. Strašně brzo přijde zhroucení a předtím musí zjistit, jak se dostat zpátky do hotelu, a najednou se zdálo, že je to všechno strašně komplikované, že se musí udělat příliš mnoho věcí, vyzkoumat řada zorných úhlů, a to je právě to zhroucení, když se musíš starat, jak dát celý den zase dohromady.

Myslela si, že Prior nedovolí Eddymu, aby s ní nešetrně zacházel, protože všechno, co chtěl, souviselo s tím, jak právě vypadá. Otočila se a vzala si šálek.

Prior v černém kabátě byl tam. Slyšela, jak se jí z krku sám od sebe dostal tajuplný zvuk.

Předtím měla halucinace, to všechno z drogy; když se však na ně člověk pořádně podíval, okamžitě zmizely. Pokusila se to udělat s Priorem, ale nefungovalo to.

Pořád tam stál s plastikovou pistolí v ruce, ale jenom ji držel, neukazoval s ní. Měl na sobě rukavice podobné těm, které si natahoval Gerald při prohlídce. Nevypadalo to, že je šílený, ale tentokrát se neusmíval. A dlouhou dobu neřekl vůbec nic a Mona taky ne.

"Kdo je tady?" Jako by se ptal na večírku.

"Michael."

"Kde?"

Ukázala směrem k místu na spaní.

"Obuj se."

Přešla kolem něho, vyšla z kuchyně a automaticky se sehnula, aby zvedla spodní prádlo z koberce. Boty byly u gauče.

Šel za ní a díval se, jak se obouvá. Pistoli měl pořád v ruce. Druhou rukou vzal Michaelovo kožené sako z gauče a hodil jí je. "Obleč si to," řekl. Udělala to a spodní prádlo strčila do kapes. Zvedl roztrhaný bílý plášť do deště, smotal jej do kuličky a strčil jej do kapsy kabátu, který měl na sobě.

Michael chrápal. Možná se brzo probudí a znovu si to přehraje. Se zařízením, které měl, opravdu nikoho nepotřeboval.

Na chodbě uviděla Priora, jak znova zamyká dveře nějakým šedým pouzdrém. Pistoli už neměl, ale neviděla, že by ji předtím odložil. Pouzdro bylo dlouhé jako červený kabel, který z něho čouhal, s obyčejným magnetickým klíčem na konci.

Venku na ulici byla zima. Vedl ji kolem bloku a otevřel dveře malého vozu. Nastoupila. Sedl si na místo řidiče a sundal si rukavice. Nastartoval; zpozorovala obláček, který se odrážel v měděné stěně obchoďáku.

"Bude si myslet, že jsem to ukradla," řekla a podívala se na sako.

Pak se zase droga rozhořela konečným nápojem, potrhane kaskády neuronů napříč chromozomy: Cleveland v dešti a dobrý pocit, který už jednou měla, se vydaly na procházku.

Stříbrnou.

Vlákno ve vrstvách

Jsem vaše ideální obecenstvo, Hansi – začala nahrávka podruhé. Jak bys jen mohl najít pozornějšího diváka? A ty ses jí zmocnil, Hansi: vím to, protože se mi zdají její vzpomínky. Vidím, jak blízko ses k ní dostal.

Ano, zmocnil ses jich. Cesta ven, budovy se zdmi, uvnitř dlouhá spirála. Byli někde u zdi, že? Labyrint krve, rodu. Chaos proti prázdnotě a říkali My jsme to uvnitř, to mimo je jiné, tady věčně budeme spočívat. A temnota tam byla od počátku... Našli jste ji opakovaně v očích Marie–France, přišpendlenou v pomalém bzučení, naproti ztemnělým orbitám lebky. Brzy potom přestala povolovat, aby se její obraz nezaznamenával. Musíte pracovat s tím, co máte. Dostali vyprávění na obrazovku, otáčeli jí rovinami světla, stínu, generovali modely, mapovali jí lebku v neonových sítích. Používali jste speciální programy, aby její obraz stárnul vzhledem ke statistickým modelům, animační systémy, aby přivedly zralou Marii–France k životu. Omezovali jste její obraz na obrovský, ale konečný počet bodů, a hýbali jimi, aby se vynořily nové tvary, a vybrali jste ty, které vypadaly, že by k vám mohly promlouvat... A pak jste přešli k jiným, k Ashpoolovi a jeho dceři, jejichž tváře rámovaly vaše dílo, první a konečný obraz.

Druhé prohlížení už pro ni vykryštalizovalo jejich příběh a umožnilo jí sledovat Beckerovy úlomky v toku času, který začal svazkem Tessierů a Ashpoolů, spojením, o kterém už byla svého času řeč, zvláště ve spojení financí. Každý byl dědicem více než skromné říše, Tessier byl dědicem rodinného majetku založeného na devíti zásadních patentech z aplikované biochemie a Ashpool byl dědicem obrovské melbournské strojírenské firmy, která nesla jméno jeho otce. Pro novináře to byl sňatek jako fúze, i když výsledná spojená entita se nahlížela jako dost neohrabaná, jako chiméra se dvěma úplně odlišnými hlavami.

Na fotografiích Ashpoola bylo možné vidět, jak nuda mizí, a na její místo se dostává naprostá jistota cíle. Efekt však nebyl lichotivý – spíše jen odstrašující: tvrdý, hezký obličej tvrdl víc a víc a byl ve svém odhodlání nemilosrdný.

Během roku manželství s Marií–France Tessierovou se Ashpool zbavil 90 procent firemních cenných papírů, znovu investoval do orbitálních majetků a kyvadlové dopravy a plody živého spojení, dvě děti, bratra a sestru, přivedli k rozumu právní zástupci v matčině vile v Biarritzu.

Tessier–Ashpool vystoupil v souostroví na samý vrchol, aby se dostal na oběžnou dráhu posetou vojenskými stanicemi a prvními automatizovanými kartelovými továrnami. A na tom začali stavět. Jejich kombinované bohatství by se zpočátku jen těžko hodilo ve vydání Ono–Sendai na jednoduchý procesový modul multinárodní orbitální polovodičové operace, ale Marie–France předvedla neočekávanou podnikatelskou kličku a stanovila vysoce výnosné údaje, které sloužily potřebám sektorů mezinárodních bankovních společností s horší pověstí. To naopak zrodilo spojení se samotnými bankami a jejich klienty. Ashpool si mnoho vypůjčil a stěna z měsíčního betonu, což měl být Volný výběžek, rostla a kroutila se včetně jejich tvůrců.

Když přišla válka, impérium Tessier–Ashpool již bylo za zdí. Viděli, jak hoří a hyne Bonn, Bělehrad. Stavba pokračovala jen s menším přerušením po další tři týdny; později během ohromujícího a chaotického desetiletí, které následovalo, to už bylo někdy těžší.

Děti Jean a Jane byly právě s nimi, vila v Biarritzu se prodala na financování stavby kryogenního skladovacího zařízení pro jejich domov – vilu Straylight. Prvními nájemníky skleníku bylo deset párů klonovaných embryí –2Jean a 2Jane, 3Jean a 3Jane... Existovala celá řada zákonů, které zakazovaly nebo jinak omezovaly umělé kopie genetického materiálu jedince, ale byla také řada otevřených právních otázek...

Zastavila přehrávání a požádala dům, aby to vrátil k předchozí sekvenci. Byly to fotografie další kryogenní skladovací jednotky navrstvené švýcarskými výrobci sklepení Tessier–Ashpool. Beckerova domněnka o podobnosti byla správná, to už věděla; tyhle otáčivé dveře z černého skla lemované chromém byly centrálními obrazy v jiné paměti, silné a totemové.

Obrazy se zase rozjely do stavby struktur o nulové tíze na vnitřním povrchu vřetene, instalace

solárního energetického systému Lado–Acheson, vybudování atmosféry a rotační tíhy... Becker se ocitl tvář v tvář rozpakům bohatých, hodiny obrovské dokumentace. Jeho odezvou byla divoká, zajímavá montáž, která odstříhla povrchní lyriku původního materiálu, která izolovala napětí, vyčerpané tváře jednotlivých dělníků uprostřed šíleného výrobního úlu. Výběžek se zazelenal a rozkvetl v rychlém chvění zaznamenaných svítání a umělých západů slunce; šťavnatá, uzavřená země lemovaná drahokamy tyrkysových bazénů. Tessierová a Ashpool se objevili na zahajovacím ceremoniálu Straylightu, skryté stavby na konci výběžku, nápadně nezaujatí, když přehlíželi zemi, kterou vybuďovali. Tady Becker zpomalil a zase začal svou posedlou analýzu. To bylo naposled, co se Marie–France dívala do kamery; –Becker zkoumal plochu jejího obličeje v mučivě dlouhém běhu, pohyb jeho obrazů v dokonalém protikladu k sinusoidě zpětné vazby, která se kroutila a šlehala posunujícími se statickými rovinami jeho zvukové stopy.

Angie si zase řekla o pauzu, vstala z postele, šla k oknu. Cítila jakési povznesení, měla neočekávaný pocit síly a vnitřní jednoty. Cítila se tak naposledy před sedmi lety v New Jersey, když se dověděla, že jiní znají někoho, kdo k ní přichází ve snech, a říkají mu loa, Božští Jezdci, pojmenovávají je, přivolávají je a žádají je o přízeň.

I tehdy byl však zmatek. Bobby se hádal, že Lingsessou, který trápil Beauvoira, a Lingsessou z matrice jsou různé entity, pokud ovšem první je vůbec entitou. "Dělali to deset tisíc let," řekl, "tančili a šileli, ale tyhle věci se v kybersvětě dělají tak sedm osm let." Bobby starým kovbojům věřil, těm, kteří si kupují pití v zapadáku pro pány, kdykoli ho Angiina kariéra přivedla do Sprawlu, a ta potvrdila, že loa brzy přijedou. Staří kovbojové vzhlíželi k době, kdy nervy a talent byly jedinými rozhodujícími faktory v nosné umělecké kariéře, ačkoliv Beauvoir by tvrdil, že se loa měli věnovat.

"Ale oni přicházejí za mnou," namítala. "Nepotřebuju krytí."

"To je to, co máš pořád v hlavě. Co udělal tvůj tatínek..."

Bobby jí řekl o všeobecném konsensu starých kovbojů, že přijde den, kdy se věci změní, i když se neshodli na tom, jak a kdy se to stane.

Když Se To Změnilo, ohlásili to, a Bobby vzal změněnou Angie do zapadáku, aby si je poslechl: hlídali je nervózní bezpečáci z. Netu, ale za dveře nesměli. Chování bezpečáků na ni udělalo větší dojem než hovor sám. Zapadák pro pány byl kovbojský bar od války, za které se zrodila nová technologie, a ani Sprawl nenabízel exkluzivnější kriminální prostředí – i když do doby Angiiny návštěvy zahrnovala tato exkluzivita jistou přítomnost důchodců jako štamgastů. Mladíčky se v zapadáku už necpali, ale někteří přišli aspoň poslouchat.

Teď v ložnici domu v Malibu si Angie vzpomínala, jak mluvili, vzpomínala na jejich historky o tom, kdy Se To Změnilo, a byla si vědoma toho, že část její paměti se pokouší tyto vzpomínky porovnávat s její vlastní historií a historií Tessierů a Ashpoolů.

3Jane byla vlákno Tessier–Ashpoolovy vrstvy, její narozeniny byly zaregistrovány jako devatenáctý nevlastní klon. Beckerovy "výsledky" byly teď mnohem ostřejší, když 3Jane přiměli ještě k jednomu náhradnímu lůnu, které dodala sekce chirurgie v Straylightu. Kritikové naprosto souhlasili: 3Jane byla Beckerovým spouštěčem. S 3Janiným narozením se ohnisko dokumentárního materiálu mírně posunulo a obnažilo novou intenzitu a zvětšila se posedlost – smysl, jak jeden kritik prohlásil, pro hřích.

3Jane se stala ohniskem, švem perverzního zlata, které vede rodovou žulou. Ne, pomyslela si Angie, stříbrnou, bledou a náměsíčnou. Když Becker zkoumal fotografie 3Jane a dvou sester vedle bazénu hotelu na Volném výběžku, které udělal nějaký čínský turista, vrací se opakovaně k očím 3Jane, k prohlubni její klíční kosti a křehkosti jejich zápěstí. Sestry jsou fyzicky identické, ale přece jen něco 3Jane tvaruje, a Beckerovo hledání přirozenosti tohoto tvarování se stává ústředním bodem práce.

Výběžek prosperuje tak, jak se souostroví rozšiřuje. Bankovní souvislosti, bordel, informační přístav, neutrální území pro válčící strany, výběžek hraje čím dál větší úlohu v dějinách velkého

oběhu, zatímco Tessier–Ashpoolovi se stahují zase za další stěnu, tentokrát tvořenou vedlejšími společnostmi. Jméno Marie–France se objevuje krátce ve spojení s ženevským patentovým procesem, který se týkal určitých postupů na poli umělé inteligence, a masivní podpory výzkumu v této oblasti ze strany Tessier–Ashpoola, což bylo objeveno poprvé. Ještě jednou rodina předvádí svou zvláštní schopnost zmizet z dohledu a vstoupit do dalšího období temnoty, což skončilo smrtí Marie–France.

Mluví se tu o vraždě, ale jakýkoli pokus to vyšetřit by se zhroutil na bohatství a izolaci rodiny, na podivuhodné číši intrikánství jejích politických a finančních spojení.

Angie si pouštěla Beckera ještě jednou a už znala totožnost vraha Marie–France Tessierové.

Za úsvitu si udělala kávu v neosvětlené kuchyni a seděla a dívala se na světlou linii přílivu.

"Continuity."

"Ahoj, Angie."

"Víš, jak se dostat k Hansi Beckerovi?"

"Mám číslo jeho agenta v Paříži."

"Udělal ještě něco od Antarktidy?"

"Pokud vím, ne."

"A jak dlouho to už je?"

"Pět let."

"Díky."

"Není zač, Angie."

"Sbohem."

"Sbohem, Angie."

Myslel si Becker, že Jane je odpovědná za následnou Ashpoolovu smrt? Zdálo se, že se o tom zmiňuje, i když nepřímo.

"Continuity."

"Ahoj, Angie."

"Žokejský folklór, Continuity. Co o tom víš? A co všechno z toho Swift udělal?" byla zvědavá.

"Co bys chtěla vědět, Angie?"

"Kdy Se To Změnilo..."

"Mýtická forma se střetá v jednom ze dvou modů. Jeden mod předpokládá, že matrice kybersvěta je obydlená nebo navštěvovaná entitami, jejichž charakteristika odpovídá prvotním mýtickým formám „skrytých lidí“. Jiný předpokládá vševědoucnost, všemocnost a nepochopitelnost matrice samotné."

"Ta matrice je Bůh?"

"Takhle v běžné řeči ano, ale bylo by to přesnější v pojmech mýtické formy, kdyby se říkalo, že matrice má Boha, protože vševědoucnost a všemocnost této bytosti je omezena právě matricí."

"Když má omezení, tak není všemocný."

"Přesně tak. Všimni si, že mýtická forma nedůvěřuje bytosti, která je nesmrtelná, jako by to bylo v systémech víry, kde se předpokládá nejvyšší bytost, alespoň v pojmech určité kultury. Kybersvět existuje, pokud se o něm dá říci, že existuje, silou lidského činitele."

"Jako tebe."

"Ano."

Šla do obývacího pokoje. Židle z doby Ludvíka XVI. vypadaly v šedivém světle jako kostry a jejich vyřezávané nohy jako pozlacené kosti.

"Kdyby taková bytost existovala," řekla, "byli bychom její součástí, že?"

"Ano."

"Věděla bys to?"

"Není to jisté."

"Ur to?"

"Ne."

"Můžeš tuhle možnost vyloučit?"

Ne."

"Nemyslíš že je to dost divný rozhovor, Continuity?" Tváře měla mokré od slz, i když ani necítila, kdy začaly téct.

"Ne."

"Jak to ty příběhy o –" trochu zaváhala a skoro řekla lo, "o věcech v matrici, jak jdou dohromady s myšlenkou nejvyšší bytosti?"

"Nejdou. Obě jsou variantami toho ‚Kdy Se To Změnilo‘. Obě mají nedávný původ."

"Jak nedávný?"

"Asi patnáct let."

17

Město na vzestupu

Vzbudila se Sallyinou studenou dlaní, kterou jí tiskla na ústa a druhou rukou ukazovala, že má být zticha.

Svítily lampičky zasazené do panelů ze zrcadla se zlatými skvrnami. Jedna taška na obrovské posteli byla otevřená a vedle ní hromada čistého prádla.

Sally se dotkla ukazováčkem zavřených rtů a pak gestikulovala směrem ke kufříku a prádlu.

Kumiko vyklouzla zpod přikrývky a natáhla si teplý svetr. Pohlédla znovu na Sally a chtěla promluvit; ať už to bylo cokoliv, řekla si, každé slovo mohlo přivolat Petala. Byla oblečena tak, jak ji Kumiko posledně viděla, v ovčím saku s tartanovým šátkem pod bradou. Opakovala gesto: balit.

Kumiko se rychle oblékla a začala dávat šaty do kufříku. Sally se roztěkaně pohnula, chodila po místnosti tiše, otvírala zásuvky a zase je zavírala.

Našla pas Kumiko, černou plastickou destičku s reliéfní zlatou chryzantémou, a pověsila jej Kumiko na krk na černé nylonové vlákno. Zmizela do kabinetu obloženého dýhou a vynořila se s koženou taškou, ve které byly toaletní potřeby Kumiko.

Když Kumiko uzavírala kufřík, začal zvonit zlatě slonovinový telefon.

Sally to ignorovala, vzala kufřík z postele, otevřela dveře, vzala Kumiko za ruku a vtáhla ji do ztemnělé předsíně. Sally jí uvolnila ruku a zavřela za nimi dveře, zabalila telefon a odešla v úplné tmě. Kumiko se nechala odvést do výtahu – poznala jej podle pachu oleje a leštěnký na nábytek a rachotu kovového vchodu.

Pak jely dolů.

Petal na ně čekal v osvětlené, bílé hale zabalený do velkého vybledlého flanelového županu. Měl na sobě vetché pantofle. Nohy pod obrubou hávu byly dost bílé. V ruce držel tmavočernou, velkou pistoli. "Zatraceně," řekl jemně, když je uviděl, "co to znamená?"

"Jde se mnou," řekla Sally.

"To je," řekl Petal pomalu, "naprosto nemožné."

"Kumi," řekla Sally s rukou na zádech Kumiko a vyváděla ji z výtahu, "auto už čeká."

"To nemůžeš udělat," řekl Petal, ale Kumiko cítila jeho zmatek a nejistotu.

"Tak mě, do prdele, střel, Petale."

Pistole Petalovi poklesla. "To Swain mě zastřelí, když půjdete dál."

"Kdyby byl tady, byl by ve stejné bryndě, ne?"

"Prosím," řekl Petal, "nedělejte to."

"Bude jí dobře. Netrap se. Otevři dveře."

"Sally," řekla Kumiko, "kam jdeme?"

"Do Sprawlu."

A znovu se probudila zabalená pod Sallyiným ovčím sakem a slyšela jemnou vibraci nadzvukového letadla. Vzpomněla si na obrovské, nízké auto, které čekalo v uličce, světla vylézala z fasád Swainových domů, když se se Sally dostaly na chodník. Jedním oknem auta se zaleskl Tickův zpocený obličej. Sally otevřela dveře a stáhla ji dovnitř. Tick mírně, ale pořád, nadával, když se auto rozjelo, stěžoval si na pneumatiky, které pustil moc ostře do Kensington Road. Sally mu řekla, aby zpomalil a nechal auto jet přirozeně.

A právě tady v autě si vzpomněla na jednotku Mass–Neotek, schovanou za mramorovou bustou, na Colina, kterého tam nechala s jeho klidnou rovnováhou, s lokty saka ošoupaného jako Petalovy pantofle – ale ne víc, než na to, co byl – duch.

"Čtyřicet minut," řekla teď Sally ze sedadla za ní. "Bylo by dobré, kdyby ses trochu prospala. Brzo nám přinesou snídani. Pamatuješ si na jméno v tvém pasu? Dobře. Teď se mě na nic neptej, dokud si nedáme kávu, jo?"

Kumiko znala Sprawl z tisíce nahrávek; fascinace obrovským souměstím byla společným rysem japonské lidové kultury.

Když přijela do Anglie, měla o ní jen málo předběžných představ: neurčité obrazy několika slavných struktur, matné dojmy ze společnosti, která jí připadala bizarní a nehybná (v příbězích její matky objevila, že Angličané, jakkoli ji obdivovali, si nemohli dovolit její tancování zaplatit). Londýn zatím učinil konec jejímu očekávání –měl energii, evidentní nadbytek, obrovské ulice plné obchodů.

O Sprawlu měla také řadu předběžných představ, ale většina se otřásla hned pár hodin po příjezdu.

Když čekala vedle Sally ve frontě dalších cestujících ve velké, prázdné odbavovací hale, jejíž opěrné sloupy mizely v temnotě, v temnotě přerušované v intervalech slabými žárovkami – žárovkami, kolem nichž kroužily, jako by nebyla zima, mraky hmyzu, jako by budova produkovala vlastní uzavřené klima – to byl Sprawl z nahrávek, jak si jej představovala, citlivý elektrický horizont pro pádící životy Angely Mitchellové a Robina Laniera.

Přes celní kontrolu, která se skládala – kromě nekonečného čekání ve frontě – z přejíždění pasu vlhkým kovovým automatem – zase ven do šílené betonové kóje, kde vozíky na zavazadla bez řidičů protínaly pomalu dav a razily si cestu k pozemní dopravě.

Někdo jí vzal zavazadlo. Dojel dolů a vzal si je od ní s lehkostí, která budila důvěru, že to tak musí být, že on je člověk pověřený tímto úkolem jako mladé ženy, které se klanějí na uvítanou u vchodů do tokijských obchodních domů. A Sally ho nakopla. Nakopla ho dozadu do kolena, lehce se otočila jako thajské boxerky ve Swainově kulečnickové místnosti, popadla tašku těsně před jeho lebkou a barevný beton zazněl hlasitým prásknutím.

Pak ji Sally vytáhla, dav se nad ležící postavou uzavřel a náhlé, náhodné násilí jako by bylo jen snem, s výjimkou toho, že se Sally poprvé, co odjeli z Londýna, usmála.

Kumiko byla naprosto vykořelejena a sledovala, jak si Sally rychle prohlédla seznam dostupných vozidel, rychle uplatila uniformovaného dispečera, zastrašila další tři případné zájemce a hnala Kumiko do poďobaného, protáhlého vozidla natřeného úhlopříčnými pásy žluté a černé. Oddělení pro cestující bylo prázdné a vypadalo zjevně neútně. Řidiče, pokud tu vůbec nějaký byl, nebylo za obrovskou poškrábanou přepážkou z plastiku ani vidět. Tam, kde se střecha protínala s přepážkou, vyčníval kus videokamery a někdo tam namaloval primitivní figuru, torzo muže, kterému kamera snímá pyj. Když tam Sally vylezla a zabouchla za sebou dveře, někdo je pozdravil a Kumiko si všimla, že je to nějaký dialekt angličtiny.

"Manhattan," řekla Sally. Vyndala ze saka bankovku a rozložila ji před kameru. Ozvalo se několik tázavých zvuků.

"Střed. Řekněte, kdy se tam dostaneme."

Kryt taxi se nafoukl, světlo v oddělení pro pasažéry zhaslo a už se vydali na cestu.

18

Ve vězení

Byl v Gentryho mansardě. Pečlivě sledoval, jak Cherry dělá Gentrymu ty ošetrovatelské věci. Cherry se na něho podívala z okraje Gentryho postele. "Jak se ti vede, Slicku?"

"Dobrý, fajn."

"Připomeň mně, abych se tě předtím zeptala."

Podíval se na tvář muže, kterému Kid Afrika říkal Hrabě. Cherry si pohrávala s čímsi na nástavbě nosítka, s taškou tekutin barvy ovesné kaše.

"Jak se cítíš, Slicku?"

"Fajn."

"Moc fajn ti není. Držíš se – "

Seděl na podlaze Gentryho mansardy. Měl vlhký obličej. Cherry klečela vedle něho, s rukama na jeho ramenou.

"Vrátils čas?"

Přikývl.

"Chemická jednotka?"

"Jo..."

"Zavedls Korsakova?"

"Tu..."

"Epizody?" zeptala se ho Cherry. Seděl na podlaze v Gentryho mansardě. Kde byl Gentry?

"Měls takové epizody? Krátkodobé vzpomínky?"

Jak to věděla? Kde byl Gentry?

"Co to spouští?"

"Co spouští ten syndrom, Slicku? Co tě nakopne až do doby, kdy jsi byl ve vězení?" Seděl na podlaze v Gentryho mansardě. Cherry seděla prakticky na něm.

"Stres," řekl a divil se, že o tom ví. "Kde je Gentry?"

"Uložila jsem ho do postele."

"Proč?"

"Zkolaboval. Když viděl tu věc..."

"Jakou věc?"

Cherry přitiskla růžovou ampulku k zápěstí. "Je to síla," řekla. "Snad ti to z toho pomůže..."

"Z čeho?"

Vzdychla. "Nevadí."

Probudil se v posteli s Cherry Chesterfieldovou. Měl na sobě veškeré oblečení, všechno kromě saka a bot. Špička jeho erektovaného údu se zachytila za přezku pásku a tlačila na teplé džíny nad Cherryiným zadkem.

"Nic mě nenapadá."

Zimní světlo proniklo závěsem na okně, a když mluvil, šla mu od úst pára. "Co se stalo?" Proč je v tom pokoji taková zima? Pamatoval si, jak Gentry zaječel, když se ta věc proti němu vrhla – Rychle se posadil.

"Jen klid," řekla a obrátila se. "Lež na zádech. Nevíš, co dá práce tě dát zas do oběhu..."

"Co tím myslíš?"

"Lež. Zakryj se. Chceš zmrznout?"

Udělal, co řekla. "Tys byl v lapáku, co? V chemické trestní jednotce."

"Jo... Jak to víš?"

"Řekls mi to. Včera v noci. Řekls mně, že stres by mohl spustit zpětný záběr. To se taky stalo. Ta věc šla pro tvého bráchu, skočils po vypínači a zavřel jsi to. Přepadl a uřízl si hlavu. Dávala jsem pozor, když jsem si všimla, že děláš legraci. Když se to tak vezme, měl jsi jen konsektivní paměť asi pět minut vcelku. Bývá tomu tak v případech šoku nebo otřesu..."

"Kde je Gentry?"

"Je v posteli tam nahoře u sebe, celý zasádovaný. Tvaru, ve kterém byl, může dosáhnout celodenním spánkem. Jinak se nám na chvíli ztratí z dohledu."

Slick zavřel oči a uviděl tu šedou věc znovu, tu věc, co se sápala na Gentryho. Ve tvaru člověka nebo jako lidoop. – Ničím se nepodobala zkrouceným tvarům, které produkovalo Gentryho zařízení, když pátral po Tvaru.

"Myslím, že energie je u konce," řekla Cherry. "Světlo tu přestalo svítit asi před šesti hodinami." Otevřel oči. Zima. Gentry se nepohnul. Sténal.

Nechal Cherry být a uvařil kávu na butanovém vařiči. Pak šel hledat Little Birda. Našel ho podle pachu kouře. Little Bird rozdělal oheň v ocelovém kanystru a stočený kolem něho jako pes usnul. "Hej," řekl Slick a nakopával chlapce botou, "vstávej. Zase jsme se dostali do problémů."

"Do prdele," zabrblal a vztyčil se v promaštěném nylonovém spacáku a vrhl přesný stín na podlahu Továrny.

"Všiml jsem si. To je skutečně problém číslo jedna. Ta druhá věc je v tom, že nutně potřebujeme nákladák nebo auto nebo něco podobného. Toho chlapa musíme dostat pryč. Ale s Gentrym to nepůjde."

"Ale Gentry je jediný, kdo dokáže udržet šťávu." Little Bird rychle vstal a otrásl se.

"Gentry právě spí. Kdo vzal nákladák?"

"Marvie," řekl Little Bird a začal pronikavě kašlat.

"Vezmi Gentryho kolo. Přesuň je do nákladáku. Hned."

Little Bird se trochu zotavil ze záchvatu kašle. "Žádněj průser?"

"Přece víš, jak se s tím jezdí, ne?"

"Jo, ale Gentry to dostane –"

"To už nech na mně. Víš, kde má ten náhradní klíč?"

"No jo," řekl Little Bird plaše. "A co když," odvážil se zeptat, "co když Marvie ten nákladák nedostane?"

"Dej jim tohle," řekl Slick a vytáhl z kapsy saka krabičku plnou drog. Vzala to Cherry, když obvazovala Gentrymu hlavu. "A dej jim tohle všechno, chápeš? Protože já se jich potom zeptám."

Cherryin bzučák naskočil právě ve chvíli, když pili kávu ve Slickově pokoji, nalepení jeden na druhého na samém kraji postele. Vykládal jí všechno, co věděl o Korsakovovi, protože právě na to se ho ptala. O tomhle ještě ve skutečnosti nikomu nic neřekl, a bylo dost legrační, jak málo o tom skutečně věděl. Řekl jí o předchozím putování do minulosti, pak se jí pokusil vysvětlit, jak tento systém fungoval ve vězení. Celá věc spočívala v tom, že si člověk udrží dlouhodobou paměť až do chvíle, než ho zapojí do práce. Takhle by tě mohli cvičit, než si to osvojíš, a přitom by sis nepamatoval, jak se to vlastně dělá. V podstatě bys dělal to, co roboti. Trénovali ho, aby montoval vláčky, a když se je naučil smontovat během pěti minut, dosáhli svého.

"A to nedělali nic jiného?" zeptala se.

"Jen tyhle vláčky."

"Ne, myslím něco jako mozkový blok."

Podíval se na ni. Zanícené místo na rtu se jí už skoro zahojilo. "I kdyby to dělali, stejně ti to neřeknou," pronesl.

Pak se zase ozval bzučák v jedné z kapes.

"Něco se děje," řekla a rychle vstala.

Našli Gentryho, jak klečí vedle nosítek a drží něco černého v ruce. Cherry tu věc chytila ještě dříve, než se Gentry mohl pohnout. Zůstal tam, kde byl, a mrkal na ni.

"Dá to ale práci udržet vás pod kontrolou, pane." Podala Slickovi tu černou věc. Byla to sítnicová kamera.

"Musíme zjistit, kdo to vlastně je," řekl Gentry. Měl sytý hlas s určitými výpadky, kterých si všimla, ale Slick cítil, že nejhorší fáze šílenství již ustoupila.

"Sakra," řekla, "vždyť ani nevíme, jestli jsou to ty oči, které měl před rokem."

Gentry se dotkl obvazu na jeho spánku. "Taky jsi to viděla, co?"

"No jo," řekla Cherry, "ale on to odpojil."

"Byl to šok," řekl Gentry. "Vůbec jsem si nedovedl představit... Žádné nebezpečí nehrozilo. Nebyl jsem na to připravený..."

"Byls úplně mimo," řekla Cherry.

Gentry se postavil na ještě dost vratké nohy.

"Odchází," řekl Slick. "Poslal jsem Birda, aby vypůjčil nákladřák. Nemůžu tyhle věci ani vidět." Cherry na něho jen zírala. "Odešel kam? Musím jít s ním. Je to moje věc."

"Znám jedno místo," zalhal Slick. – "Proud vypnul, Gentry."

"Nemůžeš ho nikam brát," řekl Gentry.

"Je to něco jako zapadák."

"Ne." Gentry mávl lehce rukou. "Zůstane. Spojí jsou na místě. Už ho nechci vyrušovat. Cherry může zůstat tady."

"Chceš nám asi něco vysvětlit, Gentry," řekl Slick.

"Tak abych začal," řekl Gentry a ukázal na věc nad hlavou Hraběte, "to není elef, je to alef."

19

Pod ostřím nože

A zas hotel, který se nořil do smrtelného pochodu drogy, Prior, který ji vede do chodby, japonští turisté jsou už vzhůru a kupí se kolem zrudlých průvodců. A jedna noha za druhou, jedna noha za druhou, s hlavou, která je teď tak těžká, jako by v ní někdo nahoře prorazil díru, nalil tam alespoň čtvrt kila tmavého olova, připadá jí, že zuby patří někomu jinému, jsou nějak noc velké, opřela se o boční stěnu výtahu, když tu jí velká tíže stlačila dolů.

"Kde je Eddy?"

"Eddy odešel, Mono."

S očima široce rozevřenýma se na něho dívala a viděla, že jí úsměv vrátil. "Co?"

"Eddyho podplatili. Dali mu nějaké kompenzace; je právě na cestě do Macaa s celou sérií úvěrů. Je to docela pěkný hráčský výlet."

"Dali mu kompenzace?"

"Na investice. Do tebe. Na jeho dobu."

"Jeho dobu?" Dveře se otevřely a ukázala se chodba s modrým kobercem.

A něco přes ni prolétlo, bylo to chladné: Eddy přece hazardní hry nenáviděl.

"Teď pracuješ pro nás, Mono. Nechtěli bychom, abys nás zase opustila."

Ale přece jste to udělali, pomyslela si, nechali jste mě jít. A věděli jste dobře, kde mě najít.

Eddy je pryč...

Ani si nepamatovala, jak usnula. Pořád měla na sobě šaty, Michaelovo sako jí obepínalo ramena jako deka. Viděla roh obrovité budovy a nemusela přitom ani pohnout hlavou, ale ovce tam byla. Angiiny stimulanty byly ještě zabalené do plastiku. Vzala jeden na kraj, stáhla obal nehtem palce, udělala v něm drážku a připojila elektrody. Nemyslela u toho: zdálo se, že ruce to vědí přesně, přátelská zvířátka, která ji nezraní. Jedno se dotklo klapky s nápisem "Play" a vklouzlo do Angiina světa, který byl průzračný jako každá droga, pomalé saxofonové a limuzínové klouzání nějakým evropským městem, jak se kolem otáčejí ulice, auta bez řidiče, široké třídy, vymetené jako při úsvitu, s jemným dotekem kožešiny na ramenou, a pak rolování přes silnici na rovná pole lemovaná takřka dokonale stejnými stromy.

A pak zatáčka, pneumatiky zaskřípaly o štěrk a dál točitou pěšinou přes parkoviště, kde byla stříbrná rosa, železná lesní zvěř, vlhké poprsí z bílého mramoru... Dům byl rozlehlý, starý, vůbec se nepodobal žádnému domu, který kdy viděla, ale vůz prolétl kolem, pak minul několik menších budov, až nakonec dorazil k okraji hladkého, širokého pole.

Nakupily se tam kluzáky, průhledná membrána byla napjata na křehkých rámech z umělé hmoty. Lehce se chvěly v ranním vánku. Robin Lanier čekal u nich, hezký elegantní Robin v hrubém černém svetru, který byl vždy soupeřem Angie takřka ve všech jejích hrách.

Vystoupila z vozu, kráčela po poli a smála se, když se jí paty zabořily do trávy. A pak urazila zbytek cesty k Robinovi s botami v ruce, šklebila se a padla do jeho náručí, do jeho vůně, do jeho očí.

A znovu vír, kluzák se dostává na vzestupnou dráhu a oni lehce propluli nad celou délkou pole, pak se zvedli, nabrali vítr a už byli nahoře, nahoře, dokud ten velký dům nepřipomínal hranatou kostku v záplavě zeleně, zeleně, kterou prořezával temný paprsek deroucí se řeky –

– a Priorova ruka na STOP, vůně jídla z vozíku u postele, která jí podráždila žaludek, tupá bolest

z drogy v každém kloubu. "Jíst," řekl. "Brzy odjedeme." Sundal kovovou pokličku z jednoho talíře. – "Klubový sendvič," řekl, "káva a pečivo. Přesně podle doktorových pokynů. Když už jsi jednou na klinice, nebudeš přece jíst jen chvilku..."

"Na klinice?"

"U Geralda. V Baltimore."

"Proč?"

"Gerald je kosmetický chirurg. Musel na tobě něco udělat. Všechno se dá později vrátit, když budeš chtít, ale myslíme si, že se z výsledků budeš radovat. Moc radovat." A pak úsměv. "Už ti někdo říkal, jak moc se podobáš Angie, Mono?"

Podívala se na něho a neřekla nic. Podařilo se jí posadit se, vypít půl šálku vodové černé kávy. Nemohla se přinutit, aby se podívala na sendvič, ale snědla kousek pečiva. Chutnalo jako lepenka.

Baltimore. Nebyla si moc jista, kde to je.

A kdesi se vznášel kluzák nad zkroucenou zelenou zemí, kožešina na rameni a Angie musí být přece pořád tady a pořád se smát...

Asi za hodinu uviděla v hale, když Prior podepisoval šek, Eddyho černé kuffíky, které vezl automatický vozík na zavazadla, a tu si již byla jista, že je mrtvý.

mmm

Geraldův úřad měl logo s velkými staromódními písmeny ve čtvrtém patře obytného domu, který byl, jak Prior řekl, v Baltimore. Byl to ten typ budovy, kde nejdřív vztyčí kostru a pak se připojí komerční nájemníci se svými moduly. Jako camp v podobě věžáku, všechno obtočeno kabely, optikou, trubkami pro odpad a vodu. "Čím že je?" zeptala se Piora.

"Je to zubař, Gerald Chin."

"Řekl jsi, že je plastickým chirurgem."

"To taky je."

"A proč nakonec nejdeme do normálního butiku jako každý druhý?"

Neodpověděl.

Necítila se teď nijak dobře, část její bytosti věděla, že nemá takový strach, jaký by měla mít. Možná to bylo v pořádku, protože se už vylekala dost, takže nemohla nic dělat, a v každém případě se chtěla dostat z celé té věci, ať už to bylo cokoliv. Při jízdě sem objevila tu hrudku v kapse Michaelova saka. Trvalo jí deset minut, než zjistila, že je to elektrický pendrek s účinkem jako nervový plyn. Cítila ho v kapse jako držátko šroubováku se dvěma tupými kovovými hroty v místech, kde mělo být držátko. Pravděpodobně vybil proud ve zdi; doufala jen, že Michael napětí udrží. Došla k názoru, že Prior neví, že to tam je. Byly to přístroje ve většině legální, protože si mysleli, že nenadělají moc škody, ale Lanette znala dívku, na které se podepsal a jejíž stav se dosud nezlepšil.

Pokud Prior nevěděl, že jej má v kapse, znamenalo to, že neví vše a že má zájem na tom, aby si myslela, že ví. Ale pak nevěděl ani o tom, že Eddy nenávidí hazardní hry.

Eddy jí stejně nebyl moc sympatický, s výjimkou toho, když zjistila, že je mrtvý. Bez ohledu na to, kolik mu dali, už se nebude procházet se svými kuffíky. I kdyby měl chodit v celé své garderobě, musel si ji obléct vždycky, když šel nakupovat.

Eddy se o oblečení staral víc než o vše ostatní. A tyhleto případy byly zvláštní; dostal je od hotelového zloděje v Portlandu a byla to pro něho ta nejbližší věc. A stejně, když o tom přemýšlela, neviděla, že by přijal nabídnutou cenu, protože nejméně chtěl, aby byl součástí nějaké velké věci. Když jí bude, myslel si, lidé ho začnou brát vážně.

Takže ho konečně někdo vzal vážně, pomyslela si, když jí Prior nesl kuffík do Geraldovy kliniky. Ale nebylo to tak, jak si Eddy myslel.

Rozhlížela se po dvacet let starém nábytku, po regálech plných časopisů s hvězdami virtuální reality. Vypadalo to jako nějaké kadeřnictví v Clevelandu. Nebyl tam nikdo, nikdo nebyl ani u příjmu.

Pak vešel bílými dveřmi Gerald a měl na sobě pomačkaný fóliový oblek, který nosí zdravotníci

při dopravních nehodách. "Zamkni dveře," řekl Priorovi přes modrou papírovou masku, která mu překrývala nos, ústa a bradu. "Ahoj, Mono, když půjdeš tudy..." Gestikuloval směrem k bílým dveřím.

Ovinula teď ruku kolem elektrického pendreku, ale nevěděla, jak jej spustit.

Šla za Geraldem a Prior ten průvod uzavíral.

"Sedni si," řekl Gerald. Posadila se na židli natřenou bílým emailem. Přistoupil blíž a podíval se jí do očí. "Potřebuješ si odpočinout, Mono. Jsi vyčerpaná."

Na rukojeti pendreku byl vroubkovaný knoflík. Zmáčknout jej? Dopředu? Dozadu?

Gerald šel k bílému sekretáři se zásuvkami a něco odtud vyndal.

"Tady," řekl a rozbalil něco jako malou tubu s nápisem po straně, "tohle ti pomůže..." Sotva ucítila drobnou, odměřenou dávku spreje, na aerosolové tubě byla černá skvrna právě tam, kam se její oči začaly zaměřovat...

Upamatovala se na starého muže, který jí ukazoval, jak se zabíjí sumec. Sumec měl v lebce díru, která byla pokryta kůží, vzal jsi něco tuhého a blanitého, nějaký drátek, snad to byla slámka, a vklouzl jsi tam...

Upamatovala se na Cleveland, obyčejný den předtím, než se dala do práce, seděla u Lanette a dívala se do časopisu. Když našla obrázek Angie, jak se směje v restauraci s jinými lidmi, kde byli všichni krásní, takže to vypadalo, jako by měli vlastní zář, ne jako na fotce, ale bylo to tam stejně, prostě něco, co člověk cítí. Podívej, řekla Lanette, a ukazovala jí obrázek, mají tu zář. Říká se tomu peníze, řekla Lanette.

Říká se tomu peníze. Právě jsi do toho vklouzla.

20

Hilton Swift

Přijel neohlášený, jako to obvykle dělával, a sám, síťová helikoptéra usedla jako osamělá vosa a vířila řasnaté pláže napříč vlhkým pískem.

Dívala se od prorezavělého zábradlí, jak skáče dolů; v jeho otevřené lačnosti bylo něco chlapeckého, skoro potácivého. Měl na sobě dlouhý svrchník z hnědého tvídu, nebyl zapnutý a odhaloval čistou přední část barevně pruhované košile, proud vody mu čuchal jeho špinavě blondaté vlasy a třepal mu senzonetovou vázankou. Robin měl pravdu, řekla si: opravdu vypadal, jako by ho oblékala matka.

Možná to bylo záměrné, pomyslela si, když kráčet po pláži, ztělesněná hraná naivita. Pamatovala se na Porphyra, jak kdysi tvrdil, že velké společnosti jsou zcela nezávislé na lidských bytostech, které vytvářely společný orgán. Zdálo se, že tohle je Angie zcela zřejmé, ale kadeřník trval na tom, že se jí nepodařilo pochopit základní premisu. Swift byl nejdůležitější lidský tvůrce rozhodnutí na senzonetu.

Myšlenka na Porphyra ji přinutila k úsměvu; Swift to bral jako pozdrav a usmál se také.

Nabídl jí oběd v San Francisku; helikoptéra byla šíleně rychlá. Kontrovala tím, že mu chtěla připravit mísu dehydratované švýcarské polévky a v mikrovlnce pak upéct zmrazenou kostku kváskového žita.

Když se tak na něho dívala, byla docela zvědavá na jeho sexualitu. I když mu už bylo skoro čtyřicet, vypadal jako úžasně svěží teenager, který si jen poněkud odložil pubertu. Pověst tu a onde ho vybavila kdejakou sexuální předností a také několika, o kterých si myslela, že jsou zcela fantastické. Nevypadal jako Angie. Zнала ho od té doby, co přišla na senzonet; měl docela dobré postavení na vyšší příčce výroby, když tam dorazila, byl jedním z vrcholových lidí v týmu Tallyho Ishama a ihned se o ni profesionálně zajímal. Když se na to zpětně podívala, došla k názoru, že Legba ji prostě vzal na vlastní koleji; byl tak zjevně na cestě vzhůru, že to možná ani sám neviděl, oslněný leskem a stálým pohybem scenérie.

Bobby ho neměl od počátku rád, což vyšperkoval Barrytownerovým vrozeným nepřítelstvím k autoritě, ale podařilo se mu to skrýt kvůli její kariéře. Neláska byla oboustranná, Swift vítal jejich rozchod a Bobbyho odjezd se zjevným ulehčením.

"Hiltone," řekla, když mu nalévala šálek bylinkového čaje, který měl raději než kávu, "co to je, co drží Robina v Londýně?"

Vzhlédl od kouřícího šálku. "Myslím, že něco osobního. Snad si našel nového přítele." Bobby byl vždycky Angiiným přítelem, ještě před Hiltonem. Robinovi přátelé se snažili být mladí, mužní a atletičtí; němé erotické sekvence v jejich virtuálních scénách s Robinem se shromažďovaly ze zásobní stopáže, kterou dodala Continuity a které hrubě zpracoval Raebel a jeho tým pro efekty. Pamatovala se na jednu noc, kterou strávili spolu v domě vyfoukaném větrem na jižním Madagaskaru, na jeho pasivitu a trpělivost. Už to nikdy nezakusili a ona ho podezřívala, že se bojí, aby intimita nepodlomila iluzi, kterou jejich virtuální realita tak dokonale projektovala.

"Co si myslel o tom, že jdu na kliniku, Hiltone? Řekl ti to?"

"Myslím, že tě za to obdivoval."

"Někdo mi nedávno řekl, že povídal lidem, že jsem zešílela."

Vyhrnul si pruhované rukávy košile a povolil si vázanku. "Nedovedu si představit, že si to Robin myslí. Víím, co si o tobě myslí. Víš přece, co se říká v Netu..."

"Hiltone, kde je Bobby?"

Jen jeho hnědé oči, klidné. "Není to už pryč, Angie?"

"Hiltone, ty to přece víš. Musíš to vědět. Víš, kde je. Řekni mi to."

"Ztratili jsme ho."

"Ztratili?"

"Bezpečnostní služba ho ztratila. Máš ovšem pravdu; sledovali jsme ho co nejpečlivěji poté, co od tebe odešel. Vrátil se k původnímu stavu." V jeho hlase zazněl tón uspokojení.

"A co to bylo?"

"Nikdy jsem se neptal, co vás k sobě přivedlo," řekl. "Bezpečnost vás samozřejmě vyšetřovala oba. Byl to takový malý kriminálník."

Zasmála se. "Nebyl ani to..."

"Neobvykle dobře tě reprezentovali, Angie, na to, že jsi byla neznámá. Víš, že tví agenti z toho udělali klíčovou podmínku smlouvy, že k tomu taky přibíráme Bobbyho Newmarka."

"Smlouvy mají někdy dost podivné podmínky, Hiltone."

"A on dělal za plat jako... tvůj společník."

"Jako můj ,přítel'."

Swift se doopravdy červenal? Přestal se na ni dívat a podíval se dolů na své ruce. "Když tě opustil, jel do Mexika, do Mexico City. Bezpečnost po něm ovšem pátrala; nejsme rádi, když ztratíme stopu někoho, kdo toho tolik ví o osobním životě jedné z našich hvězd. Mexico City je velmi... velmi komplikované místo... Přece jsme se však dověděli, že snad zkouší pokračovat ve své předchozí... dráze."

"Usilovně pracuje na kybersvětě?"

Její oči se znovu setkaly. "Setkával se s lidmi z branže, se známými kriminálníky."

"A? Pokračuj."

"Vypařil se. Zmizel. Dovedeš si představit, jaké je Mexico City, když se dostaneš pod úroveň chudoby?"

"A copak on byl chudý?"

"Stal se závislým. Aspoň podle našich nejlepších zdrojů."

"Závislým? Závislým na čem?"

"To nevím."

"Continuity."

Skoro rozlil čaj.

"Ahoj, Angie."

"Bobby, Continuity, Bobby Newmark, můj přítel," zírala na Swifta. "Jel do Mexico City. Hilton říká, že se stal na něčem závislým. Byla to nějaká droga, Continuity?"

"Je mi líto, Angie, to jsou vyhodnocená data."

"Hiltone..."

"Continuity," začala a rozkašlala se.

"Ahoj, Hiltone."

"Výkonná jízda, Continuity. Máme tuhle informaci?"

"Bezpečnostní zdroje popsaly Newmarkovu závislost jako neuroelektronickou."

"Nerozumím."

"Něco jako drátky do hlavy a tak," domníval se Swift.

Pocítila nutkání říct mu, jak našla tu drogu, nabíječ.

Tak dost, broučku. Měla hlavu plnou včelího bzukotu, který vyvolával tlak.

"Angie? Co to je?" Už napůl vstal ze židle a sahal po ní.

"Nic. Je mi... zle. Omlouvám se. Nervy. To není tvoje chyba. Chtěla jsem ti říct, jak jsem našla Bobbyho záznamy kybersvěta. Ale ty už o tom víš, co?"

"Mohu ti něco dát, třeba vodu?"

"Ne, díky, ale na chvíli si lehnu, jestli nemáš nic proti tomu. Ale zůstaň ještě, prosím. Mám nějaké nápady ohledně orbitálních sekvencí a chci ti v tom poradit..."

"Samozřejmě. Zdřímni si, já se zatím projdu po pláži a pak si popovídáme."

Pozorovala ho u okna ložnice, pozorovala jeho hnědou postavu, jak ustupuje ve směru Kolonie a jak ho následuje malý trpělivý dornier.

Na pusté pláži vypadal jako dítě; vypadal tak ztraceně, jak to cítila.

21

Alef

Když vyšlo slunce a pořád nebylo dost energie na stowattové žárovky, Gentryho mansarda se naplnila novým světlem. Zimní sluneční svit změkčil obrysy konzol a ho-logramový stůl, projasnil texturu starobylých knih a zvýraznil klesající lepenkové poličky podél západní stěny. Jak Gentry chodil a mluvil, jeho světlý cop se pořád kýval ze strany na stranu, otáčel se na černém podpatku a zdálo se, že jeho vzrušení působí proti vleklým účinkům Cherryiných uspávacích prostředků. Cherry seděla na kraji postele, sledovala Gentryho, ale občas se podívala na bateriové signální zařízení na nástavbě nosítek. Slick seděl ve zhrouceném křesle, které vyhandloval ze Samoty, a znovu vystlal průhlednou umělou hmotou pokrývající vycpávky z odloženého šatstva.

Slick si oddechl, protože Gentry přeskočil celou tu záležitost s Tvarem a pustil se přímo do teorie alefu. Jako vždy, když se Gentry do něčeho pustil, používal slova a vazby, kterým Slick rozuměl jen stěží, ale Slick ze zkušenosti věděl, že je lehčí ho nepřerušovat; trik spočíval v tom, že z celé té záplavy vytáhne nějaký význam a přeskočí ty části, kterým neporozuměl.

Gentry řekl, že Hrabě se ocitl v obrovitém mikrosoftu; myslel si, že ta destička je obyčejná pevná kostka biočipu. Kdyby to byla pravda, skladovací kapacita téhle věci by byla nekonečná; a bylo by nemyslitelně drahé ji vyrobit. Byla to, jak řekl Gentry, strašně divná věc, ať už ji udělal kdokoliv, i když se o takových věcech povídalo, že existují a že se k něčemu používají, nespíš k úschově obrovského množství důvěrných dat. Když nebudou mít žádné spojení s globální maticí, budou data zcela imunní vůči jakémukoliv útoku přes kybersvět. Háček byl samozřejmě v tom, že nebylo možné se k datům dostat přes matici – byl to jen mrtvý sklad informací.

"Mohl by tam mít cokoli," řekl Gentry a přestal se dívat na obličej, který nebyl při vědomí. Otočil se na patě a začal zase chodit. "Nějaký svět. Světy. Jakýkoli počet osobnostních konstruktů..."

"Jako ve virtuální realitě?" zeptala se Cherry. "Tak proto má pořád ty rychlé pohyby očí?"

"Ne," řekl Gentry, "není to ono. Je to zcela interaktivní. A je to záležitost rozpětí. Když je to biosoft třídy alef, může mít v sobě skutečně doslova cokoli. V jistém smyslu může se čemukoliv přiblížit..."

"Začínám v tom cítit Kida Afriku," řekla Cherry, "tenhle chlapík zaplatil za to, aby tu zůstal. Něco jako ta akce s drátkem do hlavy, ale trochu jiná. A stejně, ty drátky nezpůsobují ty rychlé pohyby očí..."

"Ale když je zkusíš protáhnout skrz tuhle věc," poznamenal Slick, "dostaneš tohle." Viděl, jak se Gentryho ramena pod černou kůží napínají.

"Ano," řekl Gentry, "a teď musím rekonstruovat náš popis." Ukázal na permanentně uskladněné

baterie narovnané na ocelovém stole. "Vezmi pro mě tyhle."

"Jo," řekla Cherry, "už je na čase. Mrzne mi prdýlka." Odešli od Gentryho, který se skláněl nad deskou kybersvěta, a šli zpátky do Slickova pokoje. Cherry trvala na tom, aby připojili Gentryho elektrickou podušku k jedné z baterií, takže ji mohla přehodit přes nosítka. Na butanovém vařiči zůstala studená káva; Slick ji vypil jen tak neohřátou a Cherry hleděla z okna na pláň Samoty s pruhy sněhu.

"Jak se to stalo?" zeptala se.

"Gentry říká, že to byla závazková operace, která se udala tak před sto lety. Naložili tu spoustu povrchové hlíny, ale nic nevyrostlo. Spousta závazky byla toxická. Déšť spláchl vršek. Asi to vzdali a začali na to házet kdejaké svinstvo. Vodu odtud není možné pít, je plná fosfátů a všeho možného."

"A co ti králíci, které tak rád loví Bird-boy?"

"Ti jsou západněji. Na Samotě je neuvidíš. Ani krysy. Ale stejně by se mělo všechno konzumované maso prověřit."

"Ale jsou tady ptáci."

"Ať tady hřadují, ale krmit se musí jinde."

"Co je to s tebou, Gentry?" Pořád se dívala z okna.

"Co tím myslíš?"

"První, co mě napadlo, bylo, že jsi snad teplej."

"To ne."

"Ale jak se potřebujete, abyste byli spolu..."

"To je to místo, Továrna. Nechtě mě tady žít. Potřebuji, abych tu žil. A dělal svou práci."

"Budoval ty věci dole?"

Žárovka ve žlutém kuželu faxu začala svítit; zahučel větrák ve sporáku.

"Tak jo," řekla Cherry, přičupla si před sporákem a rozpínala si jeden kabát po druhém, "snad je blázen, ale právě udělal něco správně."

mmm

Gentry právě ležel ve starém kancelářském křesle, když do mansardy vstoupil Slick a zíral na malý monitor na stole.

"Robert Newmark," řekl Gentry.

"Co?"

"Identifikace podle sítnice. Buď je to Robert Newmark, nebo někdo, kdo si koupil jeho oči."

"Jak to zjistíš?" Slick se sklonil a zíral na zobrazení základních genetických znaků.

Gentry otázku ignoroval. "To je ono. Zmáčkni to a vrazíš do něčeho naprosto jiného."

"Jak to?"

"Někdo chce vědět, jestli se někdo ptal na pana Newmarka."

"Kdo?"

"To nevím." Gentry zabubnoval prsty na černou kůži na stehně. "Podívej se na toto: nic. Narozen v Barrytownu. Matka: Marsha Newmarková. Určitě jsou tady o něm další údaje." Posunul židli na kolečkách dozadu a otočil se, aby viděl klidný obličej Hraběte. "Tak co, Newmarku? Jmenuješ se tak?" Vstal a šel k holografické tabuli.

"Ne," řekl Slick.

Gentry se dotkl vypínače na tabuli.

A ta šedá věc tam byla zase, na okamžik, ale tentokrát se ponořila k jádru hemisférického displeje, začala se zmenšovat a byla pryč. Ne. Byla tam, malinká šedivá kulička právě v samém středu zářivé projekční plochy.

Gentrymu se vrátil bláznivý úsměv. "Fajn," řekl.

"Co je fajn?"

"Vím, co to je. Je to něco jako led. Bezpečnostní program."

"Ta opice?"

"Někdo měl smysl pro humor. Když tě opice nepoleká, promění se na hrášek..." Přešel ke stolu a začal se rýt ve velké brašně. "Pochybuju, že to budou umět udělat s přímým sensorickým

spojením." Držel teď něco v ruce. A elektrodovou síť.

"Gentry, nedělej to! Podívej se na něho!"

"Neudělám to já," řekl Gentry. "Ale ty."

22

Duchové a pusté věci

Když se dívala přes zašpiněné okno drožky a začala si přát Colina a jeho zatrpklý komentář, vzpomněla si, že to je úplně mimo jeho expertní oblast. Vyrobil Maas–Neotek podobnou jednotku pro Sprawl, ptala se sama sebe, a když ano, jaký tvar bude tenhle duch mít?

"Sally," řekla, snad půl hodinu po příjezdu do New Yorku, "proč mě nechal Petal jít s tebou?"

"Protože byl zásadový."

"A můj otec?"

"Tvůj otec se na to vysere."

"Co?"

"Bude se zlobit. Jen jak to zjistí. Ale snad ne. Nejsem tady na dlouho."

"Proč jsem vlastně tady?"

"Tobě se tady nelíbí?"

Kumiko zaváhala. "Ale ano."

"Tak dobrá." Sally si na propadlém křesle poposedla. "Petal nás musel nechat jít. Protože by nás nemohl zastavit, kdyby některou z nás nezranil. No, možná ani ne tak zranil, jako napadl. Swain by tě mohl zchladit, pak by řekl, že toho lituje, a informoval by otce, že to bylo pro tvé dobro, když už k tomu došlo, ale když zchladí mě, je to jako hrozná drzost, ne? Když jsem viděla Petala tam dole s pistolí, věděla jsem, že nás nechá jít. Tvůj pokoj je perverzní. Vlastně celé to místo. Vypnula jsem pohybové senzory, když jsem dávala dohromady tvé zařízení. Myslela jsem, že jsem to udělala. Petal ale věděl, že jsem to já. Proto volal, aby mně dal vědět, že ví."

"Tomu nerozumím."

"Něco jako jistá dvornost, abych věděla, že čeká. Dal mi šanci, abych si to rozmyslela. Ale neměl na vybranou a věděl to. Podívej, Swain byl nucen něco udělat a Petal to věděl. Nebo tak jako tak Swain říká, že ho k tomu donutili. Pokud jde o mě, já jsem určitě donucená. Tak jsem začala být zvědavá, jak moc mě Swain potřebuje. Skutečně moc. Protože mě nechali jít s dcerou oyabuna a poháněli celou cestu k Netting Hillu, aby mě chránili. Něco ho tady léká víc než tvůj papínek. Ledaže by to bylo něco, z čeho zbohatne víc než tvůj otec. Stejně se k tobě chová dobře. Aby tě udržel zpátky. Vadí ti to?"

"Ale ty jsi v nebezpečí?"

"Někdo ví o spoustě věcí, co jsem udělala."

"A Tick odhalil totožnost té osoby?"

"Jo. Stejně jsem to věděla. Ať visím, jestli jsem se spletla."

Hotel, který si Sally vybrala, měl v průčelí zrezivělé ocelové panely, každý byl zajištěn zářivými chromovými svorníky ve stylu, který Kumiko znala z Tokia a o němž si myslela, že je dost staromódní.

Její pokoj byl velký a šedý, se spoustou šedivých stínů, a Sally šla přímo k posteli, předtím však zamkla dveře, svlékla si halenku a pak si lehla.

"Nemáš ale tašku," řekla Kumiko.

Sally se posadila a začala se zouvat. "Můžu si koupit všechno, co potřebuju. Jsi unavená?"

"Ne."

"To já ano." Přetáhla si černý svetr přes hlavu. Měla malá ňadra s hnědorůžovými bradavkami; jizva táhnoucí se odspodu k levé bradavce zmizela v kabátku jejího džínového obleku.

"Zranili tě," řekla Kumiko a dívala se na jizvu.

Sally se tam také podívala. "No jo."

"Proč sis ji nedala odstranit?"

"Někdy je dobré si to pamatovat."

"Že tě zranili?"

"Že jsem byla hloupá."

Šeď na šedi. Kumiko nemohla spát a přecházela po šedém koberci. Na místnosti bylo něco, co připomínalo upíry, říkala si, něco, co měla společného s miliony podobných místností, jako by naprosto bezchybná anonymita vysávala její osobnost, jejíž rozpadlé části se vynořily jako hlasy rodičů zesílené v hádce, jako tváře ofrakovaných tajemníků jejího otce...

Sally spala, obličej měla jako hladkou masku. Pohled z okna neřekl Kumiko vůbec nic: jenom to, že se dívá na nějaké město, které není ani Tokiem, ani Londýnem, na generickou změť, která v jejím století představovala model městské reality.

Kumiko možná spala také, ale později si už nebyla jistá. Dívala se, jak Sally objednává toaletní potřeby a spodní prádlo a vytukávala své požadavky na monitor u postele. Všechno dodali, právě když byla Kumiko ve sprše.

"O. K.," řekla Sally za dveřmi, "osuš se, obleč se, jdeme se podívat na toho člověka."

"Na jakého člověka?" zeptala se Kumiko, ale Sally ji neslyšela.

Gomi.

Třicet pět procent tokijské půdy leží na gomi, – na úroňových traktech vyrvaných zálivu století trvajících systematickými skládkami. Gomi je tady zdroj, který se musí spravovat, shromažďovat, třídit a pečlivě orat.

Vztah Londýna ke gomi je subtilnější, zastřenější. Pro Kumiko se městská masa skládá z gomi, tedy ze struktur, které japonské hospodářství dlouho předtím zhlitlo ve svém neúnavném hladu po prostoru, kde by se dalo stavět. A přece tyto struktury obnažily i pro Kumiko vlákno času, každou stěnu slepily generace rukou v neustále probíhajícím procesu obnovy. Angličané si cenili svého gomi svým vlastním způsobem tak, jak to teprve nyní začala chápat; obydlii jej.

Gomi ve Sprawlu bylo něco jiného: bohatý humus, rozklad, z něhož rašili oceloví a polymeroví potomci. Jen pouhý a dost zjevný nedostatek jakéhokoli plánu stačil, aby dostala závrať, protože to bylo tak zcela protikladné hodnotě, kterou její vlastní kultura postavila na účinném využití půdy.

Už jízda taxíkem z letiště jí ukázala ten úpadek, celé zřícené bloky, nezasklená okna rozevírající se nad chodníky plnými odpadu. A tváře, které zíraly na vozidlo, které si razilo ulicemi cestu.

Nyní se Sally naplno ponořila do podivností tohoto místa, s jeho hnilobou a nepravidelností, které spočívaly mnohem hlouběji než v Tokiu, spojitě obelisky, které probodávaly očazené krajkové přechylujících se katedrál.

Dvě vyjížďky drožkou z hotelu a dostala se do smutných ulic, mezi davy proudící pozdním večerem a naklánějící se stíny. Vzduch byl studený, ale nebyl to londýnský chlad, a Kumiko myslela na květy v Ueno Parku.

Jejich první zastávkou byl velký, poněkud již vybledlý bar, který se jmenoval Gentleman Loser, kde Sally provedla klidnou, velmi rychlou směnu s barmanem.

Odešli, aniž by si k pití vůbec něco dali.

"Duchové," prohlásila Sally, když obešla roh – Kumiko byla těsně po jejím boku. Ulice se rychle vyprazdňovaly, zvláště těchhle několik bloků, budovy byly tmavší a sešlejší.

"Prosím?"

"Je tady pro mě spousta duchů, anebo by tady aspoň být měli."

"Ty tohle místo znáš?"

"Určitě. Vypadá stejně, ale zas jinak, že?"

"Ne..."

"Někdy je poznáš. Najdeme toho, koho hledám, ty budeš jen dělat hodnou holčičku. Mluv, když na tebe mluví, jinak ne."

"Koho vlastně hledáme?"

"Toho chlapa. Nebo v každém případě to, co z něho zůstalo..."

O půlblok dál, ponurá ulice byla pustá – Kumiko nikdy předtím neviděla pustou ulici – vedle Swainovy uličky pokryté půlnočním sněhem – se Sally zastavila před starobylým a jen málo slibným skladištěm, jehož dvojitě výlohy byly silně pokryté vrstvou stříbřitého prachu. Kumiko nahlédla dovnitř a rozeznamenala písmena reklamy z neosvětleného neonového nápisu: METRO a

pak ještě nějaké další slovo. Dveře mezi výlohami byly zpevněny plátem vlnité oceli; rezavějící kruhové svorníky, které místy vyčnívaly, byly svázány po celé délce galvanizovaným ostrým drátem.

Ted' Sally stála proti dveřím, narovнала ramena a udělala plynulou sérii drobných, rychlých gest.

Kumiko jen s úžasem hleděla na opakující se posloupnost. "Sally – "

"Žvaníš," přerušila ji Sally, "řekla jsem ti přece, abys držela hubu, ne?"

"Ano?" Zdálo se, že skoro odnikud přichází hlas, jen o něco víc než šepot.

"Už jsem ti to řekla," pronesla Sally.

"Já nežvaním."

"Chci s ním mluvit," řekla a její hlas byl drsný a opatrný.

"Je přece mrtvý."

"To vím."

Pak bylo ticho a Kumiko slyšela nějaký zvuk, což mohl být vítr, chladný, jakoby pískem naložený vítr, který čistí geodetickou křivku daleko nad nimi.

"Není tady," řekl hlas a zdálo se, že slábne. "Za rohem, půlblok doleva do uličky."

Kumiko by si tu uličku zapamatovala navždy: tmavý cihlový lesk s vlhkými krytými ventilátory, které frkaly černé prameny ztuhlého prachu, žlutá žárovka v kleci z jakési zrezivělé slitiny, malá hromada prázdných lahví, která se zvedala u každé zdi, celá hnízda velikosti člověka z pokroucených faxů a útržků balící bílé pěny a zvuk Sallyiných podpatků.

Za temnou září žárovky byla tma, i když odražené světlo na vlhké cihle ukázalo zeď na samém konci, slepou uličku, – a Kumiko zaváhala, vyděšená náhlou ozvěnou a zvukem stále kapající vody...

Sally zvedla ruku. Pevný paprsek pronikavého světla ozářil ostrý kruh pomalované cihly, který pak pomalu klesal.

Klesal, až našel tu věc u základu zdi, tmavý kov, vztyčené těleso, které Kumiko omylem pokládala za další ventilátor. Blízko základů byly pahýly bílých svíček, plochá plastická láhev plná průzračné tekutiny, celý sortiment cigaretových krabiček, povalující se nedopalky a složitá vrstva pomalovaná něčím, co připomínalo bílou práškovitou křídou.

Sally postoupila kupředu, světlo pořád zářilo, a Kumiko uviděla, že ta věc je do zdi upevněna obrovskými nýty. "Finn?"

Rychlý záblesk růžového světla z otvoru nahoře.

"Hej, Finne, člověče..." Úplně neznámé váhání v jejím hlase...

"Moll." Zaskřípalo to jako z rozbitého mikrofonu. "Co je s tím bleskem? Pořád je tam šťáva? Jak stárneš, to už v té tmě nevidíš tak dobře?"

"Pro mého přítele."

Za štěrbinou se něco pohnulo, mělo to nezdravě růžovou barvu horkého cigaretového popela v poledním žáru a obličej Kumiko zaplavila vlna světla.

"Ale," zaskřípal hlas, "a kdo je tohle?"

"Dcera Yanaky."

"Tedy žádné hovínko."

Sally sklonila světlo; padlo na svíčky, na láhev, na vlhké zasedlé cigarety, tento bílý symbol s jeho ochlupenýma rukama.

"Nabídni si, co tady je," řekl hlas. "Půl litru moskevské. Mouka fantastické značky. Převážejí v ní kokain."

"Ježíšmarjá," řekla Sally a klesl jí hlas, "tomu nevěřím." Kumiko sledovala, jak zvedla láhev a přičichla k obsahu.

"Vypiju to. Je to fajn bahno. A snad ještě lepší. Nikdo nemůže předem říct, co je pro to orákulum dobré."

"Finne," řekla Sally a pak nahnula láhev a hltala, utírala si ústa hřbetem ruky, "ty stejně zešílíš..."

"Měl bych mít takové štěstí. Mít takové vybavení, spustím to, i když budu mít jen malou fantazii."

Kumiko přišla blíž a pak si přičupla vedle Sally.

"To je konstruování osobnosti?" Sally odložila láhev vodky a míchala ve vlhké mouce bílým nehtem.

"Jistě. Už jsi to viděla předtím. Vzpomínka na reálný čas, když budu chtít, přenesu se do prostoru C. A chceme, abychom to orákulum pořád kontrolovali, víš?" Věc vydala podivný zvuk. Smích. "Že by měl rád potíže? Třeba má zlou ženu, ne?" A zase ten hluk připomínající smích jako salva. "Fakticky bych si dal poradit. Je to jako když se děti přestávají tvářit jako svatoušci. Je na tom něco mystického. Ale jednou za čas jsem skeptický, zase nějaké zatracené postavy, kterým pomáhá k vzestupu." Rudá linie vlasů zazářila ze štěrbin a napravo od Kumiko bouchla láhev. A zase ten tichý smích. "Co tě sem přivádí, Moll? Ty a," a zase růžové světlo jí přešlo přes tvář, "dcera Yanaky..."

"Útěk ze Straylightu," řekla Sally.

"To je už dávno, Moll..."

"Jde po mně, Finne. Čtrnáct let a tuhle šílenou čubku mám pořád u prdele..."

"Možná proto, že neví, co lepšího dělat. Přece víš, jak tihle boháči..."

"Víš, kde je Case, Finne? Možná ho už má..."

"Case se z toho dostal. Hodně se mu povedlo potom, co jste se rozdělili, pak se sebral a byl pryč. Kdybys udělala to samé, možná bys nemrzla tady v téhle uličce, co? Naposled jsem slyšel, že má čtyři děti..."

Když se Kumiko dívala na hypnotický vír kontrolního růžového uhlíku, napadlo ji, s čím asi Sally mluvila. Podobné věci měl ve své pracovně její otec, čtyři černě lakované krychle ležely na nízké policičce z borového dřeva. Nad každou krychlí visel formalizovaný portrét. Portréty byly jednobarevné fotografie lidí v černých oblecích a vázankách, čtyři velmi střízliví pánové, kteří měli na klopách kovové emblémy toho druhu, jaké někdy nosil její otec. I když jí matka už předtím řekla, že tyto krychle v sobě mají duchy, duchy otcových zlých předků, Kumiko je považovala spíše za okouzlující než hrozné. Kdyby v sobě skutečně měly duchy, uvažovala, byli by jen docela malí, protože krychle byly sotva tak velké, aby se do nich vešla dětská hlava.

Její otec někdy před krychlemi meditoval, klečel tak, že to vzbuzovalo hlubokou úctu. Viděla ho v této pozici mnohokrát, ale bylo jí deset, když ho slyšela, jak krychle oslovuje. Ta otázka pro ni neměla tehdy význam, odpověď ještě méně, ale tichý tón duchovy odpovědi ji zmrazil tak, že se skrčila za papírovými dveřmi a její otec se smál, když ji tam našel; spíše než by ji strašil, jí vysvětlil, že krychle skrývají zaznamenané osobnosti bývalých výkonných pracovníků, ředitelů. "Jejich duše?" zeptala se. "Ne," řekl a usmíval se a pak dodal, že rozdíl je jen malý. "Nemají vědomí. Odpovídají, když jsou dotázáni, a to způsobem, který se blíží reakci subjektu. Jestli to jsou duchové, pak jsou hologramy duchové."

Po Sallyině přednášce o dějinách a hierarchii Yakuzy v baru v Earls Court došla Kumiko k závěru, že každý muž na fotografiích, záznamy jejich osobností, byl oyabun.

Ta věc, uvažovala, byla podobná, – ale snad složitější, stejně jako Colin byla komplexnější verze Michelinina průvodce, kterého otcovi tajemníci nesli při nákupech v Šinjuku. Finn, jak mu Sally říkala, aby bylo jasné, že tenhle Finn byl jejím přítelem nebo spojencem.

Ale probudí se, ptala se Kumiko sama sebe, když je ulička prázdná? Zaregistruje jeho laserový zrak tiché padání půlnočního sněhu?

"Evropa," začala Sally, "než jsem se oddělila od Case, všude tam jsem se potulovala. Měli jsme spoustu peněz, které jsme dostali na tu cestu, aspoň tehdy to byla spousta. Tessier–Ashpool to zaplatil přes nějakou švýcarskou banku. Vymazala jsem všechny stopy, které jsme zanechali, myslím opravdu všechno, takže kdyby ses podívala, pod jakými jmény jsme cestovali, prostě je nenajdeš. Case je všechno prověřil, když jsem byla zase zpátky v Tokiu, prolezl ke všem možným údajům; vypadalo to, jako by se nic takového nikdy ani nestalo. Nechápala jsem, jak to udělal, ale nikdo to nikdy skutečně nepochopil, co se tam stalo, když Case jel na tom čínském ledoborci středem ledového pole."

"Zkoušeli jste obnovit kontakt i potom?"

"Aspoň o tom nevím. Měl tu představu, že je to pryč, ne pryč jako pryč, ale pryč uprostřed všeho, uvnitř jádra hmoty. Jako to nebylo už v kybersvětě, ale prostě to bylo. A kdyby to chtělo, abys je viděla, věděla, že je tady, stejně neexistoval způsob, kterým bys to mohla udělat, a žádná cesta, jak to komukoliv dokázat, i když jsi to skutečně věděla... Pokud jde o mě, nechtěla jsem to vědět. Myslím si, že ať je to cokoliv, pro mě to skončilo, je to pryč. Armitage byl mrtev, Riviera taky, Ashpool zemřel, a pilot, který nás odsud dostal, byl zpátky v Siónské kupě a snad o tom napsal něco jako popis snu... Odešla jsem od Case v Tokiu a už jsem ho nikdy neviděla..."

"Proč?"

"Kdoví? Nebylo to nic moc. Byla jsem mladá a zdálo se, že je to pryč."

"Ale ji jsi také opustila. Ve Straylightu."

"Takže jsi na to přišla. Přemýšlela jsem o tom, aspoň jednou za čas. Když jsme odjížděli, Finne, vypadalo to, jako by na všechno kašlala. Jako kdybych zabila jejího bláznivého tatíka a Čase jim zničil jádra a umožnil, aby agenti pronikli do matrice... Tak jsem ji dala na seznam. Jednou s ní budeš mít dost problémů, jsi tam taky, zkontroluj si ten seznam."

"A tys to pro ni zjistil, a to hned?"

"Ne, je to pořádně dlouhý seznam."

Case, který Kumiko připadal, že je víc než Sallyiným partnerem, se už do příběhu nevrátil.

Když Kumiko poslouchala, jak Sally zhustila čtrnáct let osobního příběhu ve Finnův prospěch, představovala si tuhle mladší Sally jako bishonen v tradičním romantickém videu: afektovaná, elegantní a vražedná. I když zjistila, že Sallyin skutečný popis jejího života bylo těžké sledovat, zejména pokud jde o místa a věci, které neznala, bylo dost lehké si představit, jak rychle dosahuje vítězství, které se od bishonen žádá. Ale ne, pomyslela si, když ze Sally vyšlo "špatný rok v Hamburku", a přitom náhlá zlost v jejím hlase – jakási stará zlost z doby před deseti lety. Bylo asi chybou chápat tu ženu v japonských pojmech. Nebyl tady žádný ronin, žádný potulný samuraj; Sally a Finn se bavili věcně.

Dospěla k špatnému roku v Hamburku a Kumiko zase dospěla k závěru, že něco získala a něco ztratila. Získala podíl na tom "kdesi nahoře", v místě, které Finn nazýval Straylight, v partnerství s mužem jménem Case. Když se jí to podařilo, začala mít nepřítele.

"Hamburk," vstoupil do toho Finn, "slyšel jsem o Hamburku celé historiky."

"Peníze byly pryč. Jak to tak bývá, když je člověk mladý... Když jsi bez peněz, to je ta nejlepší věc, jak se vrátit k normálu, ale já jsem byla zapletena s těmi lidmi z Frankfurtu, dlužila jsem jim a oni to chtěli ze mě vytáhnout v nějakém jobu."

"V jakém?"

"Chtěli se dostat na některé lidi."

"Ale?"

"Tak jsem vypadla. Když jsem ještě mohla. Odjela jsem do Londýna..."

Snad, uvažovala Kumiko, se Sally přece jenom pohybovala někde blízko ronina, což je určitý druh samuraje. Ale v Londýně se stala někým jiným, totiž obchodnicí. Zapojila se do toho nezjištěným způsobem a postupně se stala zásobovačem, který poskytoval fondy na různé druhy obchodních operací. (Co to byl "pokles úvěru"? Co to bylo "praní dat"?)

"Jo," řekl Finn, "tos udělala dobře. Dostala jsi podíl v nějakém německém kasinu."

"Aix-la-Chapelle. Byla jsem ve hře. Pořád ještě jsem, když dostanu správný pas."

"Usadila ses?" A zase smích.

"Jasně."

"O tom jsem tady moc neslyšel."

"Řídila jsem kasino. Tak to bylo. Bylo to fajn."

"Boxovala jsi. 'Misty Steel' zvětšovala význam pérové váhy. Osm zápasů, o pěti z nich jsem napsal knihu. Byly to krvavé zápasy, bezva maso. Jasně že ilegální."

"Hobby."

"Něco jako hobby. Viděl jsem videozáznamy. Burmese Kid ti to nandal, viděl jsem to v barvě..."

Kumiko si vzpomněla na dlouhou jizvu.

"Tak jsem odešla. Před pěti lety, a to už jsem pět let přesluhovala."
"Nebylas špatná, panebože."
"Nech mě vydechnout. Já jsem to nezpůsobila."
"Určitě. Tak mi řekni o těch našich přátelích, jak se dali dohromady."
"Swain. Roger Swain poslal jednoho z hochů do kasina, rádoby drsňáka jménem Prior. Asi tak před měsícem."
"Vyjednávač Swain? V Londýně?"
"Přesně on. Takže Prior pro mě dostal dárek, asi metr sjetin. Nějaký seznam. Jména, data, místa."
"Špatné?"
"Všechno. Matroš, co jsem hned zapoměla."
"Straylight?"
"Všechno. Tak jsem sbalila saky paky a tradá do Londýna, kde je Swain. Že je mu to líto, že to není jeho chyba, ale chce mě utáhnout na vařený nudli. Protože někdo dělá to samé s ním. Vzal si vlastní metr sjetiny a zkoumal to." Kumiko slyšela, jak se Sallyiny podpatky šinou po dláždění.
"Co chce?"
"Rozervané teplé tělo."
"Proč ty?"
"No tak, Finne, přesně to se chci zeptat tebe."
"Swain ti řekl, že je to 3Jane?"
"Ne, ale můj kovboj v Londýně to řekl." Kumiko už bolela kolena.
"To dítě. Jak jsi k ní přišla?"
"Objevila se u Swaina. Yanaka ji chce mít pryč z Tokia. Swain mu dluží giri."
"Je čistá, to v každém případě, žádný implantát. Když jsem se posledně dostal z Tokia, Yanaka měl ruce plné..."
Kumiko se ve tmě zachvěla.
"A co to tělo?" pokračoval Finn.
Cítila, že Sally váhá. "Angela Mitchellová."
Růžový metronom se tiše houpal zleva doprava, zprava doleva.
"Je tady zima, Finne."
"To jo. Přál bych si, abych to i já cítil. Udělal jsem si na tvůj účet takový malý výlet. Memory Lane. Víš hodně o místě, odkud Angle pochází?"
"Ne."
"Hraju si s orákulem, zlatíčko, nejsem v žádné badatelské knihovně... Její otec se jmenoval Christopher Mitchell. Byl velké zvíře v biočipovém výzkumu v biologických laboratořích v Massachusetts. Vyrůstala v jejich vlastní separaci v Arizoně jako dítě celé komunity. Asi před sedmi lety se tam něco stalo. Říkalo se, že Hosaka shromáždil tým prospektorů, aby pomohl udělat Mitchellovi další tah v jeho kariéře. Fax hlásil obrovský výbuch, ale nikdo nenašel nikdy žádné záření. A nikdo také nenašel Hosakovy lidi. Oznámili, že Mitchell je mrtvý, spáchal sebevraždu."
"Ale to je knihovna. Co ví orákulum?"
"Všelijaké pověsti. Nic ale nedrží pohromadě. Lidé říkali, že den nebo dva dny po výbuchu byla v Arizoně a dala se dohromady s několika záhadnými přistěhovalci, kteří pracovali mimo New Jersey."
"Pracovali jako co?"
"Obchodovali. S nějakým zbožím. Nakupovali, prodávali. Něco taky koupili ode mě."
"Jak byli záhadní?"
"Nějací kouzelníci. Mysleli si, že je matrice plná nějakých tanců nebo čeho. Chceš o tom něco vědět, Moll?"
"Co?"
"Mají pravdu."

Zrcadlo, zrcadlo

Vyšla z toho, jako by to někdo vypnul.

Neotevřela oči. Slyšela, jak v jiném pokoji mluví. Zraňovala ji spousta míst, ale žádné nebylo horší než tohle. To ošklivé třeštění, co už zmizelo, nebo se změnilo tím, co jí podávali, snad tím sprejem.

Papírový plášť jí drhl bradavky; zdály se velké a jemné a ňadra plná. Obličejem proskočily vlnky bolesti, tupá bolest v očních jamkách, drsný, palčivý pocit v ústech a chuť krve.

"Nepokouším se ti říct o tvé záležitosti," říkal Gerald nad tekoucím kohoutkem a chřestěním kovu, jako by umýval pánve nebo něco takového, "ale klameš jen sebe, když si myslíš, že ona ošidí někoho, kdo nechce, aby byl ošizen. Je to skutečně dost povrchní věc." Prior pak řekl cosi, co nezachytila. "Řekl jsem povrchní, ne falešná. Je to všechno dost kvalitní práce. Čtyřicet hodin na dermálním simulátoru a nedovíš se, že tady byla. Udržuj ji na antibiotikách a dál od stimulantů; její imunitní systém není v tom stavu, v jakém by měl být."

Pak zase něco řekl Prior, ale pořád to nebyla schopna rozeznat.

Otevřela oči, ale byl tu zas jen strop, bílé čtverce akustického obložení. Obrátila hlavu doleva. Bílá plastická zeď s jedním falešným oknem, napodobenina nějaké pláže s palmou a vlnami. Na vodu se už nadívala dost, kolem se převalovaly pořád stejné vlny. Snad bylo to zařízení pokažené nebo opotřebované, ale ve vlnách bylo cítit jakési váhání a červeň západu slunce pulsovala jako vadná fluorescenční trubka.

Pokus se znovu. Zase se otočila a cítila propocený papírový obal na tvrdém houbovitém polštáři, který jí drhl krk...

A uviděla obličej s bolavýma očima, které se na ni dívaly z vedlejší postele, nos zabalený do jakési průzračné hmoty a porézní pásky a lícní kosti potažené nahnědlou želatinou...

Angie. Byl to Angiin obličej rámovaný odrazem zapadajícího slunce z falešného okna.

"S kostmi jsme nepracovali," řekl Gerald a opatrně uvolňoval pásku, která svírala umělou hmotu v místě nosní přepážky. "To byla ta krása. Srovnali jsme přepážku v nose, pak jsme přešli na nosní dírky a dolů k zubům. Úsměv. Krása. Zvětšili jsme ňadra, udělali jsme bradavky s erektilní tkání a pak zbarvení očí..." Odstranil obvaz. "Nesmíte se toho dotýkat čtyřicet hodin."

"Jak jsem přišla k těm zhmožděním?"

"To nic. Je to sekundární trauma při náhradě přepážky."

Geraldovy prsty ji studily na obličejí. "Do zítřka by se to mělo vyjasnit."

Gerald byl hodný. Dal jí tři tabletky, dvě modré a jednu růžovou, hladké a příjemné. Prior nebyl určitě takový, ale byl teď pryč nebo někde z dohledu. A bylo hezké jen tak naslouchat Geraldovi, jak všechno vysvětluje svým tichým hlasem. A díval se, co by mohl udělat.

"Píhy," řekla, když byli pryč.

"Oděrka a víc tkáňového barviva. Ty píhy se mohou rychle vrátit, když se na ně dostane víc slunka..."

"Je tak krásná..." Otočila hlavu.

"Ty, Mono. To jsi ty."

Podívala se na tvář v zrcadle a vyzkoušela ten slavný úsměv.

Možná ani Gerald nebyl hodný.

Když byla zpátky na úzké bílé posteli, kam ji položil, aby si odpočinula, zvedla ruku a podívala se na pilulky. Všechno kolem ní plavalo.

Nadzvedla nehtem obal růžové kapsle, dostala se dovnitř a zatlačila palcem. Vytekla jakási kapalina slámové barvy. Zase to zabalila a dala si to na ruku. Látka v modré kapsli byla mléčně bílá. Dala jí taky zpátky. Možná si toho všimne, ale chtěla vědět, co se děje.

Podívala se do zrcadle. Gerald řekl, že by to mohl někdy vrátit, kdyby to chtěla, ale pak byla zvědavá, jak by si zapamatoval, jak předtím vypadala. Možná si udělal fotku nebo tak nějak. Teď když o tom přemýšlela, došla k závěru, že si možná nikdo nevzpomene, jak předtím vypadala.

Pomyslela si, že Michaelova virtuální realita je možná to nejlepší, ale neznala jeho adresu ani příjmení. To ji pobavilo, jako kdyby se potulovala ulicemi a nikdy se neměla vrátit. Ale pak zavřela oči a věděla, že je Mona, že jí vždycky byla a že se vůbec nic nezměnilo, alespoň za těmi očními víčky.

Lanette řekla, že to nevdává, jak se člověk mění. Lanette jí jednou řekla, že jí nezůstalo ani deset procent obličeje, tedy toho, se kterým se narodila. Moc na to nemyslela, jenom si představovala tmou kolem očních víček, která se nikdy nesetkala s maskarou. Mona si pomyslela, že Lanette možná neudělala tu věc tak dobře, a snad se to i zračilo v Moniných očích, protože Lanette jednou řekla: Měla jsi mě vidět předtím, drahoušku.

Ale teď tady byla ona, natažená na blanité posteli v Baltimore a všechno, co o Baltimore věděla, byl zvuk sirén dole na ulici a tichý chod Geraldovy klimatizace.

Upadla do spánku a ani nevěděla, na jak dlouho. A pak tu byl Prior, ruku na jejím rameni a ptal se jí, jestli nemá hlad.

Pozorovala, jak si Prior holí vousy. Udělal to tak, že si je nejdříve přistříhl pochromovanými nůžkami a pak holicím strojkem, který vyndal z Geraldovy krabice. Bylo zvláštní, když viděla, jak se z vousů zjevuje obličej. Nebyl to obličej, který očekávala. Byl mladší. Jen ústa byla stejná.

"Budeme tady hodně dlouho, Priore?"

Vyhrnul si na holení rukávy, tetování měl po ramenou a ruce, byli to draci se lvími hlavami.

"Nestarej se," řekl.

"To je nuda."

"Dáme ti nějaké stimulanty." Právě se holil pod bradou.

"Jaké je vlastně Baltimore?"

"Děsně hnusné. Stejně jako to ostatní."

"A jaká je Anglie?"

"Taky děsná." Otřel si obličej tlustým smotkem modrého savého papíru.

"Možná bychom mohli jít ven a dát si nějaké kraby. Gerald říká, že dostali kraby."

"Ano," řekl. "Nějaké vezmeme."

"Co kdybys mě vzal ven sám?"

Hodil modrý smotek do kovového koše. "Ne, mohla by ses pokusit utéct."

Sklouzla rukama mezi postel a zeď a našla roztrhanou houbu, kam předtím schovala elektrický pendrek. V bílé plastické tašce našla šaty. Gerald přicházel pravidelně každé dvě hodiny s čerstvými kapslemi; jakmile odešel, vyhodila je. Přemýšlela o tom, jestli by mohla donutit Priora, aby ji vzal na jídlo ven, v restauraci by se mohla o něco pokusit.

V restauraci by se mohla pokusit zavolat policajta, protože teď už zjistila, že ví, o co jde.

Podvod. Lanette jí o tom předtím řekla. Jak tam byli muži, kteří si zaplatili dívky, které vypadaly jako jiní lidé a pak je zabili. Museli být bohatí, moc bohatí. Ne jako Prior, ale jako někdo, pro koho pracoval. Lanette řekla, že tihle hoši si koupili dívky, které někdy vypadaly jako jejich manželky. Mona tomu ve skutečnosti moc nevěřila; Lanette jí někdy vykládala takové děsivé věci, protože bylo legrační se vyděsit, když člověk věděl, že se mu nemůže nic stát. A Lanette znala stejně spoustu historek o záhadných perverzích. Řekla, že ti v černých oblecích jsou ze všech nejzáhadnější, protože se pohybují ve velkých společnostech a nemohou si dovolit přestat se při práci ovládat. Tak proč si to nerozdat s někým takovým, kdo chtěl takhle Angie? Spousta dívek by chtěla vypadat jako ona, ale byly to většinou jen žalostné pokusy. Vannabes – ale stejně nikdy neviděla žádnou, která by se skutečně podobala Angie, určitě ne takovou, která by pobláznila všechny, kteří se o ni zajímali. Ale snad skutečně existuje někdo, kdo chce zaplatit, jen aby dostal dívku, co vypadá jako Angie. A když to nebyl podvod, co tedy?

Teď jí Prior zapínal modrou košili. Přistoupil k posteli, stáhl prostěradlo, aby se jí podíval na prsa. Jako by se díval na auto nebo na něco podobného.

Strhla je zas zpátky.

"Donesu nějaké kraby." Oblékl si sako a šel ven. Slyšela, jak říká něco Geraldovi.

Gerald nakoukl dovnitř. "Jak ti je, Mono?"

"Mám hlad."

"Odpočinula sis?"

"No jo..."

Když byla zase sama, převalila se a zkoumala svůj obličej, Angiin obličej v zrcadlové stěně. Zranění skoro zmizelo. Gerald jí tam vložil věci, co vypadaly jako miniaturní elektrody, a připojil je ke stroji. Říkal, že se to bude skutečně rychle hojit.

Moc z toho radostí neskákala, z toho Angiina obličej v zrcadle. Zuby byly pěkné, těch zubů by se zbavit nechtěla. Ale zbytkem si nebyla ještě jistá.

Možná by teď měla vstát, obléct se a jít ke dveřím. Kdyby se jí Gerald pokusil zastavit, mohla by použít pendrek. Pak si vzpomněla, jak se Prior musel obrátit na Michaela, jak měl někoho, který jí hlídá po celou noc, někoho, kdo ji sledoval. Možná ji někdo sleduje i teď, zvenku. Zdálo se, že Geraldův byt nemá žádná okna, aspoň ne skutečná, takže by musel jít dveřmi.

Ale kdyby udělal jen málo, Gerald by to mohl zpozorovat. Věděla, že tam mají své nádobíčko, ve velké tašce pod postelí. Možná kdyby je použila, pomyslela si, mohla by něco udělat. Ale možná by to nebylo správné, musela uznat, že to vždycky nefungovalo, i když se zdálo, že to nemělo chybu, když se člověk snažil.

Stejně ale měla hlad a Gerald neměl ani žádnou hudbu, takže by snad měla počkat na kraba...

24

Na osamělém místě

A Gentry tam stál s Tvarem, který planul za jeho očima, vztyčoval elektrodovou síť v záři holých žárovek, říkal Slickovi, proč se to musí udělat právě takhle, proč Slick musí přiložit elektrody a kabát přímo do toho, co šedá destička vkládá do tiché postavy na nosítkách.

Zakroutil hlavou a vzpomněl si, jak přišel do Psí Samoty. A Gentry začal mluvit rychleji, protože to gesto pochopil jako odmítnutí.

Gentry říkal, že Slick musí jít dolů, snad jen na několik vteřin, aby zjistil údaje a vypracoval makroformu. Slick nevěděl, jak to udělat, a Gentry řekl, že půjde tedy dolů sám; nebyly to údaje, co chtěl, jen celkový tvar, protože si myslel, že ho povede k Tvaru, k velkému Tvaru, tedy k věci, za kterou se tak dlouho honil.

Slick si pamatoval, jak chodili pěšky po Samotě. Báł se, že se Korsakov vrátí, že zapomene, kde je, a vypije rakovinnou vodu z úzkých červených kaluží na rezavé pláni. Rudá pěna a mrtví ptáci, kteří tu plavali s roztaženými křídly. Řidič nákladáku z Tennessee mu řekl, aby šel z dálnice směrem na západ, za hodinu narazí na dvě asfaltky, aby se svezl do Clevelandu, ale byla to už víc než hodina a teď si nebyl jistý, kde je západ, a tohle místo ho děsilo, tohle smetiště vypadalo, jako by je sešlápl obr. Jednou uviděl kohosi v dálce, kdesi nahoře na nízkém pahorku, a zamával. Postava zmizela, ale on tudy šel, už se nepokoušel obcházet kaluže, brodil se jimi, až došel k pahorku a uviděl, že je to vyřazené letadlo bez křidel, už zpola zapadlé mezi zrezivělé konzervy. Dal se cestou, kde už bylo vidět, jak nohy sešlapaly konzervy, až ke čtercovitému otvoru, který fungoval jako nouzový východ. Strčil hlavu dovnitř a uviděl stovky malých hlaviček zavěšených z vypouklého stropu. Zarazil se a mžoural v náhlém přítmí, dokud se nevzpamatoval. Růžové plastické hlavičky panenek, jejich nylonové vlásky svázané do uzlů a uzly do tlustého černého dehtu se houpaly jako ovoce. Nic jiného, jen několik špinavých destiček špinavě zeleného molitanu a on věděl, že se už nechce potloukat dlouho kolem, aby zjistil, komu to místo patří.

Dal se pak na jih, i když to tu neznal, a narazil na Továrnu.

"Neměl jsem jinou možnost," řekl Gentry. Slick zíral na napjatý obličej, oči zoufalstvím vypoulené. "Nikdy neuvidím..."

A Slick si pamatoval dobu, kdy ho Gentry udeřil, a ví, jak se díval na francouzák a cítil... No, Cherry v tom neměla pravdu, ale bylo tam ještě něco jiného, ale nevěděl, jak to označit. Zmocnil se levou rukou elektrodové sítě a vrazil Gentrymu pravicí do prsou. "Drž hubu! O těch kravinách už ani slovo!" Gentry upadl na kraj ocelového stolu.

Slick ho proklínal, když ohmatával jemnou síť kontaktoých kožních elektrod na čele a spáncích. Zapojil je.

Boty skřípaly o štěrk.

Otevřel oči a podíval se dolů; štěrková cesta byla za soumraku hladká, čistší než cokoli v Psí Samotě. Vzhlédl a uviděl, kde se kroutí, a za zelenými, rozrůstajícími se stromy spatřil zvednutou břidlicovou střechu nějakého stavení velikosti asi poloviční Továrny. Blízko něho v mokré vysoké trávě stály sochy. Lesní zvěř ze železa a rozbité torzo mužského těla z bílého kamene, bez hlavy, paží a rukou. Zpívali ptáci a to byl zde jediný zvuk.

Začal stoupat po cestě směrem k šedému domu, protože se zdálo, že se tu nedá nic jiného dělat. Když se dostal na počátek cesty, viděl prostor podél domu až k menším budovám a širokému rovnému zatravněnému poli, kde byly proti větru přivázány kluzáky.

Pohádka, pomyslel si, když se díval na široké kamenné čelo paláce, olovnatě diamantové fasety: jako nějaké video, které viděl, když byl ještě malý. Žili v takových místech skutečně lidé? Ale to není žádné místo, připomněl si, jen je cítit, jako by bylo.

"Gentry," řekl, "vytáhni mě z toho za prdel, jo?"

Zkoumal hřbety jeho rukou. Jizvy, zašlá špína, černé pŕlměsíce tuku pod zlámanými nehty. Ten tuk se tam usadil a změkčoval je, takže se zlomily jen lehce.

Když tam tak stál, začal se cítit jako blbec... Snad se na něho někdo z domu díval. "Do prdele," řekl a dal se po široké dlážděné cestě a nevědomky změnil krok tak, že vypadal vznešeně, jak se to naučil z blues předfíkavačů.

Dveře měly tu věc přivázanou ke středovému panelu: ruka, malá a laskavá, která držela kouli asi té velikosti, která se užívá v kuželkách, všechno odlité ze železa. Zavěšené na zápěstí, takže ji bylo možné zvednout a sundat. Udělal to. Dvakrát, pak zase dvakrát. Nic se nestalo. Knoflík na dveřích byl z mosazi, květinové motivy byly už léty používání tak zašlé, že je nebylo vidět. Šlo to lehce. Otevřel.

Podíval se na bohatství barev a textu; povrch z tmavého leštěného dřeva, černý a bílý mramor, koberečky s tisíci měkkých barev, které zářily jako okna v kostele, leštěné stříbro, zrcadla... Zamračil se, jak ho to překvapilo, oči mu klouzaly z jedné věci na druhou, tolik, tolik předmětů, které ani nedokázal pojmenovat...

"Hledáš něco speciálního, Jacku?"

Před obrovským krbem stál muž v přiléhavých černých džínách a bílém tričku. Měl bosé nohy a v pravé ruce držel silnou skleněnou baňku likéru. Slick se na něho podíval.

"Do prdele," řekl Slick, "ty jsi ho..."

Muž ovinul hnědou látku kolem okrajů sklenice a lokl si. "Čekal jsem, že Afrika tahá něco takového," řekl, "ale nějak nevypadáš, že bys chtěl pomoci."

"Ty jsi Hrabě."

"To jo," řekl, "Jsem Hrabě. A kdo jsi do prdele ty?"

"Slick. Slick Henry."

Zasmál se. "Chceš nějaký koňak, Slicku Henry?" Gestikuloval se sklenicí směrem ke kusu leštěného dřevěného nábytku, kde stály v řadě zdobené láhve, každá s malou stříbrnou cedulkou přivázanou řetízkem.

Slick zakroutil hlavou.

Muž pokrčil rameny. "Nechceš se sežrat... Pardon, že to říkám, Slicku, ale vypadáš jako hovno. Mám pravdu, když tak hádám, že nejseš součástí operace Kida Afriky? A když ne, co přesně tady děláš?"

"Gentry mě poslal."

"Gentry je kdo?"

"Ty jseš ten chlapík na nosítkách, co?"

"Ten chlapík na nosítkách jsem já. Kde přesně právě teď jsou ta nosítka, Slicku?"

"U Gentryho."

"Kde to je?"

"V Továrně."

"A kde jeta?"

"V Psí Samotě."

"A jak jsem se sem dostal, ať už je to, kde chce?"

"Kid Afrika tě přivezl. Přivezl tě s tou dívkou jménem Cherry, ne? Podívej, dlužil jsem mu službu, tak chtěl, abych tě tady chvílku nechal, tebe a Cherry, a ona by se o tebe postarala."

"Říkals mi Hrabě, Slicku..."

"Cherry řekla, že ti tak Kid říká."

"Řekni mi, Slicku, měl Kid nějaký starosti, když mě sem přivezl?"

"Cherry myslela, že se tam v Clevelandu něčeho polekala."

"Určitě. Kdo je ten Gentry? Tvůj přítel?"

"Jeho místem je Továrna. Já tam bydlím taky..."

"Tenhle Gentry, to je kovboj, nebo co, Slicku? Diskžokej? Myslím, když jseš tady, tak musíš bejt na techniku, ne?"

Teď bylo na Slickovi, aby pokrčil rameny. "Gentry je něco jako umělec. Má své teorie. Je to těžké vysvětlovat. Připojil k té věci u nosítek sadu děličů, na které jsi napojen. Nejdřív se snažil získat obrázek na připojeném ho-logramu, ale byla tam ta opice, něco jako stín, tak mi řekl, aby..."

"Ježíšmarjá... No, nevádí. Ta továrna, o které mluvíš, je někde v divočině? Je dost izolovaná?"

Slick přikývl.

"A ta Cherry, to je něco jako najatá ošetřovatelka?"

"Jo. Má papíry na lékařského technika, jak říkala."

"A nikdo mě ještě nehledal?"

"Ne."

"Tak to je fajn, Slicku. Protože až někdo začne a bude to někdo jiný než ten zkurvenej kamarád Kid Afrika, tak byste se, hošové, mohli dostat do pěknýho průseru."

"Jo?"

"Jo. Tak poslouchej dobře. Chci ti připomenout tohle. Když se nějaká banda ukáže ve vaší továrně, tvá jediná naděje je rychle mě napojit na matrici. Pochopils to?"

"Jak to, že jsi Hrabě? Co to znamená?"

"Bobby. Jmenuju se Bobby. Hrabě byl kdysi můj titul, to je všechno. Myslíš, že sis zapamatoval, co jsem ti řekl?"

Slick znovu přikývl.

"Dobrá." Položil skleničku na tu věc s těmi báječnými lahvemi. "Poslyš," řekl. Z otevřených dveří bylo slyšet, jak pneumatiky skřípou o šterk. "Víš, kdo to je, Slicku? To je Angela Mitchellová."

Slick se obrátil. Hrabě Bobby se díval na příjezdovou cestu.

"Angie Mitchellová? Ta hvězda virtuální reality? Ta je v té věci taky?"

"Takříkajíc, Slicku, takříkajíc..."

Slick uviděl, jak kolem klouže dlouhý, černý bourák. "Hej," začal, "Hrabě, myslím Bobby, co –"

"Pomalů," říkal Gentry, "jen klidně sed'. Pomalů. Zlehka..."

25

Zpátky na východě

Když Kelly a jeho asistenti shromažďovali její šaty na výlet, cítila, jako by se kolem ní točil celý dům a připravoval se na jedno krátké období volna.

Slyšela jejich hlasy z místa, kde seděla v obývacím pokoji, slyšela jejich smích. Jedna z asistentek byla dívka v modré polykarbonové bundě, což jí umožňovalo nosit těžké krabice s šaty, jako by to byly lehké bloky molitanu, mohutné konstrukce se snášely na schodiště na tupých dinosauřích tlapách. Modré konstrukce, kožené rakve.

Teď stál Porphyre ve dveřích. "Připravena?" Měl na sobě volný kabát z tenké kůže, sklíčka se blyštěla na podpatky černých patentek.

"Porphyre," řekla, "jsi v civilu. Musíme se představit v New Yorku."

"Ty kamery jsou pro vás."

"Ano," řekla, "pro mé znovuuvedení."

"Porphyre to bude zajišťovat v pozadí."

"Nikdy jsem si nevšimla, že by ses moc staral o uvádění kohokoliv."

Zašklebil se a ukázal krásně modelované zuby, rovně uspořádané, avantgardní fantazie každého zubaře o tom, jak by měly vypadat zuby nějakého rychlejšího, mnohem elegantnějšího druhu.

"Danielle Stárková poletí s námi." Uslyšela zvuk blížící se helikoptéry. "Setká se s námi u LAX."

"Uškrtíme ji," řekl spikleneckým tónem, když jí pomáhal s modrou liškou, kterou Kelly vybral.

"Když slíbíme, že se ve faxu zmíníme, že motiv byl sexuální, možná se i rozhodne, že potáhne s námi..."

"Jsi děsný."

"Danielle je ten děs, slečno."

"Podívej, kdo mluví."

"A," řekl kadeřník a oči se mu zúžily, "ale má duše je duší dítěte."

Helikoptéra přistávala.

Danielle Stárková, která byla napojena na virtuální verzi jak Vogue – Nippon, tak Vogue–Europe, byla – alespoň podle pomluv – aspoň osmdesátiletá. Kdyby to byla pravda, pomyslela si Angie, která tajně pozorovala postavu novinářky, když se ocitli na palubě, Danielle a Porphyre by mohli být na stejné úrovni pro chirurgické úpravy. V jejím věku těsně nad třicet jedinými změnami byly dva bledě modré Zeissovy implantáty. Jeden mladý módní francouzský reportér o nich jednou napsal, že jsou "módně pasé"; netová legenda pravila, že si pak už ani neškrtil.

A brzy Angie věděla, že Danielle se bude chtít bavit o drogách, o drogách pro celebrity, a s chrpově modrýma, doširoka otevřenýma očima školačky se toho všeho zmocní.

Pod Porphyrovým zastrašujícím pohledem se Danielle ovládla, a to letěli někde nad Utahem.

"Doufám," začala, "že budu muset být jediná, která o tom napíše."

"Danielle," namítala Angie, "opravdu lituji. Jak je to bezohledné." Dotkla se dýhové kuchyně Hosaka, která jemně bzučela – a začala vydávat talířky uzené kachny, ústřic na pepřených toastech, náky z raků, sezamové koláče... Porphyre, který porozuměl pokynu Angie, vytáhl láhev chlazeného chablis – Daniellina oblíbeného, jak si teď Angie znovu připomněla... Někdo – snad Swift – si to také pamatoval.

"Drogy," řekla Danielle po patnácti minutách, když dojídala kachnu.

"Neznepokojujte se," ujistil ji Porphyre. "Až se dostanete do New Yorku, mají tam takřka všechno, co budete chtít."

Danielle se usmívala. "Jste tak zábavný. Víte, že mám duplikát vašeho rodného listu? Znáám vaše pravé jméno." Významně se na něho podívala a pořád se usmívala.

"To je ale překvapení," pronesl a doplňoval jí skleničku.

"Je tam velice zajímavá poznámka o vrozených vadách." Srkala víno.

"Vrozené, genitální... všichni se teď tolik měníme, že? Kdo vám to upravoval vlasy, drahoušku?"

Naklonil se dopředu. "Vaše úsporná elegance, Danielle, je právě to, co činí zbytek vašeho laskavého pohledu tak neurčitě lidským."

Danielle se usmívala.

Rozhovor sám šel poměrně hladce; Danielle byla příliš dovedná, než aby dovolila svým trikům překročit práh bolesti, kde by se mohla setkat se skutečně vážným odporem. Ale když si konečkem prstu přejížděla spánek a stlačovala tak podkožní vypínač, který ukončil provoz nahrávače, Angie se napjala ke skutečnému útoku.

"Díky," řekla Danielle. "Zbytek letu bude samozřejmě vypnuto."

"Proč si nedáte další láhev, nebo dvě?" zeptal se Porphyre.

"Nechápu, drahoušku," řekla Danielle a zcela ho ignorovala, "proč jste se namáhala..."

"Proč jsem se namáhala, Danielle?"

"Že jste vůbec šla na tu děsnou kliniku. Řekla jste, že to neovlivní vaši práci. Také jste řekla, že není žádné 'nahore', alespoň ne v obvyklém smyslu." Zachichotala se. "Přesto tvrdíte, že to byla strašně návyková látka. Proč jste se rozhodla toho nechat?"

"Bylo to strašně drahé..."

"Ve vašem případě je to jistě pouze akademická otázka."

To je pravda, pomyslela si Angie, i když týden užívání stál v rozpětí ročního příjmu přece jen nemalou částku.

"Myslím, že jsem to placení pociťovala bolestně, a tak jsem vlastně začala cítit normálně. Nebo aspoň blízko normálu."

"Byla jste tolerantní?"

"Ne."

"To je zvláštní."

"Ve skutečnosti ne. Tihle výrobci poskytují látky, které pravděpodobně obcházejí jejich stinné stránky."

"Aha. Ale co takhle nové stinné stránky, ty dnešní?" Danielle si nalila ještě vína. "Slyšela jsem ovšem i jinou verzi."

"Ano?"

"Samozřejmě ano. Totiž o tom, co vás donutilo, abyste toho nechala."

"Ano?"

"Bylo to antipsychotikum, které ve vlastních laboratořích vyrábí senzonet. Přestala jste to brát, protože byste zešléla."

Porphyre vzal sklenku jemně z rukou Danielle, když se jí nad průzračně modrými očima zachvěla víčka. "Dobrou noc, drahoušku," řekl. Oči Danielle se zavřely a začala zlehka chrápat.

"Porphyre, co – ?"

"Dal jsem jí do vína dávku," řekl. "Ten rozdíl nepozná, slečinko. Nevzpomene si na nic, co před tím nenahrála..." Mocně se zašklebil. "Přece jste doopravdy nechtěla poslouchat tu čubku po celou zpáteční cestu, co?"

"Ale ona se to doví, Porphyre!"

"Ne, nedoví. Řekneme jí, že spořádala sama tři láhve a nadělala v koupelně šílený bordel. A bude se tak taky cítit." Zakřenil se.

Danielle Stárková ještě chrácala, teď už dost hlasitě, na jednom lůžku v zadní části kabiny.

"Porphyre," řekla Angie, "myslíš, že už může být dobrá?"

Kadeřník na ni zíral nádhernýma, nelidskýma očima. "A vy byste to nevěděla?"

"Nevím..."

Vzdychl. "Slečinka má moc starostí. Teď máte svobodu. Užívejte jí."

"A přece slyším hlasy, Porphyre."

"A my všichni ne?"

"Ne," řekla, "ne tak jako já. Víš něco o afrických náboženstvích, Porphyre?"

Afektovaně se usmál. "Nejsem přece Afričan."

"Ale když jsi byl dítě..."

"Když jsem byl dítě," řekl Porphyre, "byl jsem bílý."

"Ale..."

Zasmál se. "Náboženství, slečinko?"

"Než jsem přišla do Netu, měla jsem přátele. V New Jersey. Byli černí a... věřící."

Zase se afektovaně zasmál a zakoulel očima. "Jako znak čarodějnictví, slečinko? Kuřecí kost a mátový olej?"

"Ty víš, že to tak není."

"Když to udělám?"

"Nepodváděj mě, Porphyre. Potřebuji tě."

"Slečinka mě přece má. Ale ano, vím, co máte na mysli. A tamto jsou vaše hlasy?"

"Byly. Poté, co jsem začala užívat drogu, odešly..."

"A teď?"

"Jsou pryč." Ale impuls byl už pryč a neměla chuť mu vykládat o Grande Brigitte a o droze v kabátku.

"To je dobře," řekl. "To je moc dobře, slečinko."

Letadlo začalo nad Ohiem sestupovat. Porphyre zíral na box klidný jako socha. Angie se dívala na krajinu v mracích, která se jim přibližovala, a vzpomínala, jak si jako dítě v letadle hrála a představovala si, jak imaginární Angie prolétá zamlženými kaňony a nad zarostlými vrcholky. Tyhle letouny patřily Maas–Neoteku – tak si to aspoň myslela. Od nich přešla k letadlům Netu. Zнала obchodní letadla jen jako místa virtuální reality: z New Yorku do Paříže jako první let rekonstruovaného concordu s Robinem a vybranou partou lidí z Netu.

Sestupovali. Byli už nad New Jersey? Slyšely už děti, které se kupí na hřištích umístěných na střechách, zvuk motoru? Prolétl zvuk jejího letu jemně nad Bobbyho dětstvím? Jak nemyslitelně spleťtý byl svět do detailu zmechanizovaný, když společnost senzonet otřese kostičkami v uších neznámých, nevědoucích dětí...

"Porphyre ví o jistých věcech," řekl velmi jemně. "Ale Porphyre potřebuje čas na rozmyšlenou, slečinko..."

Nalétávali na poslední přiblížení.

26

Kuromaku

A Sally byla tichá na ulici i v drožce a po celou dlouhou cestu zpátky do hotelu.

Sally a Swaina vydíral Sallyin nepřítel. Sally byla donucena unést Angie Mitchellovou. Myšlenka, že někdo unese senzonetovou hvězdu, připadala Kumiko tak nereálná, jako by se někdo spíkl, aby zavraždil nějakou mýtickou postavu.

Finn předpokládal, že sama Angie je do toho nějakým tajemným způsobem zapletena, ale užíval slova a idiomy, kterým Kumiko nerozuměla. Něco se v kybersvětě dělo: lidé utvářeli pakty s věcí nebo věcmi. Finn znal chlapce, který se stal Angiiným milencem; ale cožpak Robin Lanier nebyl její láska? Matka Kumiko jí dovolila, aby pronikla do několika Angiiných a Robinových virtuálních realit. Chlapec byl kovboj, zloděj dat jako Tick v Londýně...

A copak o nepříteli, o vyděrači? Byla šílená, řekl Finn, a její šílenství způsobilo úpadek majetku její rodiny. Žila sama, v domě po předcích, v domě, kterému říkala Straylight. Co Sally udělala, že si získala takového nepřítel? Opravdu zabila otce té ženy? A kdo byli ti ostatní, ti zbývající, kteří zemřeli? Už zapoměla jména gajinů...

A Sally se dověděla, co se chtěla dozvědět, když navštívila Finna? Kumiko čekala nějakou konečnou odpověď z okované schránky, ale výměna se ukázala bezvýslednou: zůstalo jen rituální žertovné sbohem.

V hotelové hale čekal v modrém sametovém křesle Petal. Byl oblečený cestovně, tělo zasazené v šedé vlně ze tří kusů. Vstal z křesla jako nějaký podivný balon, když vešli, oči za brýlemi s ocelovými obroučkami mírné jako vždy.

"Ahoj," řekl a zakašlal. "Swain mě poslal za vámi. Jen si dávejte pozor na tu dívku."

"Vezmi ji zpátky," řekla Sally. "Teď hned. Dnes večer."

"Sally! Ne!" Ale Sallyina ruka se už pevně sevřela kolem její paže a táhla ji směrem ke vchodu do temné místnosti nedaleko haly.

"Počkej tam," křikla na Petala. "Poslouchej mě," řekla a táhla Kumiko za roh do stínu. "Jdeš zpátky. Nemohu tě teď tady držet."

"Ale mně se tam nelíbí. Nemám ráda Swaina ani jeho dům... já..."

"Petal je dobrý," řekla Sally, naklonila se blíž a mluvila rychle. "Trochu mu věř, říkám ti. Swain, no, víš přece, čím Swain je, ale on patří tvému otci. Ať se stane cokoliv, myslím, že tě z toho dostanu. Ale když se to zhorší, skutečně zhorší, jdi do pubu, kde jsme potkali Ticku. Růže a koruna. Pamatuješ?"

Kumiko přikývla a oči se jí zaplnily slzami.

"Když tam Tick nebude, najdi barmana jménem Bevan a řekni mu moje jméno."

"Sally, já..."

"Jsi v pořádku," řekla Sally a najednou ji políbila a jedna její čochka se jí na chvíli otřela o tvář,

kteřá byla najednou studená a ztuhlá. "Tak, zlato, odcházím."

A odešla do tichého cvrkotu haly a Petal si u vchodu odkašlal.

Let zpátky do Londýna připomínal velmi dlouhou jízdu metrem. Petal trávil čas vypisováním slov, kus za kusem, do nějaké idiotské skládky v anglickém faxu a pro sebe si cosi vrčel. Pak usnula a zdálo se jí o matce...

"Topidlo už zase funguje," řekl Petal, když jel zpátky z Heathrow k Swainovi. V jaguáru bylo nepříjemně teplo a suché vedro, které páchlo kůží; bolely jí z toho dutiny. Ignorovala ho, dívala se na matné ranní světlo, na střechy, které se černaly tajícím sněhem, řady komínů...

"Nezlobí se na tebe, vím to," řekl Petal. "Cítí jakousi zvláštní odpovědnost..."

"Giri."

"É... ano. Odpovědný, tak. Sally nebyla nikdy, čemu se říká předvídavá, skutečně, ale nečekali jsme – Nechci o tom mluvit, díky."

A jeho ustaraná očka v zrcadle.

Ulici lemovala zaparkovaná auta, dlouhá stříbřitě šedá auta s barevnými okny.

"Viděl jsem tento týden hodně hostů," řekl Petal a zaparkoval proti číslu 17. Vystoupil a otevřel jí dveře. Šla za ním otupěle přes ulici a pak nahoru po šedých schodech, kde otevřel dveře sražený muž s červeným obličejem v upjatém tmavém obleku. Petal kolem něho prošel, jako by tu ani nebyl.

"Zastavte se," řekl červený obličej. "Swain se na ni hned podívá..."

Slova toho muže Petala zarazila; zabručel, otočil se s neklidnou rychlostí a chytil muže za klopy.

"Příště se chovejte aspoň s trochou úcty," řekl Petal, a i když nezvýšil hlas, jeho unavená jemnost byla už tatam. Kumiko slyšela, jak praskají švy.

"Pardon." Červený obličej byl mírně bledý. – "Řekl, abych vám dal vědět."

"Tak jdeme," řekl jí Petal a povolil stisk. "Jen vás přijde pozdravit."

Swaina našli, jak sedí za třímetrovým dubovým rozkládacím stolem v pokoji, kde ho viděla poprvé, draci označující jeho hodnotu se teď schovali za zapnutými knoflíky plátna a stříbrnou vázankou. Jeho oči se setkaly s jejími, jakmile vstoupila, jeho dlouhý obličej byl zastíněn zelenou mosaznou lampou, která stála vedle malé skříně a silného svazku faxů na stole. "Dobrá," řekl, "a co Sprawl?"

"Jsem velmi unavená, pane Swaine. Chtěla bych jít do svého pokoje."

"Jsme rádi, že jste zase zpátky, Kumiko. Sprawl je nebezpečné místo. Sallyini přátelé pravděpodobně nepatří k tomu druhu lidí, se kterými by se váš otec chtěl spojit."

"Mohu teď jít do svého pokoje?"

"Setkala jste se s některým ze Sallyiných přátel, Kumiko?"

"Ne."

"Opravdu? Co jste udělala?"

"Nic."

"Nesmíte se na nás zlobit, Kumiko. Chráníme vás."

"Děkuji. Smím teď jít do svého pokoje?"

"Ovšem. Musíte být velmi unavená."

Petal šel za ní z pokoje, nesl jí zavazadlo, šedý oblek měl pomačkaný z nedávného střetnutí. Byla opatrná, aby se nepodívala nahoru, kde za mramorovou bustou byla snad dosud schovaná jednotka Maas–Neotek, i když za přítomnosti Swaina a Petala v místnosti nemohla pomýšlet na to, aby ji vyzvedla.

V domě se něco pohnulo, energicky a ztlumeně: hlasy, kroky, rachocení výtahu, drnčení trubek, když někdo vypouštěl vanu.

Seděla u čela obrovské postele a dívala se na černou mramorovou vanu. Obrazy New Yorku jako by se vznášely na pokraji jejího vidění; když zavřela oči, byla zase zpátky v uličce přikrčená vedle Sally. Sally, která ji poslala pryč. Která se ani neohlédla. Sally, jejíž jméno bylo jednou Molly nebo Misty nebo obojí. A zase její nečestnost. Sumida, její matka plovoucí v černé vodě.

Její otec. Sally.

Po chvíli, poháněna zvědavostí, která odsunula stud, vstala odtud, kde ležela, učesala se, na nohy si navlékla černé gumové ponožky se zvýšenými podrážkami z umělé hmoty, a vyšla velice tiše na chodbu. Když přijel výtah, páchl cigaretovým kouřem.

Červený obličej chodil po předsíni pokryté modrým kobercem, když se právě vynořila z výtahu. Měl ruce v kapsách přiléhavého, černého saka. "No," řekl a zvedl obočí, "potřebujete něco?"

"Mám hlad," řekla japonsky. "Jdu do kuchyně."

"É," řekl, vyndal ruce z kapes a narovnal si přední část saka, "mluvíte anglicky?"

"Ne," řekla a prošla přímo kolem něho do chodby a kolem rohu. "É," slyšela ho říkat, teď už naléhavěji, ale to již šátrala za bílou bustou.

Podářilo se jí strčit jednotku do kapsy, když šla kolem rohu. Automaticky zkontroloval místnost, ruce měl volně u těla, a to způsobem, který jí náhle připomněl tajemníky jejího otce.

"Mám hlad," řekla anglicky.

Za pět minut se vrátila do svého pokoje s velkým a dost britsky vyhlížejícím pomerančem; zdálo se, že Angličané nepřikládají symetrii ovoce žádnou zvláštní cenu. Zavřela za sebou dveře, položila pomeranč na široký plochý okraj černé vany a vytáhla z kapsy jednotku Maas–Neotek.

"A teď rychle," řekl Colin a pohazoval kstící, jak se dostal do ohniska, "otevři ji a nastav z A/B na A. Nový režim má technika, který tu obchází a hledá štěnice. Když to nastavení jednou změníš, nemělo by to být zaregistrováno jako odposlouchávací zařízení." Udělala, co řekl, a použila k tomu jehlici do vlasů.

"Co myslíš tím," zeptala se a napodobovala slova jen ústy, aniž je pronesla nahlas, "nový režim?"

"Ničeho sis nevšimla? Je tady aspoň deset lidí z personálu, a to nemluvím o početných hostech. No, možná je to spíš zdokonalení procedury než úplně nový režim. Tvůj pan Swain je docela společenský člověk, ale tím svým záhadným způsobem. Je tam jeden rozhovor, jde o Swaina a zástupce speciálního oddělení, za který by řadu lidí asi zabili, a určité i toho již zmíněného úředníka."

"Zvláštní oddělení?"

"Tajná policie. To je pěkně krvavá a špinavá společnost, kterou si ten Swain udržuje: různí týpci z Buckinghamu, carové z dálně východních osad, vyšší policejní důstojníci..."

"Z Buckinghamu?"

"Z toho paláce. A to ještě nemluvím o bankéřích ze City, hvězdách virtuální reality, o jednom nebo dvou hejnech pěkně mastných kuplířů a o obchodnících s drogami. ..."

"Hvězda virtuální reality?"

"Lanier, Robin Lanier."

"Robin Lanier? Byl tady?"

"To ráno po tvém rychlém odjezdu."

Podívala se do Colinových průzračně zelených očí. "Mluvíš pravdu?"

"Ano."

"Vždycky?"

"Pokud vím, tak ano."

"Čím jsi?"

"Jsem biočip Maas–Neotek osobnostní základny naprogramovaný na pomoc a radu pro japonského návštěvníka Spojeného království." Zamrkal na ni.

"Proč mrkáš?"

"Proč myslíš?"

"Odpověz na otázku!" Hlas měla v místnosti plné zrcadel silný.

Duch se dotkl vlastních rtů útlým ukazováčkem. "Jsem také něco jiného. Projevuji mnohem více iniciativy než obyčejný průvodcovský program. I když ten model, na kterém jsem založen, je vrcholem této linie, je velmi inteligentní. Nemohu ti přesně říci, co vlastně jsem, protože to sám nevím."

"Ty to nevíš?" Řekla to slabým hlasem, opatrně.

"Znám všechny možné věci," řekl a šel k jednomu střešnímu oknu. "Vím, že servírovací stůl v Middle Temple Hall je prý udělán z trámů z Golden Hind; že na Tower Bridge musíš zdolat sto osmadvacet schodů; že ve Wood Street, napravo od Cheap Side, je platan, o kterém se říká, že na něm hlasitě zpíval Wordsworthův drozd..." Najednou se k ní otočil obličejem. "Ale není tomu tak, protože současný strom byl klonován z původního v roce 1998. Všechno tohle vím a ještě více, skutečně hodně. Mohl bych tě například učit základům kulečnicku. Přesně to tedy jsem, nebo jsem to měl spíše původně být. Ale jsem také něčím jiným, a pravděpodobně to má co dělat s tebou. Nevím co. Skutečně nevím."

"Daroval mi tě otec. Komunikuješ s ním?"

"To přesahuje mé vědomosti."

"Ty jsi ho neinformoval o mém odjezdu?"

"Tomu nerozumíš," řekl. "Nevěděl jsem o tvém odjezdu, dokud jsi mě právě před chvílí neoživila."

"Ale přece jsi nahrával."

"Ale nebyl jsem si toho vědom. Jsem zde, jen když mě oživíš. Pak hodnotím průběžné údaje... V jedné věci si můžeš být docela jistá. A to prostě v tom, že je nemožné vysílat z tohoto domu jakýkoli signál, který by Swainovi špiclové okamžitě nevypátrali."

"Mohlo by vás jako ty být tady víc, myslím někoho dalšího ve stejné jednotce?"

"To je zajímavá myšlenka, ale asi ne, to by chtělo udělat nějaký tajný průlom v technologii. Tlačím se do své současné podoby a přitom hodnotím velikost svého hardwaru. Vím to ze skladu všeobecných informací."

Podívala se na jednotku, kterou držela v ruce. "Lanier," řekla. "Řekni."

"Deset/dvacet pět/šestnáct dopoledne," řekl. Měla hlavu plnou hlasů, ke kterým neměla těla...

PETAL: Následujte mě, prosím, pane...

S WAIN: Pojďme do místnosti s kulečnickem.

TŘETÍ HLAS: Měl bys k tomu mít důvod, Swaine. V autě čekají tři muži z Netu. Bezpečnost dostane tvou adresu do databáze, i kdyby v pekle mrzlo.

PETAL: Ten daimler je ale báječné vozítko. Vezmete si kabát?

TŘETÍ HLAS: Co to je, Swaine? Proč jsme se nemohli setkat u Browna?

SWAIN: Odlož si kabát, Robině. Odešla.

TŘETÍ HLAS: Odešla?

SWAIN: Do Sprawlu. Už brzo ráno.

TŘETÍ HLAS: Ale není čas...

SWAIN: Myslíš, že jsem ji tam poslal?

Mužova odpověď zněla dutě, nezřetelně, ztrácela se při uzavírání dveří. "To byl Lanier?" zeptala se Kumiko tiše.

"Ano," odpověděl Colin. "Petal uvedl jeho jméno v předchozím rozhovoru. Swain a Lanier strávili spolu pětadvacet minut."

Zvuk závory, pohyb.

SWAIN: Děsnej bordel, ale ne můj. Varoval jsem tě před ní a řekl jsem ti, abys varoval je. Narodila se jako zabiják, snad psychopat...

LANIER: To je tvůj problém, ne můj. Potřebuješ její výrobek a mou spolupráci.

SWAIN: A jaký máš ty problém, Lanier? Proč ses do toho zamotal? Jen abys z toho dostal Mitchellovou?

LANIER: Kde mám kabát?

SWAIN: Petale, ten zatracený kabát pana Laniera.

PETAL: Pane.

LANIER: Mám ten dojem, že chtějí tvou holčičku s břitvou stejně, jako chtějí Angie. Je zcela jasně součástí vyrovnání. Vezmou ji také.

SWAIN: Tak jim tedy popřejme hodně štěstí. Ta už je u sebe ve Sprawlu. Mluvil jsem s ní telefonem asi před hodinou. Dám je dohromady s jedním mým člověkem, s tím, který to připravoval právě pro... tu dívku. A ty se vracíš zpátky?

LANIER: Dnes večer.
SWAIN: No tak se netrap.
LANIER: Sbohem, Swaine.
PETAL: To je ale panchart.
SWAIN: Tohle nemám rád. Skutečně...
PETAL: Ty máš rád ty dobráky, ne?
SWAIN: Nemohu si tam stěžovat, ale proč si myslíš, že chtějí také Sally?
PETAL: Pánbu ví. Jsou k ní vstřícni...
SWAIN: Oni. Nemám rád to "oni"...
PETAL: Možná by nebyli tak šíleně šťastní, kdyby se dověděli, že odešla na vlastní pěst s Yanakovou dcerou.
SWAIN: To ne. Ale slečnu Yanakovou už máme zase zpátky. Zítra řeknu Sally, že Prior je v Baltimore, a tu dívku už nějak usměrníme...
PETAL: To je nějaká špinavost...
SWAIN: Přines do pracovny konvici s kávou.

Ležela na zádech s očima zavřenýma, Colinovy nahrávky se jí převalovaly v hlavě, přímý zásah sluchových nervů. Zdálo se, že Swain hrál v pokoji s kulečnickem lepší úlohu, což znamenalo, že slyšela, jak lidé přijíždějí a odjíždějí, úvody a konce rozhovorů. Dva muži, jedním z nich mohl být muž s červenou tvář, stále vedli nekonečnou debatu o psích závodech a zítřejších sázkách. – Se zvláštním zájmem poslouchala, když Swain a muž ze speciálního oddělení dohodli jeden obchod přímo za mramorovou bustou, když se už muž chystal k odchodu. Přerušila několikrát tento útržek, aby si to vyjasnila. Colin měl poučné poznámky.

"Tohle je moc zkažená země," řekla nakonec hluboce otřesená.

"Možná ne více než ta tvá," řekl.

"Ale čím platí Swain tyhle lidi?"

"Informacemi. Řekl bych, že náš pan Swain se v poslední době zmocnil nějakého vysoce postaveného zdroje informací a má plno práce, jak to přeměnit na moc. Na základě toho, co jsme slyšeli, troufl bych si říct, že to na nějakou dobu bude jeho hlavní práce. Je naprosto jasné, že jde nahoru a jeho důležitost vzrůstá. Interní důkaz je ten, že je nyní mnohem důležitější, než byl ještě před týdnem. A máme tady ještě další důkaz: rozšiřování personálu..."

"Musím to říct... přítelkyni."

"Shearsové? A co?"

"To, co řekl Lanier. Že si ji vezmou spolu s Angelou Mitchellovou."

"A kde je?"

"Ve Sprawlu. To je hotel..."

"Zavolej jí. Ale ne odsud. Máš peníze?"

"Mám čip Mitsubanky."

"Ale to se bohužel na naše telefony nehodí. Nemáš nějakou minci?"

Vstala z postele a pečlivě se přehrabávala v různých anglických peněžích, které jí uvízly na dně peněženky. "Tady," řekla a přinesla tlustou pozlacenou minci, "deset liber."

"Budeš potřebovat takové dvě, abys mohla udělat místní hovor." Hodila mosaznou desetilibrovku zpátky do peněženky. "Ne, Coline. Ne telefon. Znáš mnohem lepší způsob. Chci odsud odejít. Ted'. Dnes. Pomůžeš mi?"

"Jistě," řekl, "i když ti radím, abys to nedělala."

"Ale já to udělám."

"Tak dobře. Co navrhuješ?"

"Řeknu jim," řekla, "že potřebuji nakoupit."

27

Zlá dáma

Ta žena přišla někdy po půlnoci, uvědomila si později, protože to bylo poté, co se vrátil Prior s kraby, s druhou taškou krabů. V Baltimore měli dobré kraby a když došly, vždy jí to dodalo chuti,

takže mu řekla, aby ještě nějaké donesl. Gerald přicházel, aby jí dodal další kapsle; vždycky ho obdařila tím nejhezčím úsměvem a když odešel, snažila se je odstranit. Potom Gerald řekl, že by se měla prospat; zhasl světla a nastavil falešná okna na krvavě rudý západ.

Když byla zase sama, vklouzla rukou mezi postel a zeď a našla elektrický pendrek v díře v molitanu.

Usnula, aniž si to přála, rudá zář okna byla jako západ slunce v Miami, a určitě se jí zdálo o Eddym, nebo alespoň o Hooky Green, jak tančí s někým na třiatřicátém patře, protože když ji probudil ten rachot, nebyla si jistá, kde vlastně je, ale měla velmi zřetelnou mapu, jak se dostat z Hooky Green, jako by věděla, že je lepší jít po schodišti, protože jinak budou potíže...

Byla už napůl z postele venku, když vešel skrz dveře Prior, skutečně skrz dveře, protože byly ještě zavřené, když je rozrazil. Couvl zpátky a pak došlo na třísky a pláty lepenky.

Viděla, jak narazil do zdi, a pak na podlahu a pak už se nehýbal, a ve dveřích stál někdo jiný, zezadu osvětlený z vedlejší místnosti, a vše, co viděla z jeho obličeje, byly dvě křivky odraženého červeného světla ze západu slunce. Stáhla nohy zpět do postele, opřela se o zeď a ruka jí sklouzla dolů...

"Nehýbej se, čubko." V tom hlase bylo skutečně něco děsivého, přestože byl děsně veselý, jako by házení Priora dveřmi bylo jistým druhem zacházení. "Myslím, aby ses skutečně nehýbala..." A žena udělala po místnosti tři velké kroky a už byla blízko, strašně blízko, takže Mona cítila chladnou kůži jejího saka.

"Tak jo," řekla Mona, "O. K...."

Pak ji ruce popadly, rychle, a hned ležela na zádech s rameny zatlačenými do molitanu a něco – byl to pendrek – měla přímo před obličejem.

"Jak jsi přišla k té věcičce?"

"Ale," řekla Mona, jako by to bylo něco, co možná viděla, ale na co už zapomněla, "bylo to v saku mého přítele. Půjčila jsem si sako..."

Srdce jí bušilo. Něco na těch brýlích bylo...

"Věděl ten blb, že to máš?"

"Kdo?"

"Prior," řekla žena, nechala ji a obrátila se. Pak kopala Priora znova a znova, a to dost drsně.

"Ne," řekla a zastavila se tak náhle, jak začala, "myslím, že to Prior nevěděl."

Pak se ve dveřích objevil Gerald, jako by se nic nestalo, kromě toho, že vyděšeně zíral na tu část dveří, která byla ještě na pantech, a jezdil palcem po kraji rozbitého laminátu. "Kávu, Molly?"

"Dvě kávy, Geralde," řekla žena a zkoušela elektrický pendrek. "A mně černou."

Mona usrkávala kávu a prohlížela si ženiny šaty a vlasy. Čekali na Priora, až se probudí. Alespoň se zdálo, že je to tak. Gerald byl zase pryč.

Moc se nepodobala nikomu, koho kdy Mona viděla; nemohla ji umístit na svou mapu stylů, jen bylo jasné, že musí být dost bohatá. Vlasy byly evropské; takové Mona viděla v časopise. Byla dost hezká, ale nebyl to jen sezónní styl, hodilo se to k brýlím, které byly implantovány přímo do kůže. Mona viděla jednoho taxikáře v Clevelandu, který je měl. A na sobě měla krátký kabátek, tmavě hnědý, na Monin vkus dost ordinární, ale zjevně nový, s velkým límcem z ovčí kůže, který se otvíral směrem k tajemně zelené věci, která se vinula kolem ňader a žaludku jako brnění, což – jak Mona odhadla – bylo skutečně brnění, a džíny ušité z jakéhosi šedozeleného veluru, silného a jemného, a Mona si pomyslela, že to je to nejlepší na celé její výbavě, sama by si docela ráda jedny vzala, ale vysoké boty to kazily, tyhle černé kotníčkové boty, ten druh, co ho nosí závodníci na kolech, s tlustými žlutými gumovými podrážkami a velkými řemínky přes chodidlo, chromovanými přezkami nahoře i dole a hroznými špičkami. A kde vzala tu barvu nehtů? Mona si už ani nemyslela, že je ještě dělají.

"Co se tak, k čertu, díváš?"

"No... na tvé boty."

"Co?"

"Nějak se nehodí k těm kalhotám."

"Mám je na sobě, abych to z Priora vykopala."

Prior na podlaze sténal a pokoušel se vstát. Moně samotné bylo špatně a tak řekla, že jde do koupelny.

"Nepokoušej se utéct." Zdálo se, že žena sleduje Priora přes okraj bílého porcelánového šálku, ale s těmi brýlemi to bylo těžké odhadnout.

Nějak se ocitla v koupelně s kabelkou na klíně. Spěchala vzít drogu, ale nesemlela ji dost jemně a tak ji trochu spálila v krku, ale, jak říkala Lanette, člověk nemá vždycky čas na finesy. A stejně, nebylo to teď lepší? V Geraldově koupelně byla sprcha, ale vypadalo to, že se už dlouho nepoužívala. Podívala se pozorněji a uviděla šedou plíseň kolem odpadu a skvrny, které vypadaly jako uschlá krev.

Když se vrátila, žena táhla Priora do vedlejší místnosti a držela ho za nohy. Měl na sobě ponožky, ale ne boty, jak si teď Mona všimla, jako by se chystal spát. Na modré košili byla krev a obličej byl plný ran.

To, co Mona cítila, když přepadení začalo, byla čistá a nevinná zvědavost: "Co to děláš?"

"Myslím, že ho budu muset vzbudit," řekla žena, jako by někde v metru rozprávěla se spolucestujícím, který zrovna zapomněl vystoupit. Mona šla za ní do pokoje, kde pracoval Gerald, všechno čisté a bílé jako v nemocnici; dívala se, jak žena dostává Priora do křesla v salonu, a to se všim všudy. Nevypadá to, že je jen silná, pomyslela si Mona, vypadá to spíš, že ví, kam tu váhu nasměrovat. Když žena upevňovala Priorovi řemen přes prsa, klesla mu hlava na stranu. Mona ho začala litovat, ale pak si vzpomněla na Eddyho.

"Co to je?" Žena začala plnit bílou plastickou nádobu vodou z chromovaného kohoutku.

Mona se to právě chystala říct a cítila, že jí srdce zase nekontrolovatelně buší. Zabil Eddyho, jako by pořád říkala, ale nešlo to z ní ven. Ale asi to vyšlo, protože ta žena řekla: "Jo, bude takové věci dělat zas... když ho necháme." Nastříkala Priorovi vodu do obličeje a na košili. Oči se mu otevřely, a to levé bylo pořádně červené; kovový bodec pendreku zajiskřil, když ho žena přitiskla na vlhkou modrou košili. Prior zařval.

Gerald musel na ruce a kolena, aby ji vytáhl zpod postele. Měl studené, velmi jemné ruce. Nepamatovala si, jak se tam dostala, ale teď už byl všude klid. Gerald měl šedý plášť a tmavé brýle.

"Teď půjdeš s Molly, Mono," řekl.

Začal se třást.

"Myslím, že bych ti měl dát něco na nervy."

Uskočila z jeho dosahu. "Ne! Nedotýkej se mě, do prdele!"

"Nech to, Geralde," řekla žena ode dveří. "Je čas, abys už šel."

"Myslím, že nevíš, co děláš," řekl, "ale hodně štěstí."

"Díky. Myslíš, že to místo nenajdeš?"

"Ne. Stejně už brzo půjdu na odpočinek."

"Já taky," řekla žena a pak Gerald odešel a ani na Monu nekývl.

"Máš něco na sebe?" zeptala se žena. "Vezmi si něco. Taky jdeme pryč."

Mona se oblékala a zjistila, že nemůže šaty přes prsa dopnout, tak je nechala rozepnuté, dala si na sebe Michaelovo sako a zapnula si je až po bradu.

28

Parta

Někdy doslova potřeboval, aby tam stál a díval se na Soudce, nebo dřepěl na betone vedle Čarodějnice. Vracelo mu to paměť, když to dělal. Ne amnézie, ne skutečné záblesky, ale nesoustředěný pocit, jako by páska paměti klouzala v hlavě a ztrácela malé kousky zkušenosti...

Tak to dělal také nyní a fungovalo to, a nakonec si všiml, že je vedle něho Cherry.

Gentry byl nahoře v mansardě s tvarem, kterého se zmocnil a kterému říkal makroformová uzlina, a jen stěží naslouchal tomu, co mu Slick říkal o domě, o tom celém místě a o Hraběti Bobbym.

Tak Slick sešel dolů a schoulil se vedle Vyšetřovatele v chladu a tmě a zpětně sledoval, co udělal tolika různými nástroji a kde sháněl každou část, a pak se objevila Cherry a dotkla se studenou rukou jeho tváře.

"Jseš v pořádku?" zeptala se. "Myslela jsem, že se ti to zase stalo..."

"Ne. Někdy jdu takhle dolů."

"Napojil tě na krabici Hraběte, ne?"

"Bobby," řekl Slick, "tak se jmenuje. Viděl jsem ho."

"Kde?"

"Tam. To je celý svět. Je tam dům jako hrad a on je tam."

"Sám?"

"Řekl, že Angie Mitchellová je tam taky..."

"Možná se zbláznil. Opravdu tam je?"

"Neviděl jsem ji. Viděl jsem auto, o kterém tvrdil, že je její."

"Je na nějakém detoxikovaném místě pro lepší lidi na Jamajce, alespoň to jsem naposledy slyšela."

Pokrčil rameny. "To nevím."

"Jakýje?"

"Vypadal mladší. Každý vypadá s těmi trubičkami špatně. Myslel, že ho tu vyložil Kid Afrika, protože měl strach. Řekl, že kdyby ho tady někdo hledal, máme ho napojit na matrici."

"Proč?"

"Nevím."

"Měl ses ho zeptat."

Zase pokrčil rameny. "Vidělas někde Birda?"

"Ne."

"Měl by být už zpátky..." Postavil se.

Little Bird se vrátil za soumraku na Gentryho kole, černé kadeře navlhlé sněhem se kývaly ze strany na stranu, jak projížděl Samotou. Slick sebou trhl: Little Bird jel na špatné rychlosti. Little Bird najel na zmačkané plechovky od oleje, šlápl na brzdy, když měl sešlápnout plyn. Cherry sotva popadala dech, když se Bird a kolo ve vzduchu rozdělili; zdálo se, že tam kolo zůstalo chvíli viset a pak udělalo přemet na zrezivělou změť kovových plátů, které byly jednou z přístaveb Továrny, a Little Bird se kutálel a kutálel po zemi.

Slick nějak tu havárku neslyšel. Stál vedle Cherry v přístřešku nějakého skladiště bez dveří – pak utíkal přes rez lehce postříkaný sněhem až k nešťastnému jezdcovi, bez přestávky. Little Bird ležel na zádech, na rtech měl krev, ústa měl zčásti zakrytá spoustou pásků a amuletů, které měl kolem krku.

"Nedotýkej se ho," řekla Cherry. "Může mít polámaná žebra nebo nějaké vnitřní zranění..."

Little Bird otevřel při zvuku jejího hlasu oči. Našpulil rty a vyplivl krev a kus zubu.

"Nehýbej se," řekla Cherry, klekla si k němu a přešla do úsečné dikce, kterou se naučila ve zdravotní škole. "Asi ses zranil..."

"Di do prdele, dámo," pokusil se říct a s námahou se sunul se Slickovou pomocí nahoru.

"Ale, kurva," řekla, "krvácení. Podívej se, že jsem neříkala blbosti."

"To nic," řekl Little Bird a rozmazával si po obličejí krev hřbetem ruky, "ten nákladák."

"Vidím," řekl Slick.

"Marvie dostal společnost. Slétli se jak mouchy na hovno. Spousta helikoptér a aut. Všichni ti hošani."

"Jací hošani?"

"Jako vojáci, ale vojáci to nejsou. Vojáci fetujou, do prdele, dělají bordel, když se nikdo nedívá. Ale tihle ne."

"Policajti?" – Marvie a jeho dva bratři vyrostli na rumištích v několika zpola zasypaných železničních vagónech, někdy se pokoušeli připravit nějaké primitivní sloučeniny aminokyselin, ale jejich laboratoře pořád lítaly do povětří. Byli nejbližší, a to z nich dělalo stále sousedy

Továrny – bratru šest kilometrů.

"Policajti?" Little Bird vyplivl další špičku zubu a opatrně prozkoumal ústa zkrvaveným prstem. "Nedělají nic protizákonného. A policajti si takovou sračku stejně nemůžou dovolit, nová auta, hondy..." Zašklebil se clonou krve a slin. "Nemyslím, že by je Samota přijala nějak zvlášť dobře. Nikdo, s kým bych chtěl mluvit, a vy také ne. Tak to jsem fakt zkurvil to Gentryho kolo?"

"Nestarej se," řekl Slick. "Teď se jeho mysl toulá už někde jinde."

"To je dobře..." Zavrával ve směru Továrny, skoro upadl, zvedl se a zase pokračoval.

"Je teď výš než drak," řekla Cherry.

"Hej, Birde," zavolal Slick, "co se stalo s tou taškou těch blbostí, co jsem ti dal, abys je předal Marviemu?"

Bird se začal kolébat a obrátil se. "Ztratil jsem je..." A hned byl pryč za rohem z vlnité ocele.

"Možná něco zjišťuje," řekla Cherry. "O těch hošanech. Nebo má halucinace."

"Moc pochybuju," řekl Slick a táhl ji do většího stínu, když za zimního přívětí neosvětlená černá honda svištěla k Továrně.

Slyšel, jak honda už popáté objíždí Továrnu, když běžel po chvějících se schodech a železná střecha se otfásala krokem policajta. Tak jo, pomyslel si, toho si asi Gentry bude muset všimnout, teda toho, že má návštěvníky. Udělal lehce jako kočka deset dlouhých, pomalých kroků; začínal být zvědavý, jestli jsou vůbec schopni dostat Hraběte a jeho nosítka bez toho, aby roztavili nějakou mříž navíc.

Vešel do světlé mansardy bez zaklepání. Gentry seděl u pracovního stolku, hlavu nakloněnou na jednu stranu a zíral na plastické světlíky. Stůl byl plný odpadu, kousků hardwaru a malých nástrojů.

"Helikoptéra," řekl Slick a z toho lezení nahoru hekal.

"Helikoptéra," souhlasil Gentry a zamyšleně kýval hlavou a jeho copánek se kýval. "Asi něco hledají."

"Myslím, že to právě našli."

"Mohl by to být Úřad štěpení."

"Bird viděl nějaké lidi u Marvieho. Viděl tam taky helikoptéru. Moc jsi nedával pozor, když jsem se ti pokoušel sdělit, co říká."

"Bird?" Gentry pohlédl na ty lesklé věčičky na stole. Zvedl dvě trubky a dal je dohromady.

"Hrabě! Řekl mi – Bobby Newmark," řekl Gentry, "ano. Teď už o Bobbym Newmarkovi vím mnohem víc."

Za Slickem se objevila Cherry. "Měl bys něco udělat s tím mostem," řekla a přistoupila k nosítkám, "moc se třese." Naklonila se, aby zkontrolovala údaje Hraběte.

"Pojď sem, Slicku," řekl Gentry a postavil se. Chodil kolem hologramové tabule. Slick šel za ním a díval se na obraz, který tam zářil. Připomínal mu koberečky, které viděl v tom šedém domě, podobné vzory, jenže tyhle byly utkány z jemného neonu a kroutily se do jakéhosi nekonečného uzlu; jádro uzlu ho donutilo, aby se podíval. Odvrátil se.

"To je ono?" zeptal se Gentryho. "To, co pořád hledáš?"

"Ne. Už jsem ti to řekl. To je jen uzlina, makroforma, model..."

"Má tam ten dům jako hrad a trávu a stromy a oblohu..."

"Má toho ještě mnohem víc. Má celý vesmír. Byl to jen konstrukt, který udělali na komerční virtuální realitě. To, čeho se zmocnil, je jen výtah celkové sumy dat, z nichž se kybersvět skládá. Ale je to pořád blíž, než kam jsem se dostal předtím já... Neřekl ti, proč tam byl?"

"Neptal jsem se ho."

"Tak to se budeš muset vrátit."

"Hej, Gentry! Poslouchej. Ta helikoptéra, ta se vrátí. Bude zpátky se dvěma auty plnými hošanů, o kterých Bird říkal, že vypadají jako vojáci. Nejdou po nás, člověče. Jdou po něm."

"Možná patří k němu. Možná jdou opravdu po nás."

"Ne. Řekl mi to, člověče. Řekl, že když ho bude kdokoliv hledat, jsme v pěkném průseru a měli bychom ho napojit na matici."

Gentry se podíval na to malé spojem trubiček, které stále držel. "Promluvíme si s ním, Slicku. Vrátiš ze zpátky a já půjdu tentokrát s tebou."

29

Zimní výprava

Petal nakonec souhlasil, ale až když navrhla, že zavolá svému otci a požádá o svolení. To způsobilo, že nešťastně pátral po Swainovi, a když se vrátil, nevypadal o nic šťastněji, ale odpověď byla ano. Zabalená do několika vrstev svého nejteplejšího oblečení stála v bílé natřené hale a pročetla nějaké lovecké brožury, zatímco Petal poučoval muže s červenou tváří, který se jmenoval Dick, za zavřenými dveřmi. Nedokázala rozlišit jednotlivá slova, jenom jednoduší tok napomínání. V kapse měla jednotku Maas–Neotek, ale snažila se, aby se jí nedotýkala. – Už dvakrát se jí Colin pokusil odradit.

Dick se vynořil z Petalova školení s přísnými malými ústy, která se začínala smát. Pod přiléhavým, černým oblekem měl růžový kašmírový rolák a tenkou šedou vestu z jehněčí vlny. Černé vlasy měl pevně tvarovány směrem dozadu a bledé tváře stínil řídký vous. Svírala jednotku v dlani.

"Čau," řekl Dick a prohlédl si ji od hlavy k patě. "Kam půjdeme na procházku?"

"Na Portobello Road," řekl Colin, který se krčil u zdi vedle přeplněného věšáku. Dick si vzal z věšáku tmavý plášť, sáhl přes Colina, oblékl si jej a zapnul. Natáhl si obrovité černé kožené rukavice.

"Portobello Road," řekla Kumiko a pustila jednotku.

"Jak dlouho už pracujete pro pana Swaina?" zeptala se, když si razili cestu po zaledněném dláždění uličky.

"Dost dlouho," odpověděl. "Pozor, ať neupadnete. Na těch botách jsou nebezpečné podpatky..."

Kumiko se vedle něho potácela na černých francouzských botách s jehlovými podpatky. Jak předvídala, bylo na těchto botách zcela nemožné zvládat hrboly z nahromaděného ledu tvrdého jako sklo. Vzala ho za ruku, aby jí pomohl; když to udělala, ucítila na jeho dlani pevný kov. Rukavice byly zatíženy a prsty zpevněny směsí uhlíku.

Když přešli na konci uličky na druhou stranu, byl klidný, ale když došli na Portobello Road, zastavil se. "Promiňte, slečno," řekl se známkou zaváhání v hlase, "ale je pravda, co chlapi říkají?"

"Chlapi? Prosím?"

"Swainovi chlapi, jeho stálí zaměstnanci. Že jste dcerou velkého šéfa, velkého šéfa přímo z Tokia?"

"Promiňte," řekla, "nerozumím."

"Yanaka. Jmenujete se Yanaková?"

"Kumiko Yanaková, ano..."

Prohlížel si ji s ohromnou zvědavostí. Pak přešla jeho obličej jakási obava a opatrně se rozhlédl.

"Panebože," řekl, "určitě je to pravda..." Jeho podsadité, pevně sepnuté tělo bylo najednou napjaté a bdělé. "Pán řekl, že chcete nakupovat."

"Ano, díky."

"Kam vás mám vzít?"

"Sem," řekla a vedla ho do úzkých arkád, které bez přerušení lemovaly britské gomi.

Její nákupní výpravy v Sinjuku jí posloužily i s Dickem. Techniky, které vynalezla na mučení tajemníků svého otce, byly i nyní stejně účinné. Nutila muže, aby se podílel na desítkách nesmyslných voleb mezi medailonem z doby krále Edwarda a nějakým jiným, mezi tím či oním fragmentem barevného skla, i když si nakonec vybrala něco, co bylo buď příliš křehké, nebo příliš těžké, co se nedalo nést, nebo co bylo strašně drahé. Usměvavá prodavačka, která mluvila dvěma jazyky, jí na šek z Mitsubanky vydala osmdesát tisíc liber. Kumiko vsunula ruku do kapsy, ve které měla jednotku Maas–Neotek. "Nádherné," řekla anglická dívka japonsky, když balila nákup pro Kumiko, byla to zlacená váza s ptáky.

"To je děsné," komentoval to Colin japonsky. "Je to stejně jen imitace." Položil se na viktoriánský

divan z koňských žíní a nohy si dal na poličku s koktejly, kterou drželi hliníkoví andělé. Prodavačka přidala zabalenou vázu k ostatním věcem, které Dick musel nést. Bylo to Dickovo jedenácté starožitnictví a osmý nákup Kumiko.

"Myslím, že bys měla už udělat ten tah," radil Colin. "Teď kdykoliv náš Dick bude volat Swainovi pro auto, aby mohl ten náklad odvézt."

"Myslím, že je to všechno, ne?" Zeptal se Dick s nadějí, když stál nad nákupy Kumiko.

"Ještě jeden obchod, prosím." Kumiko se usmívala.

"No tak dobře," řekl našťavaně. Když šel za ní ze dveří, nechala podpatek levé boty v díře dláždění, kterou zpozorovala, když šli dovnitř. "Jste v pořádku?" zeptal se, když viděl, že zakopla.

"Praskl mě podpatek na botě..." Dopotácela se zpátky do obchodu a sedla si vedle Colina na divan s koňskými žíněmi. Prodavačka přispěchala na pomoc.

"Vezmi je rychle," radil Colin, "než Dickie složí ty balíky."

Rozepnula si botu s rozbitým podpatkem, pak další a obě si stáhla. Na místě hrubých čínských hedvábných punčoch, které nosila obvykle v zimě, měla teď na nohou tenké černé gumové ponožky se zpevněnými plastickými podrážkami. Skoro běžela mezi Dickovými nohama, když odcházela ode dveří, ale místo toho se její rameno dotklo jeho stehna, když ho míjela, a povalila ho na křišťálové karafy.

A pak už byla volná a ponořila se do proudu turistů na Portobello Road.

Měla dost studené nohy, ale zpevněné plastické podrážky projevovaly vysokou přilnavost – i když ne na ledě; vzpomněla si, jak se už podruhé zvedala s vlhkým pískem v dlaních. Colin ji vedl úzkou pasáží z černých cihel...

Chytila jednotku. "Kam dál?"

"Tudy," řekl.

Chci do Růže a koruny, připomněla mu.

"Musíš být opatrná. Dickie tady bude mít za chvíli Swainovy lidi, a to nemluvím o honičce, kterou budou pořádat jeho lidé ze speciálního oddělení, když je o to požádá. Neumím si představit, proč by je o to neměl požádat..."

Vešli do Růže a koruny postranními dveřmi, Colin byl vedle ní, vděčný za záři a planoucí teplo, které se zdálo vzhledem k představě poklidného pití klíčové. Byla udivena velkým množstvím čalounění na stěnách a sedadlech a tlumícími závěsy. Kdyby barvy a tkaniny byly méně špinavé, výsledek by nevyvolával tak silnou představu tepla. Hospody, říkala si, jsou krajním výrazem britského přístupu ke gomi.

Na Colinovo naléhání si razila cestu mezi pijáky, kteří se kupili před výčepem, a doufala, že najde Ticka.

"Co to bude, drahoušku?"

Podívala se na široký bledý obličej za výčepem, jasnou rtěnku a červené tváře. "Promiňte," začala Kumiko, "chtěla bych mluvit s panem Bevanem –"

"A mně půllitr, Alice," řekl kdosi a hodil tři desetilibrové mince, "ležák." Alice pracovala s vysokou keramickou pákou a plnila džbánky světlým pivem. Položila džbánek na špinavý výčepní pult a shrábla peníze do chrastící piksle za pultem.

"Někdo by si chtěl s tebou promluvit, Bevane," řekla Alice, když muž zvedl svůj půllitr.

Kumiko se podívala na zčervenalý, vráscitý obličej. Horní ret tohoto muže byl příliš krátký; Kumiko si vzpomněla na králíky. I když byl Bevan velký, skoro tak velký jako Petan. Ale stejně měl králíčí oči: kulaté, hnědé a jen málo běloby.

"Se mnou?" Jeho způsob řeči jí připomněl Ticka.

"Řekni mu, že ano," řekl Colin. "Nechápe, proč se malá Japonečka v gumových ponožkách vypravila do takového zapadáku a hledá ho."

"Chtěla bych najít Ticka."

Bevan ji neutrálně pozoroval přes okraj půllitru. "Promiňte," řekl, "nevím, že bych znal někoho,

kdo by se takhle jmenoval." Napil se.

"Sally mi řekla, abych vás našla, kdyby tu Tick nebyl. Sally Shearsová..."

Bevan se nad ležákem začal dusit, v očích se mu objevilo trochu bílé barvy. Kašlal, pak položil džbáněk na pult a z kapsy svého pláště vytáhl kapesník. Vysmrkal se a otřel si ústa.

"Jsem ve službě přesně v pět," prohlásil. "Nejlépe tam vzadu."

Alice zvedla oddělitelnou část pultu a Bevan uvedl Kumiko dál malými trhavými pohyby velkých rukou a pokukoval jí přes rameno. Vedl ji úzkou uličkou, která ústila do prostoru za výčepem. Zdi byly cihlové, staré a křivé, pokryté silnou vrstvou špinavě zelené barvy. Zastavil se vedle kovového košíku zaplněného špinavými ručníky z výčepu, které páchly pivem.

"Budeš toho litovat, jestli jseš na seznamu, děvčátko," řekl. "Řekni mi, proč hledáš toho Ticka?"

"Sally je v nebezpečí. Musím Ticka najít. Musím mu to říct."

"Do prdele," řekl barman. "Kdyby ses dostala do mé pozice..."

Colin pokrčil nos nad košem promočených ručníků.

"Ano?" řekla Kumiko.

"Kdybys byla práskačka a já jsem tě poslal najít toho Ticka, když předpokládáme, že ho opravdu znám, a jestli by měl kolem sebe nějaké ódium, určitě by to pro mě udělal, ne? Ale kdybys nebyla práskačka, pak by to tahle Sally pro mě taky udělala, i kdybych ho neznal, chápeš to?"

Kumiko kývla na souhlas. "Mezi Scyllou a Charybdou." Tenhle obrat užívala Sally a Kumiko jej považovala za velmi poetický.

"Přesně tak," řekl Bevan a divně se na ni podíval.

"Pomozte mi. Je ve velkém nebezpečí."

Přešel si dlaní řídnoucí zázvorově zbarvené vlasy.

"Vy mi určitě pomůžete," slyšela se, jak říká, a cítila, jak na své místo naskočila matčina chladná maska. "Řekněte mi, kde mám najít Ticka."

Zdálo se, že se barman chvěje, i když v pasáži bylo až moc teplo, horká pára a pach piva se mísily s hrubým pachem dezinfekčního prostředku. "Znáte Londýn?"

Colin na ni zamrkal. "Vyznám se tady," řekla.

"Bevane," řekla Alice a vyhlédla za roh, "mlíkaři."

"Policie," přeložil Colin.

"Margate Road, SW2," řekl Bevan, "neznám číslo, neznám jeho telefon."

"Ať tě teď vyprovodí," řekl Colin. "To nejsou obyčejní policajti."

Kumiko si bude vždycky pamatovat nekonečnou jízdu městskou podzemkou. Jak ji Colin vedl od Růže a koruny k Holland Parku a dál a vysvětloval jí, že čip Mitsubanky je teď víc než nepotřebný; kdyby ho použila na taxík nebo na nějaký nákup, řekl, nějaký operátor zvláštní služby by tu transakci uviděl jako plamínek magnézia na mřížce kybersvěta. Ale ona musela najít Ticka, řekla mu to; musela najít Margate Road. Zamračil se. Ne, řekl, musíš počkat do tmy; Brixton není daleko, ale ulice jsou teď za denního světla příliš nebezpečné, když je ještě policie na Swainově straně. Ale kde by se mohla schovat? ptala se. Měla velmi málo na hotovosti; pojetí měny, mincí a papírových bankovek bylo bizarní a cizí.

"Tady," řekla, když jela výtahem do Holland Parku. "Za cenu lístku."

Oteklé stříbrné obrysy vlaků.

Stará měkká sedadla, šedá a zelená.

A teplo, nádherně teplo, další doupě, tady v říši neustávajícího pohybu...

30

Souprava

Letiště vyplivlo opilou Danielle Stárkovou do pastelově zbarevné chodby lemované reportéry a kamerami; v té době Porphyre a tři muži z bezpečnostní služby Netu provedli Angie uzavírajícím se kruhem novinářů, něco jako rituál se speciální choreografií, který měl více společného s dramatickými scénami než s ochranou. Každého, kdo byl přítomen, už uklidnila bezpečnost a sledovačka.

Pak už byla sama s Porphyrem v rychlovýtahu na cestě do heliportu, který Net udržovala na střeše terminálu.

Když se dveře otevřely, do náporu vlhkého větru přes jasně osvětlený beton, kde čekala nová trojice mužů od bezpečnosti v obrovitých oranžově fluoreskujících bundách s kapucemi, si Angie vzpomněla, kdy poprvé zahlédla Sprawl: bylo to v době, kdy jela vlakem z Washingtonu s Turnerem.

Jedna z oranžových bund je uvedla přes masu betonu do čekající helikoptéry, velkého fokkera s černou chromovou úpravou. Porphyre je vedl pavučinovitým, černě matným schodištěm. Šla za ním a ani se neohlédla.

Něco teď měla, nějaké nové rozhodnutí. Rozhodla se kontaktovat Hanse Beckera přes jeho agenta v Paříži. Continuity měla číslo. Byl čas, byl právě čas, aby se něco stalo. A ona chtěla, aby se něco stalo i s Robinem; právě teď asi čeká, jak si myslela, v hotelu.

V helikoptéře jim řekli, aby se připoutali.

Když se vznesli, ve zvukotěsné kabině bylo skutečné ticho, jen praskání v kostech a v jedné podivné chvíli se jí zdálo, že je schopna udržet v paměti celý svůj život a znát ho, uvidět, proč všechno bylo. A právě v tom to bylo, pomyslela si, že prach zapomnění všechno pokryl a schoval a právě to bylo osvobození od bolesti.

"A místo, kde se duše oddělila," řekl kovový hlas ze záře svíček a řevu roje...

"Slečinko?" Porphyre se z vedlejšího sedadla naklonil trochu blíž...

"Něco se mi zdálo..."

Něco na ni čekalo, už léta, v Netu. Ne loa, ne jako Legba a jiní, i když Legba, jak věděla, byl Pán křížovatek; představoval syntézu, kardinální bod magie komunikace...

"Porphyre," zeptala se, "proč Bobby odjel?" Dívala se na probleskující zář Sprawlu, na chrámy, které se zvedaly jako majáky, a místo toho viděla stromečky dat, které ho přitahovaly, vždycky ho táhly zpátky k tomu, co pokládal za jedinou hru, co stojí za to hrát.

"Když to nevíte vy, slečinko," řekl Porphyre, "kdo jiný?"

"Ale ty slyšíš i trávu růst. Všechno, všechny pověsti. Vždycky máš..."

"Proč se mě ptáte právě teď?"

"Právě teď je ten správný čas..."

"Pamatuju si hovory, chápete? Jak lidé, kteří nejsou slavní, mluví o těch, kteří jsou. Možná kdosi, kdo prohlašoval, že zná Bobbyho, to řekl někomu jinému, a tak to šlo dokola... O Bobbym stálo za to mluvit, protože byl s vámi, chápete? Tady je to pravé místo, kde bychom měli začít, slečinko, protože on sám by to nepovažoval za příliš skvělé, co? Říkalo se, že se udělal pro sebe, ale místo toho našel vás a vy jste stoupala výš a rychleji než cokoliv, o čem jen mohl snít. Vytáhla jste ho nahoru, chápete? Tam, kde peníze, které nikdy nikde neviděl, tam u něho v Barrytownu, se považovaly jen za drobné..."

Angie přikývla a dívala se na Sprawl.

"Vykládalo se také, že měl svou vlastní ctižádost, slečinko. Něco, co ho hnalo dopředu. Nakonec ho to uhnalo..."

"Myslím si, že mě neopustil," řekla. "Když jsem poprvé přišla do Sprawlu, bylo to, jako bych se znovu narodila. Nový život. A on byl tam, právě tam, právě tu první noc. Později, když Legba – když už jsem byla u Netu..."

"Když jste se stala Angie."

"Ano. A i když si to ze mě vzalo pěkný kus, věděla jsem, že je tam. A taky jsem věděla, že si to nikdy nekoupí, a právě to jsem potřebovala, že celý ten byznys byl pro něho jenom obrovský švindl..."

"Net?"

"Angie Mitchellová. Dobře znal rozdíl mezi ní a mnou."

"Opravdu?"

"Snad právě on byl ten rozdíl." Tak vysoko nad liniemi světla...

Starý New Suzuki Envoy byl Angiiným oblíbeným hotelem ve Sprawlu už od prvních dnů její práce pro Net.

Udržoval si svou zeď z ulice tak, aby mohl mít jedenáct pater, pak se nepravdělně zúžil, nejdřív

o devět čísel, jak při stavbě Madison Square ukusovali ze skály. Původní plány volaly po strmé krajině, která měla být osázena flórou, jež přirozeně roste v Hudson Valey a je obydlena vhodnou faunou, ale následná stavba prvního manhattanského domu způsobila, že bylo nezbytné najmout ekologický návrhářský tým z Paříže. Francouzští ekologové, kteří byli zvyklí na "čisté" konstrukční problémy, jak vznikají v orbitálních systémech, zoufali z atmosféry Sprawlu, která byla rozbitá na jednotlivé části, což volalo po striktně naplánovaných pruzích vegetace a robotní fauně, se kterou se bylo možné setkat v dětských tematických parcích, ale Angie pokračovala v dohledu tak, aby zůstalo to, co místu propůjčovalo jeho charakter, který by mu jinak chyběl. Net pronajal pět vrchních pater, kde byly okamžitě zřízeny stálé kóje a Envoy se začal těšit dobré pověsti se svými umělci a baviči.

Teď se jen usmívala, když helikoptéra mījela nezajímavou robotní ovci, která předstírala, že žvýká lišejník blízko osvětleného vodopádu. Absurdita tohoto místa ji vždycky těšila a také Bobby je měl rád.

Podívala se na heliport hotelu Envoy, na němž se vyjímal logo senzonetu namalované na vyhřátém zalitém betonu. Osamělá postava zahalená do kapuce jasně oranžové bundy čekala blízko sochařsky tvarovaného kusu skály.

"Robin tu bude, že, Porphyre?"

"Pan Lanier," řekl trpce.

Vzdychla.

Černě chromovaný fokker se hladce snesl, skleničky v místnosti pro nápoje jemně cinkly, když se zadní část helikoptéry dotkla střechy hotelu Envoy. Temné hučení motoru ustalo.

"Pokud jde o Robina, Porphyre, budu muset udělat první tah. Chci s ním mluvit dnes večer. Sama. Mezitím chci, abys mu šel z cesty."

"S potěšením, slečinko," řekl kadeřník, když se za nimi otevřely dveře kabiny. A pak se kroutil, tápal po upevňovacím pásu a Angie se otočila právě včas, aby uviděla oranžovou bundu ve vchodu, zdviženou paži, zrcadlové brýle. Pistole neudělala víc hluku než zapalovač, ale Porphyre se zhroutil, dlouhou černou rukou se chytil za hrdlo, jak mu ten člověk od bezpečnosti zavřel dvířka a skočil po Angie.

Něco tvrdého ji udeřilo do žaludku, jak se Porphyre zvrátil jako beztvará masa zpět do sedadla a z úst se mu vysunul ostrý růžový konec jazyka. Čistě reflexně se podívala dolů a uviděla černě chromovanou přezku upevňovacího pásu přes lepkavý kosočtverec nazelenalé umělé hmoty.

Podívala se do bílé oválné tváře rámované pevně staženou oranžovou nylonovou kapuci. Uviděla svůj vlastní obličej, bílý otřesem, zvětšený ve stříbrných čočkách. "Pil dnes večer?"

"Co?"

"On." Palec ukázal Porphyrovým směrem. "Pije vůbec alkohol?"

"Ano... dřív."

"Hovno." Byl to ženský hlas – a pak se obrátila ke kadeřníkovi, který byl v bezvědomí. "Teď jsem ho uklidnila. Nechci mu potlačit dýchací reflex, víš?" Angie sledovala, jak žena kontroluje Porphyrovův tep. "Myslím, že je v pořádku..." Pokrčila rameny ve své oranžové bundě.

"Bezpečnost?"

"Co?" Brýle se zaleskly.

"Jste od bezpečnosti Netu?"

"Ale hovno, právě tě unáším."

"Vy?"

"Vsad se."

"Proč?"

"Ne z normálního důvodu. Někdo tě chce. A mě taky. Měla jsem to udělat tak, abych tě chytla příští týden. Do prdele. Musela jsem s tebou stejně mluvit."

"Ty? Mluvit se mnou?"

"Znáš někoho, kdo se jmenuje 3Jane?"

"Ne. Chci říct ano, ale –"

"Tak si to nech. Čekají na nás venku, rychle."

"Porphyre –"

"Ten se brzo probudí. Mrkni na něho, nechci tady být, až..."

31

3Jane

Kdyby to byla část Bobbyho velkého šedého domu na venkově, pomyslel si Slick, otvíraje oči na křivku úzké chodby, tak by to bylo ještě podivnější místo, než se napoprvé zdálo. Vzduch byl hustý a mrtvolný a světlo z nazelenalého proskleného stropu způsobilo, že se cítil, jako by byl pod vodou. Tunel byl vyroben z jakéhosi druhu hlazeného betonu. Bylo to jako v kriminále.

"Snad jsme vyšli někde u základů," řekl, když si všiml mdlého zasvištění ozvěny z betonu, když mluvili.

"Není důvodu, abychom se prosekali do stavby, kterou jste předtím viděli," řekl Gentry.

"Tak co to je?" Slick se dotkl betonové zdi – byla teplá.

"Na tom nesejde," řekl Gentry.

Gentry začal chodit ve směru, proti kterému oba stáli. Minuli zatáčku a podlaha byla najednou jako nerovná mozaika rozbitého porcelánu, úlomků stlačených do sebe jako epoxidová pryskyřice, která pod botami klouzala.

"Podívej se na tu látku..." Tisíce různých vzorů a barev v rozbitých kouscích, ale žádný převládající model, podle kterého to bylo sestaveno, jen samé nepravidelnosti.

"Umění." Gentry pokrčil rameny. "Někdo to měl jako koníček. To bys měl ocenit, Slicku Henry."

Ať už to bylo cokoliv, se stěnami si nedělali starosti. Slick klekl a přejížděl to prsty, cítil hrubé okraje rozbité keramiky a mezi tím sklem tvrzenou umělou hmotu. "Co to mělo být, jaké hobby?"

"To je jako ty věci, které buduješ, Slicku. Tvé staré hračky..." Gentry se křečovitě zašklebil.

"Ty to nevíš," řekl Slick. "Strávil jsi celý svůj zkurvený život tím, že ses pokoušel zjistit, jaký tvar má kybersvět, člověče, a on asi není tvarován nijak, a koneckonců, kdo se má v takové hovadině vyznat?" Na Soudci a dalších nebylo nic nepravidelného. Sám proces byla nepravidelnost, ale jeho výsledky se musely přizpůsobit něčemu niternému, něčemu, čeho se mohl přímo dotknout.

"Nechme toho," řekl Gentry.

Slick zůstal stát tam, kde byl, a díval se na Gentryho bledé oči, které ve světle zešedivěly, na jeho přísný obličej. Proč vlastně chtěl Gentrymu stačit?

Protože člověk někoho potřebuje, zvláště v Samotě. Nejen proto, aby ho elektrizoval; celá ta statkářská rutina byl jeden velký nesmysl. Uvažoval tak, protože člověk potřebuje někoho kolem sebe. Bird nebyl moc dobrý na debaty, protože se zajímal o málo věcí, a všechno, o čem mluvil, bylo pěkně stupidní. A i když si to Gentry nikdy nepřipustil, Slick cítil, že rozumí věcem podobně jako Gentry.

"Tak jo," řekl Slick a vstal, "pojdme."

Tunel se kroutil sám v sobě jako střevo. Část s mozaikovou podlahou byla teď vzadu, kolem však bylo plno zatáček a zkratk nahoru a dolů, kroutících se schodišťových šachet. Slick si neustále zkoušel představit nějakou budovu, která by měla podobný vnitřek, ale neuměl to. Gentry šel rychle, zúžily se mu oči a kousal si rty. Slickovi se zdálo, že vzduch je nějak horší.

V další schodišťové šachtě narazili na přímý pruh, který se v dálce zužoval v nic, nebo to byl způsob, kterým se člověk díval. Byl širší než zakřivené části a podlaha byla měkká a vlnitá, protože na ní byly koberečky, vypadalo to, jako by jich tam byly stovky, rozložené vrstvy po celém betone. Každý kobereček měl svůj vlastní vzor a barvy, spousta byla červená a modrá, ale všechny vzory byly tytéž pokřivené diamanty a trojúhelníky. Prašný zápach byl zde hustší a Slick se domníval, že to musí být ty koberečky, co vypadaly tak staře. Ty úplně nahoře, blízko středu, byly sešlapány až do posledního vlákna v celých kusech. Byla to cesta, jako kdyby někdo chodil celá léta sem a tam. Vrchní části byly tmavé a ostatní slabě pulsovaly.

"Kudy teď?" zeptal se Slick.

Gentry se podíval dolů a drhl si silný spodní ret prstem a palcem. "Tudy."

"Jak to?"

"Protože na tom nezáleží."

Slickovy nohy se chozením po těch koberečcích unavily. Musel dávat pozor, aby se chodidly neocitl v jedné z děr na sešlapaných místech. Jednou dokonce šlápl na skleněnou kachličku, která spadla seshora. V pravidelných intervalech procházeli různými sférami stěny, které vypadaly, jako by byly zapečetěny větším množstvím betonu. Nebylo tam nic, pořád ten stejný obloukovitý tvar v lehce světlejším betonu a lehce odlišné textuře. "Gentry, to by mělo být pod zemí, ne? Jako základ pod něčím..."

Ale Gentry jen zvedl ruku, takže Slick do ní narazil, a oba stáli a zírali na dívku na konci chodby, ani ne deset metrů za vlnami koberce.

Řekla něco jazykem, který Slick odhadoval na francouzštinu. Hlas byl lehký a muzikální, tón sdělný. Usmívala se. Pod pramenem černých vlasů byla bledá, měla hezký, dlouhý obličej, velmi tenký nos a široká ústa.

Slick cítil, jak se Gentryho ruka na jeho prsou třese. "To je v pořádku," řekl, vzal Gentryho ruku a dal ji dolů. "Jenom hledáme Bobbyho..."

"Všichni hledáme Bobbyho," řekla anglicky způsobem, který neznali. "Sama ho hledám. Kvůli jeho tělu. Viděli jste jeho tělo?" Udělala krok dozadu, dál od nich, jakoby se chystala prchnout.

"Neublížíme ti," řekl Slick a náhle si byl vědom vlastního pachu, tuku, který se zapekl do jeho džínů a hnědé saka, a Gentry nevypadal o nic přesvědčivěji.

"To bych si nemyslela," řekla a bílé zuby zase zazářily v tom matném podmořském světle. "Ale nemyslím, že byste se mi nějak líbili."

Slick chtěl, aby Gentry něco řekl, ale Gentry nic. "Znáš ho – Bobbyho?" odvážil se říct Slick.

"Je to určitě velmi chytrý muž. Mimořádně chytrý. I když si nemyslím, že se mi líbí, opravdu." Měla na sobě něco volného a černého, co jí viselo až ke kolenům. Nohy měla bosé. "Nicméně chci... jeho tělo." Zasmála se.

Všechno se změnilo.

"Džus?" zeptal se Hrabě Bobby a přinášel vysokou sklenici něčeho žlutého. Voda v tyrkysové kalužině odrážela skvrny slunečního světla na palmové listy nad jeho hlavou. Byl nahý kromě tmavých brýlí. "Co se děje s tvým přítelem?"

"Vůbec nic," uslyšel Slick Gentryho. "Vyráběl čas na indukovaném Korsakovovi. To je ten přechod, který ho děsí."

Slick ležel velmi tiše na bílém kovovém křesle s modrými polštářky a cítil, jak mu slunce propaluje promaštěné džíny.

"Ty jsi ten, o kterém se zmiňoval, že?" zeptal se Bobby. "Jmenuješ se Gentle? Vlastníš továrnu?"

"Gentry."

"Jsi kovboj." Bobby se usmíval. "Jsi diskžokej. Muž z kybersvěta."

"Ne."

Bobby si třel bradu. "Víš, že se tady musím holit? Řízl jsem se..." Vypil půl sklenice džusu a utřel si ústa hřbetem ruky. "Nejsi diskžokej? Tak jak ses sem dostal?"

Gentry si rozepnul sako zdobené koraly a odhalil bílou hrud' bez chlupů. "Dělej něco s tím sluncem," řekl.

Šerosvit. Přesně takový. Ani cvaknutí. Slick slyšel sama sebe, jak sténá. Hmyz se začal spouštět z palem za bíle natřenou stěnou. Studený pot mu stékal po žebrech.

"Promiň, člověče," řekl Bobby Slickovi. "Ten Korsakov, to ale musí být průser. – Ale tohle místo je bezva. Vallarta. Patřila Tally Ishamovi." Teď zaměřil svou pozornost zase na Gentryho. "Když tedy nejseš kovboj, kamaráde, co tedy seš?"

"Jsem jako ty," řekl Gentry.

"Já ale jsem kovboj." Napříč stěnou za Bobbyho hlavou proběhla ještěrka.

"Ne. Nejsi tady, abys něco kradl, Newmarku."

"Jak to víš?"

"Jsi přece tady, aby ses něco naučil."

"To je totéž."

"Ne. Tys byl kdysi kovbojem, ale teď jsi něco jiného. Hledáš něco, ale není nikdo, komu bys to ukradl. Já to hledám taky."

A Gentry začal vysvětlovat všechno o Tvaru, když se stíny palem kupily a houstly v mexické noci, a Hrabě Bobby seděl a poslouchal.

Když Gentry skončil, Bobby tam seděl ještě dlouho a nic neříkal. Pak řekl: "Jo. Máš pravdu. Jak o tom přemýšlím, pokouším se přijít na to, co přineslo tu Změnu."

"Předtím," řekl Gentry, "to Tvar nemělo."

"Hej," zavolal Slick, "než jsme tady byli, byli jsme také leckde jinde. Kde to bylo?"

"Ve Straylightu," řekl Bobby. "Nahore. Na oběžné dráze."

"Kdo je ta dívka?"

"Dívka?"

"Tmavé vlasy. Vyzáblá."

"Aha," řekl Bobby ve tmě, "to byla 3Jane. Viděl jsi ji?"

"Záhadná dívka," řekl Slick.

"Mrtvá dívka," řekl Bobby. "Viděl jsi její konstrukt. Rozházeli rodinný majetek, aby zkonstruovali tuhle věc."

"Takže ty se s ní vystavuješ? A tady?"

"Nenávidí mě. Podívej, ukradl jsem jejího lapače duší. Měla svůj konstrukt zde na místě, když jsem odletěl do Mexika, takže byla vždycky někde kolem. Věc existovala, ona sama zemřela. Mimo, chápeš. Zatím všechny ty sračky kolem, všechny její švindly a plány, které řídili právníci, programy, stále více všelijakých poskoků..." Zašklebil se. "To jí vážně odrovná. Lidé, kteří se snaží dostat na tvé místo, aby dostali alef zpátky, pracují pro někoho jiného, který pracuje pro některé lidi, co si najala na pobřeží. Mám s ní špatnou zkušenost. Je šílená, ale hraje nadoraz..."

Ani cvaknutí.

Zpočátku si myslel, že je zpátky v šedém domě, kde viděl Bobbyho poprvé, ale tento pokoj byl menší a koberce a nábytek byly jiné, ale neuměl říct jak. Bylo to bohaté, ale ne nablýskané. Ticho. Lampa se zeleným skleněným stínítkem zářila na dlouhý dřevěný stůl.

Vysoká okna s bíle natřenými rámy, které rozdělávaly venkovní bělobu na obdélníky, každou tabulku, určitě to byl sníh... Stál a tvářemi se dotýkal měkkých závěsů a díval se na orámovaný prostor sněhu.

"Londýn," řekl Bobby. "Musela mně to prodat, aby se dostala k vážnému voodoo. Myslela si, že s ní nebudou chtít nic mít.

To jí zatraceně hodně prospělo. Mizeli, jako by se rozpouštěli. Mohls je dát někdy dohromady, ale jejich osobnosti se rozbíhaly..."

"To sedí," řekl Gentry. "Vyšli z první příčiny, Když Se To Změnilo. Na to jsi už přišel. Ale nevíš, co se ještě stalo, co?"

"Ne. Vím jen kde. Ve Straylightu. To celé mi řekla, a já si myslím, že to všechno ví. O to se nestarala. Její matka dala dohromady pár umělých lidí, a to velmi brzy, skutečně těžký kalibr. Pak její matka zemřela a tihle vyrůstali v korporativních jádrech, jako tady. Jeden v tom pokračoval. Chtělo to, aby se dal dohromady s druhým..."

"To se stalo. To je tvoje první příčina. Vše se změnilo."

"Tak jednoduché? Jak to víš?"

"Protože," řekl Gentry, "jsem byl u toho z jiného úhlu. Vy jste si pohrávali s příčinou a účinkem, ale já jsem hledal obrysy a tvary v čase. Vy jste pořád prohledávali celou matici, ale já jsem se díval na matici jako na celistvou věc. Znáám věci, které vy neznáte."

Bobby neodpověděl. Slick se obrátil od okna a uviděl dívku, tutéž, jak stojí naproti v místnosti. Jen tam stála.

"To nebyli jenom umělí lidé Tessiera–Ashpoola," řekl Gentry. "Lidé přicházeli, aby rozbili jádro

hmoty. Přivezli si s sebou čínský vojenský ledoborec."

"Case," řekl Bobby, "ten chlapík se jmenoval Case. Tohleto znám. Byl to nějaký druh synergického efektu..."

Slick pozoroval dívku.

"A výsledná suma byla větší než části?" Zdálo se, že Gentryho to skutečně baví. "Kybernetické božstvo? Světlo na vodách?"

"Jo," řekl Bobby, "nějak tak."

"Je to o něco málo komplikovanější," řekl Gentry a zasmál se.

A dívka byla pryč. Ani cvaknutí.

Slick se zachvěl.

32

Zimní výprava (2)

Noc padla náhle už během dopravní špičky v metru, i když to nebylo nic ve srovnání s Tokiem, nikdo nebojoval, aby vklínil posledních pár pasažérů do dveří, které se zavíraly. Kumiko pozorovala lososí mlhu západu z ná-větrné plošiny na Central Line, zatímco Colin polehával na rozbitém stroji s řadou rozmlácených špinavých oken. "Teď je čas," řekl, "a drž hlavu skromné dole přes Bond Street a Oxford Circus."

"Ale budu muset platit, když vypadnu ze systému?"

"Ne každý, opravdu," řekl a potřásl kadeří.

Vydala se po schodišti a už nevyžadovala pokyny, aby podle nich našla cestu na protější nástupiště. Nohy jí zase zchladly a začala přemýšlet o německých botách lemovaných beránkem v šatně jejího pokoje u Swaina. Rozhodla se pro kombinaci gumových ponožek a vysokých francouzských podpatků jako trik, který měl ukolébat Dicka, zpochybnit, že utekla, ale s každým nápojem chladu, který pronikal tenkými podrážkami, toho nápadu litovala.

V tunelu, který vedl na jiné nástupiště, povolila svůj stisk jednotky a Colin se vytratil. – Stěny byly pokryty opotřebovanými kachličkami se zdobným pruhem zeleně. Vytáhla ruku z kapsy a přejela prsty po zelených kachličkách a myslela na Sally a na Finna a na jinou vůni zimy ve Sprawlu, dokud před ní nestanul Dracula a během chvilky nebyla těsně obklopena čtyřmi plášti, čtyřmi bledými obličejí. "No," řekl první, "je dost hezká."

Stáli proti sobě tváří v tvář, Kumiko a Dracula. Jeho dech páchl tabákem. Večerní dav proudil dál kolem nich; lidé byli většinou oblečeni do tmavých vlněných šatů.

"No," řekl jeden hned vedle ní, "podívej se, copak je to?" Držel jednotku Maas–Neotek a na ruku měl rukavice z poškrábané černé kůže. "Zapalovač, co? Dej nám ho, Japonečko." Kumiko sáhla do kapsy, vzduch prořízla čepel břitvy, která se potom zavřela.

Hoch se zachechtal.

"Má ho v tašce," řekl druhý. "Pomoz jí, Regu." Ruka sebou hodila a kožený řemínek kabelky se jemně oddělil.

První Dracula se zmocnil kabelky, švihal kývajícím se řemínkem navyklými pohyby a zastrčil ji do přední části pláště. "Tak."

"Máje asi v kalhotách!" Smáli se jí, když něco nervózně hledala pod vrstvami svetrů. Stuha, kterou nosila, jí zraňovala žaludek, když oběma rukama rvala ven pistoli a přiložila ji na tvář chlapce, který držel jednotku.

Nic se nestalo.

Pak ostatní tři šíleně pádili ke schodišti na vzdáleném konci tunelu, jejich pruhované boty klouzaly v rozpuštěném sněhu, jejich dlouhé kabáty pleskaly jako křídla. Žena křičela.

A stejně tam byli jako zmrazení, Kumiko a Dracula, ústí pistole mu tisklo levou tvář. Ruce Kumiko se začaly chvět.

Dívala se do Draculových očí, hnědé oči se rozšířily primitivní starobylou hrůzou; Dracula uviděl masku její matky. Něco udeřilo o beton u jejích nohou: Colinova jednotka.

"Běž," řekla mu. Dracula se zhroutil, otevřel ústa, vydal přidušený vzlykavý zvuk a otočil se pryč od pistole.

Kumiko se podívala dolů a tam uviděla jednotku Maas–Neotek v kaluži šedého rozbředlého

sněhu. Vedle ležel čistý stříbrný obdélník běžné břitvy s jedním ostřím. Když jednotku zvedla, uviděla, že má rozbité pouzdro. Vytřepala z rozbitého pouzdra vlhkost a mačkala jej tvrdě v dlani. Tunel byl nyní pustý. Colin tam nebyl. Swainův walthér jí v druhé ruce připadal obrovský a těžký.

Kráčela k obdélníkové nádobě, která byla přivázaná ke kachlíčkové zdi, a zastrčila pistoli do promaštěného molitanového kontejneru mezi pečlivě složené listy faxových zpráv. Otočila se a pak se obrátila k faxům.

A pak nahoru po schodech.

Někdo na nástupišti na ni ukázal, ale vlak zahoukal jako za starých časů, dveře se posunuly a zavřely.

Udělala to, co jí Colin předtím řekl, White City a Shepherd's Bush, Holland Park, pak vlak zpomaloval k Notting Hillu – král byl už velmi starý a umíral – a dál přes Bond Street. Stanice na Oxford Circus byla v plném provozu a ona byla ráda, že ji dav skryl.

Colin jí řekl, že je ze stanice možné odejít bez placení. Po jistém váhání došla k názoru, že je to asi pravda, i když to vyžaduje rychlost a načasování. Jiná možnost tady ale stejně nebyla. Její kabelka s čipem Mitsubanky a pár anglických mincí odešly s Jacky Draculy. Asi deset minut pozorovala cestující, jak dávají své žluté plastické lístky do turniketů, zhluboka se nadechla a utíkala. Nahoře, nad ní i za ní, křik a hlasitý smích, a pak běžela zase.

Když dorazila ke dveřím na vrcholu schodiště, uviděla Brixton Road, která čekala jako efektní Šinjuku přečpaná kouřícími se bufety.

33

Hvězda

Seděla v autě a nelíbilo se jí to. Neměla ostatně čekání nikdy ráda, ale s drogou to bylo nesnesitelné. Musela si pořád připomínat, aby neskřípala zuby, protože ať jim Gerald udělal cokoliv, byli stále nedůtkliví. Byla celá nesať, když teď o tom přemýšlela. Pravděpodobně ta droga nebyl tak dobrý nápad.

Auto patřilo ženě, které Gerald říkal Molly. Byl to jakýsi běžný japonský vůz, jak jen mohl být, dost hezký, ale nic, čeho by si člověk všiml. Uvnitř měl ten nový pach a byl rychlý, když se s ním projeli do Baltimore. Měl computer, ale žena ho řídila sama celou cestu do Sprawlu, a teď byl zaparkovaný na střeše dvacetiurovňového baráku, který byl blízko hotelu, kam ji Prior vzal, protože viděla tu šílenou stavbu, tu s vodopádem a vytvarovanou horou.

Nahoře teď nebylo moc aut a ta, která tam byla, zapadla sněhem, jako by se strašně dlouho nehýbala. Kromě dvou chlapíků ve stánku, kam jsme vjeli, se nezdálo, že by tu vůbec někdo byl. Tak tady byla sama, uprostřed všech těchto lidí, v největším městě světa, a spočívala sama na zadním sedadle jakéhosi auta. Řekli jí, aby čekala.

Žena neřekla mnoho, když přijeli z Baltimore, jen položila sem a tam otázku, ale pro Monu s drogou bylo dost obtížné nemluvit. Mluvila o Clevelandu a Floridě, o Eddym a Priorovi.

Pak dojeli a zaparkovali.

Takže Molly byla teď pryč alespoň hodinu, možná i déle. Vzala si s sebou kufřík. Jediná věc, kterou z ní Mona dostala, bylo, že zná Geralda už dlouho, a Prior to nevěděl.

V autě se zase udělalo chladno, takže Mona se přesunula na přední sedadlo a zapnula topení. Nemohla to nechat dlouho, protože by to možná vypotřebovalo baterii, a Molly řekla, že když se to stane, budou opravdu v řiti. "Protože až se vrátím, odjedeme ve spěchu." Pak ukázala Moně, kde je pod řidičovým sedadlem spacák.

Nastavila topení na maximum a držela si ruce u ventilátoru. Pak manipulovala s knoflíky vedle monitoru a pustila si zprávy. Anglický král byl vážně nemocný, byl už opravdu starý. V Singapuru se objevila nová nemoc, ještě nezabila všechny, ale nikdo nevěděl, jak se dostane, ani jak se dá léčit. Někteří lidé si mysleli, že v Japonsku probíhá jakýsi boj, že se různé party hochů z Yakuzy pokoušejí navzájem zabít, ale nikdo o tom moc nevěděl; Yakuza, to bylo něco, o čem Eddy hrozně rád kecal. Pak se dveře s třesnutím otevřely a prošla jimi Angie zavěšená do úžasného

černého chlapíka a komentátor říkal, že to bylo živé vysílání, neboť právě dorazila do Sprawlu po krátké dovolené, kterou strávila ve svém domě v Malibu, kde pokračovala v léčení na drogové klinice...

Angie vypadala v tom velkém kožichu prostě báječně, ale pak byl šot pryč.

Mona si vzpomněla, co Gerald udělal; dotkla se obličejů.

Vypnula video, pak i topení a zase si sedla na zadní sedadlo. Na otřeni zadýchaného okna použila roh spacáku. Podívala se na budovu na úpatí kopce, která byla osvětlená po celé pokleslé linii na okraji střechy parkoviště. Jako celá ta země tam nahoře, snad Colorado nebo tak něco, jako virtuální realita, v níž Angie jela do Aspen a setkala se s tím chlapcem, jen Robin se objevil, jaký skoro vždycky byl.

Ale čemu nerozuměla, byla ta záležitost s klinikou, jak barman řekl, že tam Angie šla, protože byla na něco napojená, a jak skutečně slyšela, že to říkají i ti noví chlápci, a tak usoudila, že to musí být pravda. Ale proč by někdo jako Angie, s takovým životem a s takovým přítelem, jakým byl Robin Lanier, chtěl drogy?

Mona zakroutila hlavou, podívala se na budovu a byla ráda, že není na nic připojena.

Musela mít na chvíli okno, když přemýšlela o Lanette, protože když se podívala znova, byla tam helikoptéra, velká, lesklá a černá, a pohybovala se nad budovou. Vypadala dobře, skutečně jako z velkého města.

Znala několik drsných žen v Clevelandu, děvčat, se kterými se nikdo nespínil, ale tahle Molly byla něco jiného – vzpomněla si na Piora, jak prochází dveřmi, vzpomněla si, jak křičí... Ptala se sama sebe, co to bylo, co nakonec použila, protože slyšela, jak mluví, a Molly ho už víckrát nezranila. Nechaly ho spoutaného v křesle a Mona se Molly zeptala, jestli si myslí, že by se mohl rozvést. Buď ho někdo najde, řekla Molly, nebo dehydratuje.

Helikoptéra přistála, zmizela. Velká, ten typ s vířidly na obou koncích.

Tak tam byla, čekala, a žádná zatracená myšlenka ne a ne přijít.

Něco ji Lanette naučila, někdy musela probírat, kam jde a proč – a zapomenout na to druhé... Dobrá. Byla daleko od Floridy. Byla na Manhattanu. Vypadala jako Angie... To ji zarazilo. Co ta úprava? O.K. – když to vezmeme jinak – měla štěstí na volnou kosmetickou chirurgii a měla naprosto dokonalé zuby. Když se na to podíváš z této strany, není to tak špatné. Mysli na mouchy v doupěti. Jo. Kdyby utratila peníze, které dala na účesy a ma-ke-up, mohla by přijít s něčím, co nevypadalo tak moc jako Angie, a to byl docela dobrý nápad, protože co když ji někdo hledá?

Helikoptéra tu byla zas, zvedala se.

Ahoj.

Možná o dva bloky dál a padesát poschodí výš se špička té věci houpala směrem k ní, nořila se... To je droga. Cosi se kymácelo a sestupovalo dolů... Droga není reálná. –A přímo na ni. Zvětšuje se. A přímo na ni. Ale je to droga, že? Pak to bylo pryč, za další budovou, a byla to jen droga...

Proletěla kolem rohu, jen pět pater nad střechou parkoviště, a pak se spouštěla a nebyla to droga, bylo to na ní, pevný, bílý paprsek, který bodal, aby našel cestu k šedému autu, a Mona rychle odstřelila zámek u dveří a kutálela se do sněhu, pořád ve stínu auta, kolem ní rachot, motory; a Prior, nebo kdo to vlastně byl, co jí byl na stopě. Pak reflektory zhasly, ztratilo to výšku a spustilo se to dolů – až moc rychle. Poskakovalo to na podvozku. Ještě níž, motory zhasly a vykašlávaly modrý plamen.

Mona lezla po rukou a po kolenou u zadního nárazníku auta. Lezla a pak se pokusila postavit.

Zazněla mohutná rána jako z pistole; čtvercová sekce pláště helikoptéry vyletěla do povětří a sklouzla napříč solí potřísněným betonem parkoviště. Velký oranžový pětimetrový skluz nouzového východu se vyvalil a nafoukl se jako dětská plážová hračka. Mona opatrně vstala a opřela se o šedý blatník auta. Přes skluz se zhoupaly nohy nějaké temné, zkroucené postavy. Dostala se dolů, sedla si jako dítě na pískovišti. A další šla za ní, tahle na sobě měla obrovskou bundu s kapuci stejné barvy jako skluz.

Mona se zachvěla, když zjistila, že ten v oranžovém vede další přes střechu přímo k ní, dál od

černé helikoptéry. Bylo to... Ale bylo to!

"Chci vás obě vzadu," řekla Molly a otevřela dveře u řidiče.

"To jsi ty," vypravila ze sebe Mona směrem k nejslavnější tváři na světě.

"Ano," řekla Angie s očima na Monině obličej, "to... zdá se, že..."

"Tak pojd'," řekla Molly a její ruka spočívala na rameni hvězdy. "Nastup si. Tvůj mart'anský černoušek už bude brzy vstávat." Podívala se zpátky na helikoptéru. Vypadala jako velká hračka, žádná světla, jako by ji tady nechalo nějaké obří dítě a pak na ni zapomělo.

"Měl by," řekla Angie a lezla do zadní části vozu.

"Ty taky, drahoušku," řekla Molly a strkala Monu k otevřeným dveřím.

"Ale... Myslím..."

"Pohni!"

Mona tam vlezla, ucítila Angiin parfém, zápěstí se dotklo takřka nadpřirozeně jemné, velké kožešiny. "Viděla jsem vás," slyšela sama sebe, jak říká. "Na videu."

Angie neřekla nic.

Molly vklouzla na řidičovo místo, trhla dveřmi tak, že se zavřely, a nastartovala. Oranžová kapuce ji stahovala, její obličej byl jako bílá maska se světlýma stříbřítýma očima. Pohnuli se směrem k zastřešené rampě a vjeli do první zatáčky. Pak pět pater dolů v těsné spirále a Molly se s nimi octla ve vedlejší uličce plné větších vozidel pod temně zelenými úhlopříčnými pruhy.

"Padáky s křídlem," řekla Molly. "Ještě jsi neviděla padák s křídlem, tam v Envoyi?"

"Ne," řekla Angie.

"Kdyby je měla bezpečnostní služba Netu, byli by už nahoře..." Zatočila auto za velké dlouhé hranaté vozidlo, bílé, se jménem namalovaným na zadních dveřích čtyřhrannými modrými písmeny.

"Co to je?" zeptala se Mona, pak však ucítila, že se červená.

"Cathode Cathay," řekla Angie.

Mona si pomyslela, že už to jméno někdy předtím slyšela.

Molly už byla venku a otvírala ty velké dveře. Stahovala žluté schůdky z umělé hmoty.

Pak se vrátila do auta. Obrátili se, dostali se zase na cestu a jeli přímo k vznášedlu. Stáhla si oranžovou kapuci a zatřásla hlavou, aby si uvolnila vlasy. "Mono, myslíš, že by ses mohla dostat ven a vrazit ty schůdky zpátky? Nejsou tak těžké." Neznělo to zrovna jako otázka.

Těžké nebyly. Za autem se vztyčila a pomohla Molly zatáhnout dveře.

Cítila tam ve tmě Angie.

Byla to opravdu Angie.

"Dopředu, přivázat, držet se."

Angie. Seděla přímo vedle Angie.

Otřásl se, jak Molly plnila břicho vozidla, a pak se pomalu sunuly ze spirálové rampy.

"Tvůj přítel," řekla Molly, "je už teď vzhůru, ale ještě se nemůže hýbat. To až za dalších patnáct minut." Znovu se zhoupala z rampy a tehdy Mona přestala rozlišovat patra. Tohle bylo přecpáno malými, módními auty. Vozidlo prohučelo centrální uličkou a zahrnulo doleva.

"Budeme mít štěstí, jestli na nás nečeká venku," řekla Angie.

Molly zastavila deset metrů od velkých kovových dveří pomalovaných úhlopříčnými pruhy, žlutými a černými.

"Ne," řekla Molly a vytáhla malou modrou krabičku ze schránky u přístrojové desky, "on má štěstí, že venku nečeká." Dveře vyletěly z rámů s oranžovým zábleskem a do Moniny bránice udeřil zvuk jako pořádný výbuch. Vozidlo vyrazilo do mokré ulice v mraku kouře a pak už byli za tím a vozidlo zrychlovalo.

"To je ale děsně vulgární, co?" řekla Angie a hned se zasmála.

"Vím," řekla Molly a soustředila se na řízení. "Někdy je to ale ta správná cesta. Mono, řekni jí o Priorovi. O Priorovi a svém příteli. To, co jsi řekla mně."

Mona se nikdy v životě tak nestyděla.

"Prosím," řekla Angie, "řekni mi o tom, Mono."

Přesně tak. Nazvala ji jménem. Angie Mitchellová skutečně řekla její jméno. Jí. Přímo tady.

Skoro se jí z toho chtělo omdlít.

34

Margate Road

"Zdá se, že jste se ztratila," řekl prodavač nudlí japonsky. Kumiko odhadla, že je to Korejec. Její otec měl kolegu, který byl Korejec; byli spolu v nějakém stavebním podnikání, jak jí kdysi řekla matka. Byli velcí, tenhle byl například skoro tak velký jako Petal, s širokou, vážnou tváří. "Vypadá to, že je vám zima."

"Někoho hledám," řekla. "Bydlí údajně na Margate Road."

"Kde to je?"

"To nevím."

"Pojďte dovnitř," řekl prodavač nudlí a ukázal Kumiko na konec pultu. Jeho stánek byl vyroben z růžové vlnité umělé hmoty.

Šla mezi stánkem s nudlemi a dalším, který inzeroval cosi jako roti, tohle slovo trůnilo na neskutečně barevném balíku sprejů vyvedeno velkými písmeny s kudrlinkami a svítícími skvrnami. Tenhle stánek páchl kořením a dušeným masem. Nohy měla moc studené.

Uvelebila se pod kusem zamíženého plastiku. Stánek s nudlemi byl narvaný. Malé modré kanystry s butanem, tři rošty s velkými hrnci, sáčky z umělé hmoty plné nudlí, poličky s nádobami z umělé hmoty a hbitá postava velkého Korejce, který dohlížel na hrnce. "Posadte se," řekl; sedla si na žlutý umělohmotný kanystř, hlavu měla pod úroveň pultu. "Vy jste Japonka?"

"Ano," řekla.

"Z Tokia?"

Zaváhala.

"Vaše oblečení," řekl. "Proč nosíte v zimě gumové ponožky? To je nějaká móda?"

"Ztratila jsem boty."

Podal jí nádobu z umělé hmoty a tyčinky; tlusté svazky nudlí plavaly v řídké, žluté polévce. Hladově jedla, pak vypila polévku. Dívala se, jak obsluhuje zákazníka, nějakou africkou ženu, která si nudle odnesla ve vlastním hrnci s pokličkou.

"Margate," řekl prodavač nudlí, když žena odešla. Vzal promaštěný svazek papírů zpod pultu a přejižděl jej palcem. Tady," řekl a bodl do neuvěřitelně husté malé mapy, "tady u Acre Lane." Vzal modrý značkovač a narýsoval cestu na hrubý, šedý ubrousek.

"Děkuji," řekla. "Teď už půjdu."

Její matka tak přicházela za ní, jako ona teď šla na Margate Road.

Sally byla v nebezpečí, někde v Sprawlu, a Kumiko věřila, že Tick bude znát způsob, jak ji kontaktovat. Když ne telefonicky, pak přes matici. Snad Tick znal i Finna, toho mrtvého z uličky...

V Brixtonu přešla korálově rostoucí metropole k přístavu, a to byl jiný život. Tmavé i světlé tváře, nespočetné rasy, cihlová průčelí zaplavená přívalem stínů a symbolů, které by si původní stavitelé nedokázali ani představit. Když šla kolem, z otevřených dveří hospody pulsoval bubínek, táhlo horko a zněl hlasitý smích. Obchody prodávaly potraviny, které Kumiko nikdy předtím neviděla, role blýskavých látek, čínských nástrojů a japonské kosmetiky...

Zastavila se u toho nablýskaného výkladu, kde byly vystaveny bílé a červené barvičky, uviděla odraz svého obličeje na stříbřitém pozadí a ucítila, že na ni uprostřed noci znova padla matčina smrt. Její matka měla všechny tyhle věci.

Šílenství matky. Její otec na to nikdy neupozorňoval. Šílenství nemělo v otcově světě místa, zatímco sebevražda ano. Šílenství její matky bylo evropské, byla to importovaná nástraha smutku a zklamání... Otec zabil matku, to řekla Kumiko Sally v Covent Garden. Ale byla to pravda? Přivezl lékaře z Dánska, Austrálie a nakonec z Chiby. Doktorů poslouchali, jak jim primabalerína vyprávěla své sny, zmapovali a časově zaznamenali synapse a odebrali vzorky krve. Primabalerína odmítla jejich prášky i jejich delikátní zákroky. "Chtějí mi prořezat mozek lasery," zašeptala jednou matka Kumiko.

A šeptala jí i jiné věci.

"V noci," řekla, "vylézají z krabic v otcově pracovně zlí duchové. Starci," říkala, "kteří nám odsávají dech. Tvůj otec mně odsává dech. Tohle město mně odsává dech. Nic tady není v klidu. Nedá se tady doopravdy spát."

Nakonec se nedalo spát vůbec. Šest nocí matka proseděla, tichá a docela klidná, ve svém modrém evropském pokoji. Sedmý den odešla sama z bytu – pozoruhodný výkon svědčící o pečlivosti tajemníků – a našla si cestu do chladné řeky.

Ale pozadí výlohy bylo jako Sallyiny brýle. Kumiko vytáhla Korejcovu mapu z rukávu svetru.

Vedle obrubníku na Margate Road stálo shořelé auto. Chyběla mu kola. Zastavila se u něho a sledovala skrytá průčelí protějších domů, když tu za sebou uslyšela zvuk. Otočila se a uviděla zkroucený obličej jakéhosi ošklivce pod mastnou skvrnou vlasů ve světle zpola otevřených domovních dveří.

"Ticku!"

"Ve skutečnosti jsem Terrence," řekl, když mu přešla křeč v obličejí.

Tickův byt byl v nejvyšším patře. Nižší patra byla prázdná, neobsazená, odlepující se tapety odhalovaly jen stíny zmizelých obrázků.

Mužovo kulhání bylo teď zjevnější, když stoupal po schodech před ní. Měl na sobě šedý oblek z vlněného sukna a oxfordky tabákové barvy se silikonovou podrážkou.

"Čekal jsem vás," řekl a namáhavě se vlekl od jednoho schodu k druhému.

"Vy?"

"Věděl jsem, že jste utekla od Swaina. Zařizoval jsem právě provoz, když jsem se dostal k dalšímu."

"K dalšímu?"

"To nevíte, co?"

"Prosím?"

"To je v matici. Něco se děje. Lehčí je vám to ukázat, než se to pokoušet vysvětlit. I kdybych to mohl vysvětlit, neumím to. Řekl bych, že snad tři čtvrtiny lidstva jsou teď v této chvíli zapojeny a sledují to představení..."

"Nechápu."

"Pochybují, že tomu vůbec někdo rozumí. Je tady v sektoru nová makroforma, která představuje Sprawl."

"Makroforma?"

"Obrovský konstrukt dat."

"Přišla jsem sem, abych varovala Sally. Swain a Robin Lanier mají v úmyslu ji dát těm, kteří připravují únos Angely Mitchellové."

"O to se nestarejte," řekl, když dospěl až k vrcholu schodiště. "Sally už vyfoukla Mitchellovou a napůl zabila Swainova člověka ve Sprawlu. V každém případě po ní teď jdou. Úplně každý teď po ní půjde, a to dost brzo. Ale pořád jí to můžeme říct, když se přihlásí. Pokud se ovšem přihlásí..."

Tick bydlel v jednom velkém pokoji, jehož podivuhodný tvar svědčil o tom, že tu byly přesunuty stěny. I když byl velký, byl taky dost plný; Kumiko připadal, jako by kdosi rozmístil obsah Akihabarova modulového obchodu do prostoru, který byl už zaplněný mnoha kusy neskladného nábytku. Přesto tu bylo překvapivě čisto a uklizeno: stohy časopisů na malém skleněném stolku byly pěkně urovnané, vedle nepoužívaného popelníku z černé keramiky byla obyčejná bílá váza s květinami.

Pokoušela se znovu vyvolat Colina, zatímco Tick plnil varnou nádobu vodou z nádoby s filtrem.

"Průvodcovská jednotka Maas–Neotek. Teď je pokažená, nemůžu se ke Colinovi znovu dostat..."

"Colin? To je virtuální souprava?"

"Ano."

"Podíváme se na to..." Zvedl ruku.

"To mi dal otec..."

Tick hvízdal. "Tahle věcička musela stát celé jmění. To je jeden z umělých lidí. Jak to funguje?"

"Stačí to stlačit rukou a Colin je tady, ale nikdo jiný ho nevidí a neslyší."

Tick držel jednotku u ucha a třásl jí. "Je pokažená? Jak se to stalo?"

"Spadla na zem."

"Rozbité je jen pouzdro, chápete, biosoft z obalu unikl, takže se k němu nemůžete manuálně dostat."

"Umíte to spravit?"

"Ne. Ale můžeme se k tomu dostat z ovládací desky, jestli chcete..." Vrátil jí to. Voda už vřela.

U čaje mu líčila příběh svého výletu do Sprawlu a o Sallyině návštěvě schránky v uličce. "Říká jí Molly," řekla.

Tick pokýval hlavou a krátce za sebou několikrát zamrkal. "Tam kolem toho šla. O čem mluvili?"

"O místě zvaném Straylight. O nějakém muži, co se jmenuje Čase. O nepříteli, nějaké ženě..."

"O Tessier–Ashpoolové. Našel jsem to, když jsem pro ni procházel Swainova data. Swain prodává Molly tu lady 3Jane, jak jí říká; má ten nejbohatší soubor skrytých špinavostí, které si jen dovedete představit – vůbec o všem a o všech. Byl jsem zatraceně opatrný, abych se na všechno nedíval moc zblízka. Swainovy obchody jsou napravo nalevo a vydělává obrovské bohatství. Ona má určitě spoustu špíny i na našeho pana Swaina..."

"A ona je tady, v Londýně?"

"Někde na oběžné dráze, aspoň tak to vypadá, ačkoliv někteří říkají, že už je mrtvá. Skutečně jsem na tom dělal, když se ten velký chlapík probil do matrice..."

"Prosím?"

"Tady, ukážu vám to." – Když se vrátil k bílému jídelnímu stolu, nesl mělký čtyřhranný černý tác se spoustou drobných kontrolků umístěných po jedné straně. Položil jej na stůl a dotkl se jednoho z malých vypínačů. Na projektoru se objevil krychlový holodisplej: neonové souřadnicové linie kybersvěta, dimenzované s lesklými tvary, jednoduchými, složitými, které představovaly rozsáhlé akumulování uložených dat. "To je ta zkurvená standardní výbava. Společnosti. Dalo by se říct, že hodně z té oblasti je tam zachyceno. Někdy některá moc vyroste, je hodně vpředu, nebo dvě fúzí. Ale pravděpodobně nevidíte žádnou novou, aspoň ne v této škále: Začínají jako malé a rostou, spojují se s jinými malými útvary..." Sáhł, aby zmáčkł další knoflík. "Asi před čtyřmi hodinami – " a objevil se nehezky bílý vodorovný sloup přesně ve středu displeje – "ten je nahoře. Nebo uvnitř." Barevné krychle, koule a pyramidy se okamžitě přestavely, aby uvolnily cestu bílému sloupu, strašně se zmenšily, jejich vrchní konec se jemně odsekl vertikálním limitem displeje. "Ten panchart je větší než všechno," řekl Tick s jistým zadostiučiněním, "a nikdo neví, co to je, nebo k čemu to patří."

"Ale někdo to přece musí vědět," řekla Kumiko.

"To je logické, ano. Ale lidé, co dělají to, co já, a jsou nás miliony, to zjistit neumějí. To je z jistého hlediska ještě podivnější než fakt, že taková věc vůbec existuje. Byl jsem tam i onde na síti, ještě než jste přišla, a hledal jsem někoho, kdo by k tomu měl klíč. Nic. Vůbec nic."

"Jak by mohla být 3Jane mrtvá?" Ale pak si vzpomněla na Finna a na krabice v otcově pracovně. "Musím to říct Sally."

"Nic než čekat," řekl. "Asi zavolá. Mezitím bychom mohli najít toho vašeho vzácného klona, když chcete."

"Ano," řekla, "díky."

"Doufám, že vás ti hoši ze zvláštního oddělení, které Swain platí, nevystopovali až sem. Konečně, můžeme jen čekat..."

"Ano," řekla Kumiko, ale jinak nebyla myšlenkou na čekání nijak nadšena.

35

Válka v Továrně

Cherry ho našla zase u Soudce, dole ve tmě. – Seděl na jednom z Vyšetřovatelů s baterkou v ruce a osvětloval Soudcův krunýř z vyleštěného řezu. Už si nevzpomínal, že sem vešel, ale

necítil už nerovný krok Korsakova. Vzpomínal si na dívčiny oči v tom pokoji, o kterém Bobby říkal, že je v Londýně.

"Gentry zapojil Hraběte a jeho krabici na desku kybersvěta," řekla Cherry. "Víš to?"

Slick přikývl a stále se díval nahoru na Soudce. "Bobby řekl, že jsme lepší."

"Tak co se děje? Co se stalo, když jste byli oba připojení?"

"Gentry a Bobby, ti jsou oba stejní blázni. Když jsme se napojili, vyletěli jsme nějak na orbitu, ale Bobby tam nebyl... Pak, myslím, Mexiko. Kdo je Tally Isham?"

"To byla královna virtuální reality, když jsem byla malá. Jako je Angie Mitchellová nyní."

"Mitchellová, to byla jeho slabost..."

"Koho?"

"Bobbyho. Vyprávěl o tom Gentrymu v Londýně."

"V Londýně?"

"Jo. Jeli jsme tam hned po Mexiku."

"On řekl, že je stařík Angie Mitchellové? To zní šílené."

"Jo, ale řekl, jak se k tomu dostal, k té věci, co jí říká alef." Zamával světlem směrem dolů a zaměřil je na ocelovou kostru chřtánu Požírače Mrtvol. "Držel se bohatých lidí a slyšel o tom. Říkali tomu lapač duší. Lidé, co ho měli, tím trávili spoustu času. Bobby to jednou zkusil, pak se vrátil a ukradl to. Vzal to do Mexico City a začal s tím trávit všechnen čas. Ale přišli na něho..."

"Stejně to vypadá, že si pamatujete důležité věci."

"Tak odtud vypadl. Jel do Clevelandu a udělal dohodu s Kidem Afrikou, dal mu peníze, aby ho schoval, staral se o něho, když bude připojený, protože se už dostal skutečně blízko..."

"Blízko čeho?"

"Nevím. Něčeho tajemného. Jako když Gentry mluví o Tvaru."

"No," řekla, "myslím, že ho to možná zabije, když je takhle připojený. Vypadá, že je dost strhaný. Musí na tom být už hodně dlouho. Zjistím to."

Dutina Požírače Mrtvol s ocelovými tesáky se leskla v záři baterky. "To je to, co chce. Jinak, když Kidovi zaplatil, to je jako kdyby pro něho pracoval. Ale ti hoši, které viděl včera Bird, pracují pro lidi z Los Angeles, pro ty, co jim Bobby vyfoukl tu věc..."

"Řekni mi o tom něco."

"Co?"

"Co je to za věci, které tady buduješ? Afrika řekl, že jsi ten bláznivý bílý chlap, který staví roboty ze starého harampádí. Řekl v létě, že jsi ho vzal na tenhle rez a uspořádal tady velké bitvy..."

"To nejsou roboti," přerušil ji a zase spouštěl baterku k Čarodějnici s rukama jako kosy a s pavoučíma nohama. "Řídím je rádiem."

"Ty jsi je vybudoval jen proto, abys je zničil?"

"Ne. Ale musím je testovat. Přesvědčit se, jestli jsem je udělal dobře..." Vypnul světlo.

"Šílený běloch," řekla. "Máš tady děvče?"

"Ne."

"Dej si sprchu. Snad..." Najednou byla u něho blízko, dýchala mu do tváře.

"No jo, lidi poslouchají –"

"Co sakra –"

,protože to nebudu říkat dvakrát."

Slick měl teď ruku na Cherryiných ústech.

"Chceme tvého hosta a všechnu výbavičku. To je všechno, všechnu výbavičku." Zesílený hlas zněl na celou železnou dutinu Továrny. "Teď nám ho můžeš dát, je to lehké, nebo zabijeme všechny tvé zkurvysyny. A taky s tím budeme rychle hotoví. Máš pět minut na rozmyšlenou."

Cherry se kousla do ruky. "Do prdele, přece dýchám, ne?"

Pak běžel po ztemnělé Továrně a slyšel, jak volá jeho jméno.

Holá stowattová–žárovka svítila nad východní branou do Továrny, ocelová vrata už nešla zavřít kvůli řezu. Bird je musel nechat tak. Odtud přikrčený u vybitého okna zpozoroval Slick za slabým odleskem světla vozidlo. Muž s megafonem kráčel temnotou s vypočítavou ledabylostí, která měla znamenat, že je nad věcmi. Měl na sobě odizolovaný pracovní oblek s nylonovou kapucí,

kteřá mu pevně svířala hlavu, a ochranné brýle. Znovu zesílil megafon: "Tři minuty." Připomínal Slickovi stráže na soukromých pozemcích; to bylo podruhé, co ho chytili při krádeži aut.

Gentry se díval seshora, kde byl do zdi zabudován vertikální panel plexiskla, vysoko nad továrními vraty.

Něco ve tmě zarachotilo, hned po Slickovč pravici. –Otočil se právě včas, aby uviděl Birda v matné záři dalšího vybitého okna, snad osm metrů podél zdi, a záblesk na holém slitinovém tlumiči, když se hoch vytasil s dvaadvacátkou. "Birde! Ne –" Rubínová světluška na Birdově tváři, signál z laseru někde mimo Samotu. Birda to odhodilo zpět do Továrny: zvuk střely proletěl vybitými okny a odrazil se jako ozvěna od zdi. Pak byl jediným zvukem tlumič, který se kutálel po betone.

"Do prdele," ozval se silný hlas vesele. "Měl jsi šanci." Slick vyhlédl přes okenní rám a uviděl muže, jak utíká zpátky k vozidlu.

Kolik jich tam asi tak je? Bird to neřekl. Dvě vozidla, hondy. Deset? Víc? Pokud Gentry nemá někde schovanou pistoli, Birdova puška je jejich jedinou zbraní.

Motory vozidel naskočily. Odhadoval, že se chystají vyjet. Měly lasery, snad i infračervené.

Pak slyšel jednoho z Vyšetřovatelů, alespoň podle zvuku, který dělají tlapy z nerezavějící oceli na betonové podlaze. Vylezl ze tmy s termitím zakončením škorponího bodla, které se tyčilo vzadu dole. Šasi začaly fungovat před padesáti lety jako dálkový manipulátor, který měl zacházet s toxickými úniky nebo čistit rostliny od jaderného zamoření. Slick našel tři nespojené jednotky v Newarku a koupil si k nim volkswagen.

Gentry. Odešel do své kontrolní jednotky v mansardě.

Vyšetřovatel se šinul přes podlahu a zastavil se u širokého vchodu proti Samotě a přibližujícímu se vozidlu. Měl zhruba velikost velkého motocyklu, otevřený podvozek představoval hustou zmeř serv, kompresních tanků, nekrytého šroubovacího náčiní a hydraulických válců. Z každé strany dost skromného vybavení čouhaly dvě děsivě vyhlížející tlapy. Slick si nebyl jistý, odkud ty tlapy jsou, možná je to nějaký druh zemědělského stroje.

Vozidlo bylo těžký průmyslový model. Přes stěrač a okna byly přivázané pláty silného šedého krunýře z umělé hmoty, v každém plátu byly úzké štěrbiny.

Vyšetřovatel se pohnul, ocelové tlapy stříkaly led a řídký beton, jak se přibližoval přímo k vozidlu, jehož tlapy byly doširoka rozevřeny. Řidič vozidla dal zpětný chod, což bylo podnětem k boji.

Vyšetřovatelovy tlapy zuřivě chytily vybouleninu předního ochranného vaku, pustily a zase chytily. Vak byl vyztužen polykarbonovou směsí. Pak si Gentry vzpomněl na termití bodce. Zaříhal se v těsné kouli bílého světla a vyrazil nad zbytečnými tlapami, nořil se do ochranného vaku jako nůž do lepenky. Vyšetřovatelovy kroky se stočily, jak ho Gentry řídil proti splasklému vaku, bodce v plné šíři. Slick si najednou uvědomil, že křičel, ale nevěděl co. Byl už na nohou, když tlapy na potrhaném okraji ochranného vaku našly kabelku.

Šel zase k podlaze jako skrytá, vyjevená postava, která se vyrvala z poklopu na střeše vozidla coby ozbrojená loutka, která vyprázdnila skladiště kulek o dvanácti číslech, které jako jiskry létaly z Vyšetřovatele, a ten se prokousával ochranným vakem a rýsoval se na pozadí bílého bodce. Vyšetřovatel náhle strnul, zdálo se, že tlapy zůstaly na rozervaném vaku stisknuté, střelec zmizel v otvoru.

Zásobování? Balíček se servem? Co ten chlapík zasáhl? Bílý impuls skomířal, až skoro přestal.

Vozidlo dalo zpětný chod a pomalu jelo k hromadě řezu a táhlo s sebou Vyšetřovatele.

Už bylo dost vzadu, skoro z dohledu, a bylo vidět jen proto, že se hýbalo, když Gentry objevil kombinaci vypínačů, které aktivovaly plamenomet, jehož tryska byla pod průsečíkem tlap. Slick s úžasem sledoval, jak Vyšetřovatel zapálil deset litrů směsi benzínu a čisticího prostředku, což byl sprej pod stálým vysokým tlakem. Vzal tu trysku, jak si vzpomněl, na traktor, který rozstříkoval pesticidy.

Fungoval bezvadně.

36

Lapač duší

Vozidlo směřovalo na jih, když se zase objevila Mamman Brigitte. Žena se zapečetěnými stříbrnými očima opustila šedý sedan na jiném parkovišti a prostitutka s Angiiným obličejem vyprávěla zmatený příběh: Cleveland, Florida, pak někdo, kdo byl jejím milencem nebo pasákem nebo obojí...

Ale Angie slyšela Brigittin hlas v kabině helikoptéry na střeše hotelu New Suzuki Envoy: Důvěřuj jí, dítě. V tomto vykonává vůli loa.

Usazená v sedadle, upoutaná bezpečnostním pásem lemovaným umělou hmotou, pozorovala Angie, jak žena obešla computer helikoptéry a aktivovala nouzový systém, který umožňoval ruční pilotáž.

A teď volná cesta v zimním dešti, ta dívka zase vypráví, a nad tím svištění stěračů...

Jeli do záře svíček mezi stěny bíle natřeného vápence, mezi mury, poletující mezi úponkovitými větvemi vrby.

Tvůj čas se blíží.

A jsou tam, Jezdci, loa: pappa legba zářící a živý jako rtuť; Ezili Fredova, která je současně matkou a královnou; Samedi, baron Cimetiere, mech na rozrušené kosti; Similor; madame Travaux; a mnoho dalších... Vyplňují dutinu, která představuje Grande Brigitte. Nárazy jejich hlasů jsou zvukem větru, proudící vody, roje...

Svíjeli se nad zemí jako vedro nad letní dálnicí a nikdy to pro Angie takové nebylo, nikdy nepoznala tu tíhu, ten smysl pro pád, ten stupeň odevzdání –

Na místě, kde Legby mluví, je jeho hlas zvukem kovového bubnu –

Vypráví příběh.

V drsné smršti obrazů sleduje Angie evoluci strojové inteligence: kamenné kruhy, hodiny, parní stavy, cvakání mosazného lesa záseků a únikových cest, vakuum lapené do foukaného skla, elektronický krbový oheň z vláken tenkých jako vlas, rozlehlé sady trubiček a vypínačů, které dekódují poselství zakódovaná jinými stroji... Křehké trubičky s krátkou životností se sdružují a vznikají tranzistory; obvody se integrují, sdružují se do silikonových...

Silikon se už blíží jistým funkčním mezím –

A pak už je zpátky u Beckerova videa, u historie Tessier–Ashpool, která se prolíná se sny, vlastně vzpomínkami 3Jane, a legby pořád mluví a ten příběh je pořád o jednom, nespočetné prameny se krouží kolem společného, skrytého jádra: matka 3Jane vytvořila zdvojené bytosti, které se jednoho dne spojí, pak následuje příjezd cizích lidí (a Angie si najednou uvědomuje, že Molly zná právě ze snů), pak následuje samo spojení, šílenství 3Jane...

A Angie stojí proti hlavě z drahokamů, věci vyryté z platiny a perleti a jemného modrého kamene, oči z modelovaného syntetického rubínu. Zná tuhle věc ze snů, které nikdy nebyly sny: to je ta brána k podstatě údajů o rodině Tessier–Ashpoolových, kde dvě poloviny něčeho spolu válčí a čekají, že se zrodí jako jedna.

"Tehdy ses narodila." Hlas hlavy je hlasem Marie–France, mrtvé matky 3Jane, známé z mnoha strašidelných nocí, i když Angie ví, že to mluví Brigitte: "Tvůj otec se teprve nyní začal vyrovnávat s vlastními mezemi, rozlišovat ambice od talentu. To, komu prodal své dítě, to ještě nedokládalo. Brzy přišel muž jménem Čase, který to spojení přinesl, ať už bylo jakkoli krátké a jakkoli nekonečné. Ale to ty víš."

"Kde je Legba nyní?"

"Legba–ati–Bon – tak, jak ho znáš – čeká, aby byl."

"Ne," vzpomněla si na slova Beauvoira, vyslovená před dlouhou dobou v New Jersey, "loa přišel z Afriky v počátečních dobách..."

"Ne tak, jak ho znáš. Když přišla ta chvíle, ten jasný čas, byla absolutní jednota, jedno vědomí. Ale bylo tu i jiné."

"Jiné?"

"Mluvím jen o tom, co znám. Jen jeden zná druhého, a ten jeden už není. Když se toto vědění probudilo, střed se propadl: každý kousíček utekl pryč. Útržky hledaly formu, jeden druhého, jak už to je v podstatě takových věcí. Podle všech příznaků se tvůj druh zajistil proti noci, v této

situaci právě postupy voodoo, které se ukázaly jako neadekvátnější."

"Pak měl Bobby pravdu. To bylo tehdy, Když Se To Změnilo..."

"Ano, měl pravdu, ale jen v jistém smyslu, protože jednou jsem Legba a Brigitte, a díváme se na to tak, jak to vyhovuje tvému otci. Což od něho vyžadovalo, že ti do hlavy zavedl biočipy."

"A řekl mu, co potřeboval vědět, aby ten biočip zdokonalil?"

"To bylo nutné."

"Je nutné, aby se mi zdály vzpomínky Ashpoolovy dcery?"

"Možná."

"Jsou sny výsledkem působení drogy?"

"Bezprostředně ne, i když drogou se stáváš citlivější na určité modality a zase méně citlivá na jiné."

"Tedy droga. Co to bylo? Jaký byl její účel?"

"Detailní neurochemická odpověď na tvou první otázku by byla dost dlouhá."

"Jaký měla smysl?"

"Ve vztahu k tobě?"

Musela se od rubínových očí odvrátit. Pokoj byl lemován dílci ze starobylého, dokonale vyleštěného dřeva. Podlaha byla pokryta kobercem, na kterém byly vytkány obvodové diagramy.

"Ani dvě místa nebyla totožná. Jedinou konstantou byla substance, jejíž psychotropické znaky jsi označila jako drogu. Při užívání byly zapojeny i další látky, stejně jako několik desítek podbuněčných nanomechanismů, které byly programovány na restrukturalizaci synaptických změn, jak je ovlivnil Christopher Mitchell..."

Biočipy tvého otce se změnily. Částečně zmizely, znovu se zavedly...

"Na čí příkaz?"

Rubínové oči. Perleť a lapis. Ticho.

"Na čí příkaz? Hiltonův? Byl to Hilton?"

"Rozhodnutí začalo od Continuity. Když ses vrátila z Jamajky, Continuity radila Swiftovi, aby tě zase vrátil k droze. Piper Hill se pokusil splnit její příkazy."

Cítila sílící tlak v hlavě, dva body bolesti za očima...

"Hilton Swift je povinen vyplnit rozhodnutí Continuity. Senzonet je příliš komplikovaný celek na to, aby přežil, a Continuity, která byla stvořena dlouho před zmíněnou jasnou chvílí, patří zase jinému řádu. Technologie biosoftu, kterou prosadil tvůj otec, vdechla Continuity život. Continuity je naivní."

"Proč? Proč Continuity chtěla, abych to udělala?"

"Continuity je kontinuita. Kontinuita je jejím posláním..."

"Ale kdo posílá ty sny?"

"Nikdo je neposílá. Jsi k nim přitahovaná, jako tě kdysi přitahoval loa. Pokusy Continuity přepsat poselství tvého otce selhaly. Několik tvých vlastních impulsů ti umožnilo uniknout. Převrat se nekonal."

"Poslala Continuity tu ženu, aby mě unesla?"

"Motivy Continuity jsou pro mě uzavřené. Je to jiný řád. Continuity dovolila, aby Robina Laniera svrhli agenti 3Jane."

"Ale proč?"

Ta bolest byla nesnesitelná.

"Má krvácení z nosu," řekla prostitutka. "Co mám dělat?"

"Utři ji. Nakloň ji dozadu. Do prdele. Dělej něco..."

"Co to bylo, co říkala o New Jersey?"

"Drž hubu. Prostě drž hubu. Hledej východ."

"Proč?"

"Jedeme do New Jersey."

Krev na novém kožichu. Kelly by se vztekala.

Jeřábi

Tick odstranil malou destičku ze zadní části jednotky Maas–Neotek a použil při tom párátko a klenotnické nůžtičky.

"Nádhera," zamumlal a dostal se otvorem přes osvětlené čočky a vodopád jeho mastných vlasů se nad nimi za–houpal. "Ten způsob, jakým to vedou dolů, mimo vypínač. Zatracení parchanti..."

"Ticku," řekla Kumiko, "znal jsi Sally, když přišla poprvé do Londýna?"

"Brzo potom, aspoň myslím..." Sáhl po cívce optického olova. "Protože toho neměla tehdy moc na sobě."

"Líbí se ti?"

Osvětlené sklo zamrkalo jejím směrem, Tickovo levé oko se za ní zkroutilo. "Ona, jestli se mi líbí? To nevím, nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel."

"Ale necítíš k ní odpor?"

"Se Sally to je strašně těžké. Víte, co já říkám."

"Těžké?"

"Nikdy ještě nepronikla do způsobu, jakým tady věci fungují. Vždycky si stěžovala." Ruce se mu hýbaly rychle a jistě: nůžtičky, optické olovo... "To je takové tiché místo, tahle Anglie. Vždycky to tak nebylo, na to tě upozorňuju; měli jsme potíže, pak zas válka... Věci se zde hýbou určitým způsobem, jestli víš, co tím myslím. Ačkoliv člověk nemůže totéž říct o všech partách."

"Prosím?"

"Swain a ta jeho věc. Ačkoliv lidé vašeho otce, ke kterým se Swainovi hoši chovali vždy přátelsky, mají nějaký ohled na tradici... Člověk musí vědět, kudy se dát... Víte, o čem mluvím? To je ta nová Swainova věc, která připadá každému, kdo v ní není, nebo není její součástí, jako hrozná svinstvo. Panebože, máme tady přece pořád vládu. Neřídí nás přece ještě velké společnosti. No, aspoň ne přímo..."

"Swainovy aktivity ohrožují vládu?"

"Zatraceně ji mění. Přerozděluje moc tak, aby mu to vyhovovalo. Informace. Energie. Kompromitující údaje. Je toho dost, co je v rukou jednoho člověka..." Když mluvil, sval v jeho tváři zachvátila křeč. Colinova jednotka už ležela na podložce z umělé hmoty na jídelním stole; Tick spojoval vedení, které od ní směřovalo k silnějšímu kabelu, jenž byl připojen na stojany modulů. "Tak tedy," řekl a třel si ruce, "nemůžeme ho dostat přímo do této místnosti, ale dostaneme se k němu z ovládacího pultu. Sledovalas kybersvět, že?"

"Jenom ve virtuální realitě."

"Takže jsi to snad viděla. V každém případě to uvidíš znovu." Stál; šla za ním přes celou místnost až ke dvěma židlím čalouněným velurem, které stály u nízkého čtvercového černého skleněného stolku. "Bez drátu," řekl hrdě a vzal ze stolku dvě řady elektrod a jednu podal Kumiko. "Potěžej svět."

Kumiko si prohlížela matně černý diadém. Logo Maas–Neotek bylo vytvarováno přesně na spánky. Nasadila si je, studilo na kůži. Nasadil si vlastní a usadil se v protější židli. "Připravena?"

"Ano," řekla a Tickova místnost byla pryč, její stěny, třepotání karet, pohyb vpřed a ústup a pak souřadnicová síť a vršící se data.

"Krásný přechod, že?" slyšela ho říkat. "Vestavěný do elektrod, tak loje. Trochu dramatické..."

"Kde je Colin?"

"Jen vteřinku... Nechtě mě to dodělat..."

Kumiko zalapala po dechu, když se řítila na chromově žlutou pláň zalitou sluncem.

"Závrať může být problém," řekl Tick a byl hned na žluté pláni s ní. Dívala se na své kožené boty, pak na své ruce. "Obrazy částí těla se o to postarají."

"Tak," řekl Colin, "to je ten mužíček od Růže a koruny. Dělá něco s mým zavazadlem, že?"

Kumiko se obrátila, aby ho našla, ale podrážky jeho hnědých bot byly deset centimetrů nad chromovou žlutí.

V kybersvětě, jak si všimla, nejsou žádné stíny.

"Vůbec si neuvědomil, že jsme ho potkali," pronesl Tick.

"Nemusíme mít starost," řekl Colin. "Nebylo to formální. Ale," řekl Kumiko, "věřím, že najdeš

bezpečnou cestu do barevného Brixtonu."

"Prokrista," řekl Tick, "ty jsi ale převít, co?"

"Promiňte mi," řekl Colin a zašklebil se, "jsem jenom zrcadlem očekávání návštěvníků."

"To, co jsi, je jenom představa nějakého japonského návrháře, jak asi vypadá Angličan."

"Byli tady Draculové," řekla, "v podzemce. Vzali mi kabelku. Chtěli tě vzít také..."

"Opustil jste své obydlí, kamaráde," řekl Tick. "Připojil jsem vás na svůj ovládací pult."

Colin se zašklebil. "Aha."

"Řeknu vám něco jiného," řekl Tick a o krok ustoupil směrem ke Colinovi, "máte v sobě špatné údaje na to, čím byste měl být." Zamrkal. "Můj člověk v Birminghamu se na vás právě obrátil." Otočil se ke Kumiko. "Váš Mr. Chips je tady, pletli se mu do toho. Víte to?"

"Ne..."

"Abych byl úplně čestný," řekl Colin a pohodil křticí, "myslel jsem si to."

Tick zíral do matrice, jako by naslouchal něčemu, co Kumiko neslyšela. "Ano," řekl nakonec, "i když je to jistě většinou tovární záležitost. Deset větších bloků, ze kterých se skládáte." Zasmál se. "Dost mě to zarazilo... Takže vy asi víte absolutně všechno o Shakespearovi, že?"

"Bohužel," řekl Colin, "ale obávám se, že opravdu vím absolutně všechno o Shakespearovi."

"Tak nahodte nějaký sonet," řekl Tick a obličej se mu pokryl vráskami při pomalém mrknutí.

Něco jako úžas se objevilo v Colinově obličejí. "Máte pravdu."

"Nebo toho zatraceného Dickense taky!" zakřičel Tick.

"Ale já opravdu vím –"

,Myslím, že víte, dokud se vás nezeptají na něco specifického! Podívejte se, tyhle byty nechali prázdné, to jsou části po anglické literatuře, potom je naplnili něčím jiným."

"A čím?"

"To nevím," řekl Tick. "Ten chlapec v Birminghamu na to nemůže přijít. Je chytrý, ale vy jste ten zatracený biosoft Maas..."

"Ticku," přerušila ho Kumiko, "copak neexistuje způsob, jak kontaktovat Sally přes matici?"

"Pochybuji, ale můžeme to zkusit. Uvidíte tu makroformu, o které jsem mluvil, to v každém případě. Potřebujete Mr. Chipse, aby vás doprovázel?"

"Ano, prosím..."

"Tedy dobrá," řekl Tick, ale pak zaváhal. "Ale nevíme, čím je tvůj přítel tady vyplněn. Předpokládám, že je to něco, zač zaplatil tvůj otec."

"Má pravdu," řekl Colin.

"Půjdeme všichni," řekla.

mmm

Tick vykonal přesun v reálném čase, což bylo lepší než okamžité přesuny bez tělesné schránky, které se obvykle v matici provádějí.

Žlutá plocha, která vypadala jako pláň, vysvětloval, zastřešovala londýnskou burzu a spojovala jednotlivé části města. Nějak se mu podařilo generovat něco jako loď, která je nesla dál, ale modrá abstrakce vyžadovala omezit propuknutí závratě. Jak tak modrá loď klouzala dál, Kumiko se ohlédla a viděla, jak obrovské žluté krychle ustupují do pozadí. Tick upozorňoval na různé struktury jako správný průvodce turistů; Colin seděl vedle ní se zkříženýma nohama a zdálo se, že se obrácením rolí baví. "To je U Whitů," říkal Tick a upozorňoval je na skromnou, šedou pyramidu, "klub v Saint James. Registrace členství, seznam čekatelů..."

Kumiko si prohlížela architekturu kybersvěta a slyšela hlas svého bilingvního francouzského učitele z Tokia, který vysvětloval, že lidstvo tento informační prostor potřebuje. Ikona, cestovní body, umělé skutečnosti... Ale v paměti to splynulo v jedno, jako ty věžovité formy, kolem nichž Tick rychle projížděl...

Rozpětí bílých makroforem bylo velmi obtížné pochopit.

Zpočátku připadalo Kumiko jako nebe, ale teď, když se na ně dívala, cítila, že je to něco, co by mohla mít v ruce, válec z lesklé perleti, který není větší než šachová figurka. A zmenšoval vícebarevné tvary, které se kolem kupily.

"No," řekl Colin živě, "tohle je opravdu velmi zvláštní, že? Naprostá anomálie, samá jedinečnost..."

"Ale vy se o to nemusíte starat, že?" řekl Tick.

"Jen když to nebude mít přímý vztah k situaci Kumiko," souhlasil Colin a postavil se na lodi, "ale jak si tím může být člověk jistý?"

"Musíš se pokusit kontaktovat Sally," řekla Kumiko netrpělivě. Tyhle věci – makroforma, anomálie – byly pro ni jen málo zajímavé, ačkoliv jak Tick, tak Colin je považovali za mimořádné.

"Podívej se na to," řekl Tick. "Mohl by ten zatracený svět, tam..."

"A vy nevíte, co to je?" dívala se na Ticka; oči mu směřovaly do dálky, což znamenalo, že se jeho ruce hýbou, že je zpátky v Brixtonu a pracuje u svého ovládacího pultu.

"To je ale obrovská suma dat," řekl Colin.

"Jen jsem se pokusil najít spojení k tomuto konstrukt, kterému říká Finn," řekl Tick a jeho oči se znovu zaměřily, a v jeho hlase bylo slyšet obavu, "ale nemohl jsem dostat spojení. Měl jsem ten pocit, jako by tam něco bylo, něco, co čeká... Myslím, že bude nejlepší, když se odpojíme..."

Černá tečka na perleťové křivce s dokonale vybroušenými okraji...

"Do prdele," řekl Tick.

"Přeruš spojení," řekl Colin.

"Nemůžu! Dostalo nás to..."

Kumiko viděla, jak se modrá loď pod jejíma nohama prodlužuje, protahuje se do azurové niti, která je natažená přes propast do kulaté temné skvrny. A potom, v okamžiku naprostého odcizení, byla spolu s Tickem a Colinem vytažena do dokonalé lehkosti –

Když se jedno podzimní odpoledne ocitli v Ueno Parku u nehybných vod jezera Šinobazu, sedla si její matka vedle ní na hladkou lavičku z chladného uhlíkového laminátu a byla teď krásnější, než jak si ji pamatovala. Matčiny rty byly plné a bohatě malované, vykroužené, jak Kumiko věděla, nejjemnějšími a nejtěnějšími štětečky. Měla na sobě černý francouzský kabátek s černým kožešinovým límcem, který rámoval její uvítací úsměv.

Kumiko mohla jenom zírat a choulit se kolem chladné bubliny strachu pod jejím srdcem.

"Ty jsi ale hloupá dívka, Kumi," řekla matka. "Představovala sis, že bych si na tebe nevzpomněla, nebo tě nechala jet do zimního Londýna s těmi gangsterskými posluhovači tvého otce?"

Kumiko pozorovala dokonalé rty, které se jemně rozevíraly nad bílými zuby; zuby, jak věděla, udržoval nejlepší dentista v Tokiu. "Jsi mrtvá," slyšela se, jak říká.

"Ne," odpověděla matka a usmívala se, "ještě ne. Ne tady v Ueno Parku. Podívej se na jeřáby, Kumi."

Ale Kumiko neotočila hlavu.

"Podívej se na jeřáby."

"Okamžitě pryč, do prdele," řekl Tick a Kumiko se stočila, aby ho tam našla – měl bledý a zkroucený obličej pokrytý potem, mastné vlasy se mu lepily na čelo.

"Jsem její matka."

"Není to vaše matka, rozumíte?" Tick se třásl, jeho zkroucená postava se chvěla, jako by se chtěl vzepřít nějakému hroznému větru. "Není... vaše... máma..." Pod rukama s šedým kostýmek byly tmavé cestičky. Jeho malé pěsti se zatřáslly, když usiloval, aby se dostal na další schod.

"Jsi nemocná," řekla matka Kumiko starostlivým tónem. "Musíš si lehnout."

Tick padl na kolena, jako by ho tlačila nějaká neviditelná síla. "Dost!" Kumiko křičela.

Něco vrhlo Tickův obličej na pastelový beton cesty.

"Dost!"

Tickova levá paže vyrazila přímo z ramene a začala pomalu rotovat, ruka s bílými klouby prstů byla stále zatata v pěst. Kumiko slyšela, jak něco dává, kost nebo provaz, a Tick řval.

Její matka se smála.

Kumiko udeřila matku do tváře a bolest, ostrá a skutečná, pronikla její rukou.

Obličej její matky se zaleskl a stal se jiným obličejem. Obličejem se širokými rty a ostrým, tenkým nosem.

Tick sténal.

"Tak," slyšela Kumiko Colina, "není to zajímavé?" Obrátila se k němu, seděl obkročmo na jednom z koní z lovecké brožury, jakési stylizované reprezentace nějakého vyhynulého živočicha, krk se mu vznešeně zkrivil, když k nim klusal. "Bohužel mně to chvíli trvalo, než jsem vás našel. To je nesmírně komplikovaná struktura. Něco jako vesmír do kapsy. Je tady skutečně kousek ze všeho." Kůň se před nimi vztyčil.

"Je to hračka," řekla ta věc s obličejem matky Kumiko, "ty se bojíš na mě mluvit?"

"Ano, bojím. Vy jste Lady 3Jane Tessier–Ashpool, nebo spíše zesnulá Lady 3Jane Tessier–Ashpool, ale žádná nezemřela nedávno, nejdříve ve vile Straylight. Ten krásný obraz tokijského parku jste si právě vymyslela podle vzpomínek Kumiko, že?"

"Zemřel!" Hodila bílou rukou: vyrazil z ní tvar vzniklý z neonu.

"Ne," řekl Colin a jeřáb se rozpadl, jeho části jím propluly, nereálné úlomky padaly kamsi pryč.

"Neudělám to. Promiň. Vzpomněl jsem si, co vlastně jsem. Našel jsem ty kusy, co se ztratily z Shakespeara, Thackerayho a Blakea. Upravili mě tak, abych radil a ochraňoval Kumiko v situacích drastičtějších, než jaké předvídali mí původní návrháři. Jsem taktik."

"Jsi nic." U nohou se jí začal šukat Tick.

"Bohužel se mýlíte. Na rozdíl od toho vašeho omylu, 3Jane, jsem stejně reálný jako vy. Tak je to, Kumiko," řekl a zhoupal se ze sedla, "Tickova tajemná makroforma je skutečně nepředstavitelné drahé nakupení biočipů, které byly zkonstruovány podle určitého řádu. Něco jako vesmír v podobě hračky. Projedl jsem ho sem a tam a dá se tu skutečně mnoho vidět a mnohému se lze naučit. Tahle osoba, když si ji vybereme, musíme si uvědomit, že byla vytvořena v patetické touze nikoli po nesmrtelnosti, ale proto, aby měla svůj život. Svůj úzký, posedlý a jednorozměrně dětský život. Kdo by si byl pomyslel, že objektem nenávisti a nejhrubší závisti Lady 3Jane bude Angela Mitchellová?"

"Zemři! Ty zemřeš! Zabiju tě! Ted!"

"Zkoušej to dál," řekl Colin a zašklebil se. "Podívej, Kumiko, 3Jane znala tajemství Mitchellových, vlastně Mitchellův vztah k matici; jednu dobu měl Mitchell možnost být blízko toho, co se dělo v centru, ale nemá cenu zacházet do podrobností. 3Jane žárčila..."

Postava matky Kumiko plavala jako kouř a byla pryč.

"Ale drahoušku," řekl Colin, "asi jsem ji trochu unavil. Bojovali jsme něco jako bitvu nejvyššího stupně, na různých rovinách příkazového programu. Dočasně to skončilo patem, ale jsem přesvědčen, že zase nabere síly..."

Tick se postavil na nohy a zuřivě si masíroval ruku. "Panebože," řekl, "byl jsem si jistý, že se kvůli mně přesunula."

"Ano," řekl Colin, "ale když mizela, byla tak rozčilená, že si zapomněla ušetřit tuhle část konfigurace."

Kumiko přistoupila blíže ke koni. Nebyl to vůbec reálný kůň. Dotkla se jeho boku. Byl studený a suchý jako starý papír. "Co teď budeme dělat?"

"Dostaneme tě odtud. Pojďte, oba. Nahoru. Kumiko dopředu, Tick vzadu."

Tick se podíval na koně. "Na tom?"

mmm

V Ueno Parku neviděli žádné jiné lidi; jeli směrem k zelené stěně, která se nakonec ukázala jako velmi nejaponský les.

"Ale měli bychom být v Tokiu," protestovala Kumiko, když vstoupili do lesa.

"Je to všechno trochu schematické," řekl Colin, "i když si dokážu představit, že bychom mohli najít něco jako Tokio, kdybychom to hledali. Myslím, že znám výstupný bod, ale..."

Pak jí začal vyprávět více o 3Jane, o Sally a Angele Mitchellové. Všechno to bylo velmi podivné.

Stromy byly velké, zvláště na vzdálené straně lesa. Vynořily se na louce pokryté dlouhou trávou a přírodními květy.

"Podívej," řekla Kumiko, když zahlédla mezi větvemi vysoký šedý dům.

"Ano," řekl Colin, "originál je na předměstí Paříže. Ale už jsme skoro tam. Myslím u výstupního bodu..."

"Coline! Viděls? Nějaká žena. Právě tam..."

"Ano," řekl, aniž by se namáhal otočit hlavu, "Angela Mitchellová..."

"Skutečně? Ona je tady?"

"Ne," řekl, "ještě ne."

Pak Kumiko viděla kluzáky. Krásné věci, chvějící se ve větru.

"Tam půjdeme," řekl Colin.

"Tick tě vezme zpátky v jednom z těch – "

"Zatraceně," protestoval Tick ze zadní pozice.

"Je to přece fantasticky lehké. Stejně jako práce s tvým ovládacím pultem. V tomto případě je to opravdu totéž..."

Nad Margate Road propukl smích, bylo slyšet hlasité opilé hlasy, úder lahví o cihlovou stěnu.

Kumiko seděla velmi tiše ve vycpaném křesle, oči pevně zavřené, a vzpomínala, jak kluzák vletěl do modrého nebe a taky... na něco jiného.

Zazvonil telefon.

Otevřela oči.

Vyskočila z křesla a prolétla kolem Ticky, kolem policiček s nářadím a hledala telefon. Konečně ho našla a Sally řekla "tady krajanka", kdesi daleko, a "co se tam sakra děje? Tick? Jsi v pořádku, člověče?"

"Sally! Sally, kde jsi?"

"V New Jersey. Ahoj. Co, miláčku? Co se děje?"

"Nevidím tě, Sally, obrazovka je prázdná!"

"Volám ze stánku. Z New Jersey. Co je u vás?"

"Mám toho tolik, co bych ti chtěla vyprávět..."

"Tak spust'," řekla Sally. "Ten pěticent je můj."

38

Válka v továrně

Dívali se, jak vozidlo hoří, z okna umístěného vysoko na konci Gentryho mansardy. Slyšel stejný silný hlas: Myslíte si, že je to pěkná prdel, co? Hahahahahaha, my taky! Myslíme si, že vaši hoši, to jsou jen tuny srandy, takže teď uspořádáme párty!"

Nikoho nebylo vidět, jen plameny z vozidla.

"Právě jsme začali chodit," řekla Cherry a stála blízko něho, "vezmi si vodu, nějaké jídlo, jestli nějaké máš." Oči měla červené, po obličeji stékaly slzy, ale jinak byla ticho. Až příliš ticho, pomyslel si Slick. "Tak do toho, Slicku, co budeme dělat dál?"

Podíval se zpátky na Gentryho, zabořil se do křesla před hologramovou deskou, položil hlavu mezi ruce a zíral na bílý sloupec, který vyrůstal ze známé duhové směsi kybersvěta Sprawl. Gentry se nehýbal, neřekl ani slovo, a to od té doby, co se vrátili do mansardy. Podpatek Slickovy levé boty zanechával za ním na podlaze matné černé otisky: byla to krev Little Birda. Šlápl do ní při zpáteční cestě po továrně.

Pak Gentry řekl: "Nemohl jsem dopustit, aby tam šli jiní." Díval se na kontrolní jednotku, kterou měl na klíně.

"Potřebuješ jednotku pro každého, kdo chce pracovat," řekl Slick.

"Teď je čas na radu Hraběte," řekl Gentry a podával jednotku Slickovi.

"Nepůjdu tam zpátky," řekl Slick. "Půjdeš ty."

"Nemusím," řekl Gentry a dotkl se konzoly na lavici. Na monitoru se objevil hrabě Bobby.

Cherryiny oči se rozšířily. "Řekni mu," řekla, "že už brzy bude mrtvý. Jedině že bys ho odpojil od matrice a rychle ho dopravil na jednotku intenzivní péče. Umírá."

Bobbyho obličej na monitoru se zklidnil. Pozadí se rychle dostalo do ohniska: krk zvířete odlitého ze železa, dlouhá tráva pokrytá bílými květy, široké kmeny prastarých stromů.

"Slyšels to, ty zkurvysynu?" zaječela Cherry. "Umíráš! Plíce se ti plní kapalinou, ledviny už nefungují, srdce je v prdeli... Nutíš mě ke zvracení!"

"Gentry." řekl Bobby a hlas z malého mikrofonu po straně monitoru zněl tiše a nenápadně, "nevím, jaký druh přístrojů tam máte, ale já jsem zařídil malou změnu."

"Nikdy jsme to kolo nekontrolovali," řekla Cherry a objala Slicka, "nikdy jsme je nepřehlíželi. Mohlo by být ale v pořádku."

"A co to znamená: zařídil jsem malou změnu?" odtáhl se od ní a podíval se na Bobbyho na monitoru.

"Pořád na tom pracuju. Změnil jsem trasu nákladního letadla bez pilota Borg–Ward, nedaleko Newarku."

Slick se odtrhl od Cherry. "Nesed' tam," ječel na Gentryho, který se na Slicka podíval a pomalu kroutil hlavou. Slick cítil první záblesky Korsakova, drobné zlomky paměti, které se draly z ohniska.

"Stejně nechce nikam jít," řekl Bobby. "Našel Tvar. Chce jen vědět, jak to všechno funguje a co je na konci. Lidé jsou na cestě. Něco jako přátelé. Vezmou ti alef z ruky. Já sám udělám, co budu moci."

"Já tady zůstanu a budu se dívat, jak umíráš," řekla Cherry.

"Nikdo to po tobě nechce. Má rada: Vypadni. Dej mi dvacet minut, odvedu ti je."

Továrna nebyla nikdy pustší.

Little Bird byl někde na podlaze. Slick pořád myslel na tu změť řemínků a kostí, které Birdovi visely na prsou, na peří a zrezivělá péra z hodinek, na kterých se všechny ručičky zastavily, každá v jinou dobu... Hrozná sračka. Ale Bird už tu nebude. Možná tady nebudu ani já, pomyslel si, když vedl Cherry dolů po třesoucím se schodišti. To není jako předtím. Nebyl čas hýbat stroji, alespoň ne bez lišt a něčí pomoci, a když už jsi jednou pryč, pryč taky zůstaneš. Továrna už nikdy neměla pocítit totéž.

Cherry měla čtyři litry filtrované vody v nádobě z umělé hmoty, tašku barmských lískových oříšků a pět samostatně zapečetěných porcí zmrazené sušené polévky Big Ginza – to bylo všechno, co se jí podařilo v kuchyni najít. Slick měl dva spacáky, baterku a kladivo s kulatým nosem.

Bylo teď ticho, jenom vítr se proháněl vlnitým plechem a po betonu zněl dupot jejich bot.

Nevěděl sám, kam jít. Myslel si, že vezme Cherry až k Marviemu a tam ji nechá. Pak by se možná vrátil, podíval se, co se stalo s Gentrym. Mohla do zrezivělého města dojet za den nebo dva. Ale ona to nevěděla; všechno, o čem mohla přemýšlet, se týkalo odchodu. Byla stejně vylekaná, že se musela dívat na Hraběte Bobbyho, jak umírá na nosítkách, jako z těch mužů venku. Ale Slick viděl, že Bobbyho to umírání moc nevzrušuje. Možná už zjistil, že bude tam, stejně jako 3Jane. Anebo možná se na to vysral; někdy to tak lidé dělají.

Kdyby chtěl odejít za lepším, pomyslel si, když volnou rukou vedl Cherry temnotou, udělal by to hned a naposled by se podíval na Soudce a Čarodějnici, Požirače Mrtvol a na dva Vyšetřovatele. Ale to, jak s Cherry vypadl, ukazuje spíš, že se vrátí... Ale věděl, jak tak uvažoval, že to nedává smysl, že na to není čas, ale v každém případě ji dostane ven...

"Tady je díra, na téhle straně, tady dole u podlahy," řekl jí. "Tudy proklouzneme, snad nás nikdo nezpozoruje. ..." Když ji vedl tmou, tiskla mu ruku.

Našli tu díru pohmatem, – prostrčili spacáky, zastrčili kladivo za opasek, lehli si na záda a protahovali se, dokud neprostrčili hlavu a prsa. Obloha byla zatažená a jen někde byla světlejší než tma v Továrně.

Zdálo se mu, že slyší jemné zvuky motorů, ale pak to skončilo.

Probíjel se zbytek cesty patami, boky a rameny a pak se skutálel po sněhu.

Něco ho uhodilo do nohy: Cherry táhla ven nádobu na vodu. Sálh dozadu, aby ji podal, a červená světluška mu zasvítla na hřbetu ruky. Stáhl se zpátky a znovu se kutálel, když kulka narazila na zeď Továrny jako obrovské sáně.

Bílý plamen, vír. Nad Samotou. Z nízkých mraků se dělá špatně. A vír od svištění nabobtnalého šedivého boku nákladu – to byla ta Bobbyho změna. Druhé vozidlo bylo osvětlené, stálo třicet

metrů od nich a viděli postavu s kapuci a puškou...

První kontejner se dotkl země s řachnutím, přesně před vozidlem, a pukl, přičemž vyvrhl oblak balicích vycpávek z molitanu. Druhý, ve kterém byly dvě ledničky, zasáhl přímo a pomačkal kabinu. Unesené letadlo Borg–Ward pokračovalo ve vyvrhování kontejnerů podle toho, jak vzlétaly a padaly signální rakety.

Slick se škrábal zpátky dírou ve zdi a nechal za sebou vodu i spacáky.

Šel tmou dost rychle.

Ztratil Cherry. Ztratil kladivo. Určitě vklouzla zpátky do Továrny, když ten chlapík vypálil první střelu. Poslední střelu, kdyby byl pod tou krabicí, když se to stalo...

Nohy našly plošinu, která vedla do místnosti, kde čekaly stroje. "Cherry?"

Zvedl baterku.

Ve světle se ocitl jednoruký Soudce. Před ním stála postava se zrcadly místo očí a odrážela světlo.

"Chceš umřít?" Byl to ženský hlas.

"Ne..."

"Vypni světlo." Tma. Běh...

"Vidím ve tmě. Ta baterka ti uvízla v kapse saka. Vypadáš, jako bys chtěl pořád utíkat. Vystřelím na tebe."

Útěk?

"Na to ani nepomysli. Viděls někdy Fujiwarovu šipku? Když zasáhne něco tvrdého, odpadne. Když zasáhne něco měkkého, třeba tebe, brachu, vnikne dovnitř a pak unikne ven. Za deset vteřin."

"Proč?"

"Abys měl o čem přemýšlet."

"Ty ses s těmi tam venku?"

"Ne. To tys na ně hodil všechny ty přístroje?"

"Ne."

"Newmark. Bobby Newmark. Dnes večer jsem se rozhodl. Mám někoho, kdo by chtěl pracovat s Bobbym Newmarkem. Prošel jsem seznam. Ty mi ukážeš, kde je."

39

To je příliš

Ale stejně, jaké to bylo vlastně místo?

Věci se dostaly až do bodu, kde Mona nemůže čerpat útěchu z Lanettiny rady. Kdyby se v této situaci ocitla Lanette, asi by více kouřila černé memphisky, tak si to aspoň Mona představovala, dokud by nepocítila, že to není její problém. Svět nikdy neměl tolik pohybujičích se částí nebo tolik označení.

Jeli celou noc s Angie, která byla většinou mimo –Mona si tak mohla definitivně ověřit pověsti o drogách –a mluvily, a to různými jazyky a různými hlasy. A tyhle hlasy, to bylo to nejhorší, protože mluvily s Molly, vyzývaly ji a ona odpovídala při řízení, ale ne tak, jak mluvila s Angie, aby ji uklidnila, ale jako by tam bylo něco, nějaká další osoba – nejméně snad tři – a mluvily skrze Angie. A to Angie zraňovalo; když mluvily, napínaly se jí svaly a z nosu jí tekla krev a Mona ji usadila a otírala krev, sama naplněná záhadnou směsicí strachu a lásky a lítosti pro královnu všech svých snů – ale možná to byla jenom droga – ale v modrobílém mihotání světél viděla Mona svou ruku vedle Angiiny, a ony nebyly stejné, nebyly stejné, neměly úplně stejný tvar, a to ji těšilo.

První hlas přišel, když jely na jih, poté, co Molly vzala Angie do helikoptéry. Ta jcnorn syčela a sténala a říkala pořád to samé, o New Jersey a nějakých číslech na mapě. Asi po dvou hodinách vklouzla Molly s vozidlem na oddechovou zónu a řekla, že jsou v New Jersey. Pak vyjela ven a zavolala ze zamrzlého stánku, byl to dlouhý hovor; když dolezla zpátky, Mona uviděla, jak odhodila telefonní kartu přes zmrzlou břečku, prostě ji zahodila. A Mona se jí zeptala, komu volala, a ona řekla, že do Anglie.

Mona viděla Mollyinu ruku také později na volantu a všimla si, že na tmavých nehtech jsou nažloutlé skvrny, které člověk má, když užívá nějaké syntetické látky. Musí na to brát nějaká rozpouštědla, pomyslela si Mona.

Někde za řekou vyjely z dálnice. Stromy a pole a dvoupruhová asfaltka, někdy osamělé červené světlo na nějaké věži. A v té chvíli přišly další hlasy. A pak se to opakovalo sem a tam, tam a sem, hlasy a pak Molly a pak zase hlasy, což jí připomnělo dobu, kdy se Eddy pokoušel podnikat, ale Molly byla o hodně lepší; i když tomu nerozuměla, mohla říci, že Molly se dostala blízko k tomu, co chtěla. Ale nemohla to vydržet, když přišly hlasy; nutilo ji to, aby se odtáhla od Angie, jak to jen bylo možné. Ten nejhorší se jmenoval Sam–Eddy, nebo nějak tak. To, co všechny chtěly, bylo to, aby Molly vzala Angie někam tam, čemu říkaly manželství, a Mona byla zvědavá, jestli je někde nablízku Robin Lanier, jako by se Angie a Robin měli vzít, a to byla právě taková divočina, kterou hvězdy obvykle rády dělají. Ale nemohla to udělat tak, aby to fungovalo, a pokaždé, když se hlas Sama–Eddyho vracel, Moně se krabatila kůže na hlavě. Mohla říci, oč Molly usiluje: chce, aby jí vyčistili záznam, aby to vymazali. Viděla tohle video už jednou s Lanette, bylo to o dívce, která měla deset dvanáct osobností, které je mohly zajímat, jednou byla stydlivé malé dítě a další totální narkoman, ale nevypovídalo to nic o tom, jak by tyhle osobnosti mohly vymazat svůj policejní záznam.

Pak rovina v záři reflektorů s navátým sněhem a nízkými kopečky barvy řezu, kde bělobu rozfoukal vítr.

Vozidlo mělo jednu z těch map na obrazovce, kterou je možné vidět v taxicích nebo nákladáčích, ale Molly ji nikdy nepoužila, kromě prvního případu, kdy hledala čísla, která jí hlas dal. Po chvíli Mona pochopila, že jí Angie říká, kterou cestou jet, nebo jí to napověděly ty hlasy. Mona si dlouhou dobu přála, aby bylo ráno, ale byla ještě noc, když Molly zhasla světla a velmi rychle projížděla tmou...

"Světla!" vykřikla Angie.

"Relaxuj," řekla Molly a Mona si vzpomněla, jak jela ve tmě s Geraldem. Ale vozidlo lehce zpomalilo, vjelo do dlouhé zatáčky a třásl se na nerovné půdě. Světla na přístrojové desce zablikala, a to bylo všechno. "A teď už ani zvuk,co?"

Vozidlo jelo tmou stále rychleji.

Nahoře zablikala bílá světla. Mona uviděla oknem jakýsi vír, vířivý bod, a nad tím ještě něco jiného, kulatého a šedého –

"Brzdi! Ať brzdi!"

Mona zatáhla za Angiin bezpečnostní pás, když tu něco narazilo na bok vozidla. Spadla na podlahu a zabalila se do kožešin a Molly zahrnuhla doleva a smetla něco, co Mona nikdy neviděla. Mona se podívala nahoru. Zahlédla záblesk velkého rozbitého stavení, kde jediná žárovka osvětlovala otevřené dveře do skladu a tam vjely a turbína řvala na plný výkon.

Havárie.

Prostě nevím, řekl hlas, a Mona si pomyslela: Já ale vím, jak to je.

Pak se hlas začal smát a nepřestal a smích připomínal zapínání a vypínání zvuku, což už nebyl žádný smích a Mona otevřela oči.

Stálo tam děvče s malinkou baterkou, s tím typem, který mívala Lanette na svazku klíčů; Mona ji viděla ve slabém světle zezadu, kotouč světla na Angiině uvolněné tváři. Pak uviděla Monu, jak se dívá, a zvuk přestal.

"Kdo, ksakru, jste?" Světlo v Moniných očích. Clevelandský přízvuk, malý liščí obličej pod rozčuchanými na blond obarvenými vlasy.

"Mona. Kdo jsi ty?" Ale pak uviděla kladivo.

"Cherry..."

"Nač je to kladivo?"

Cherry se podívala na kladivo. "Někdo jde po mně a Slickovi." Znovu se podívala na Monu. "Ty ne?"

"Ne."

"Vypadáš jako ona." Světlo se zabodlo do Angie.

"To nejsou moje ruce. Stejně jsem je takové neměla."

"Obě vypadáte jako Angie Mitchellová."

"Jo. To je ona."

Cherry se trochu otřásla. Měla na sobě tři nebo čtyři kožené kabátky, které dostala od různých milenců; tak to v Clevelandu chodilo.

"Na ten vysoký hrad," vyšel hlas z Angiiných úst plných bláta, jak Cherry udeřila hlavou o střechu auta, upustila kladivo, "můj komoň už přijíždí." Ve vlnícím se paprsku Cherryiny baterky ze svazku na klíče uviděla, jak se svaly na Angiině obličejí pod kůží pohybují. "Proč tu spočíváte, sestřičky, teď, když se zařizuje svatba?"

Angiin obličej se uvolnil, byl už její, jako ten tenký pramínek krve, který jí vytékal z levé nosní dírky. Otevřela oči, které ve světle zamrkaly. "Kde je?" zeptala se Mony.

"Odešla," řekla. "Řekla mi, abych tu zůstala s tebou..."

"Kdo?" zeptala se Cherry.

"Molly," odpověděla Mona. "Ta řídila..."

Cherry chtěla najít někoho, kdo se jmenuje Slick. Mona chtěla, aby se Molly vrátila a řekla jí, co dělat, ale Cherry nebyla zvědavá, aby zůstala dole na přízemí, jak řekla, protože venku byli ti lidé s puškami. Mona si na ten zvuk pamatovala, něco narazilo na vozidlo; vzala si Cherryino světlo a šla dozadu. Byla tam díra, do které mohla strčit prst, tak v půli pravé strany, a ještě jedna větší – na dva palce – nalevo.

Cherry řekla, že by jim bylo lépe nahoře, kde byl pravděpodobně Slick, dřív, než se ti lidé rozhodnou sem vejít. Mona si nebyla jistá.

"Tak pojd'," řekla Cherry. "Slick je už asi zpátky s Gentrym a Hrabětem..."

"Co jsi právě řekla?" A byl to hlas Angie Mitchellové, přesně tak, jako ve virtuální realitě.

Ať už tak nebo tak, když se dostaly z vozidla, byla strašná zima – Mona měla bosé nohy, ale už konečně začínalo svítat: mohla už rozlišit nejasné obdélníky, což byla pravděpodobně okna, jako šedivé světlo. Dívka jménem Cherry je někam vedla, řekla nahoře, vedla je s malými záblesky baterky, Angie za ní zavřela a Mona vzala náradí.

Mona šla jako poslední.

Mona chytla špičku boty do něčeho, co zašustilo. Naklonila se, aby ji uvolnila, a našla něco, co vypadalo jako plastický sáček. Lepkavý. A uvnitř nějaké malé věci. Zhluboka se nadýchla, napřímila se a zastrčila tašku do postranní kapsy Michaelova saka.

Pak šplhaly po úzkých schodech skoro tak příkrých, že se zdálo, že lezou po žebříku, Angiin kožich drhl Moninu ruku na hrubém, studeném zábradlí. Pak zase na zemi, zatočit, další série schodů a zas na zemi. Někde tady byl průvan.

"To je něco jako most," řekla Cherry. "Jen jej přejděte rychle, O. K., protože je citlivý na pohyby..."

Neočekávala to, nic z toho, ani vysoký, bílý pokoj, prohnuté poličky nacpané otrhanými, vybledlými knihami –myslela na starého muže – klapot těch hracích věcí s kabely, které se všude proplétaly, ne ten vyzáblý muž v černém s planoucíma očima, s vlasy sčesanými dozadu do chocholky, kterému v Clevelandu říkali Bojovná Ryba; ani jeho smích, když je tam uviděl, nebo mrtvého chlapce.

Mona viděla už předtím mrtvé lidi, dost na to, aby poznala, že jsou mrtví. Podle barvy. Jednou na Floridě ležel někdo na stolku na chodníku mimo obydlí. Prostě nevstával. Oděv a kůže měly stejně barvu chodníku, ale byly pořád jiné, když se jich někdo dotkl – byla tam jiná barva. Pak přijel bílý vůz. Eddy to zařídil, protože, kdybyste to neudělali, mohli by nabobtnat. Jak Mona jednou viděla kočku nafouklou jako basketbalový míč, obrácenou na záda, nohy a ocas vztyčené jako prkna – tomu se tehdy Eddy smál.

A teď se smál ten umělec – Mona dobře znala tyhle oči – a Cherry vydávala sténavý zvuk a

Angie tam jen tak stála.

"V pořádku," slyšela, jak někdo říká – snad Molly – a otočila se a uviděla ji ve dveřích s malou pistolí v ruce a s tím velkým chlapíkem se špinavými vlasy, který se tvářil hloupě jako špalek, "jen stůjte, dokud vás nevyřídíme."

Vyzáblý chlapík se jen smál.

"Drž hubu," řekla Molly, jako by myslela na něco jiného. Vystřelila, aniž by se na pistolí podívala. Modravé zablesknutí na zdi vedle jeho hlavy a Mona neslyšela nic, než že jí zní v uších.

Vyzáblý chlapík jen ležel na podlaze, hlavu mezi kolena.

Angie kráčela směrem k nosítkám, kde ležel mrtvý chlapík; měl bílé oči. Pomalu, pomaloučku, jako by se pohybovala pod vodou, a ten výraz obličeje...

Monina ruka hledala v kapse kabátku, něco tam nahmatala a chtěla vědět, jestli je to droga.

Vytáhla to ven a bylo to ono. Lepkavé zasychající krev. Uvnitř tři krystalky.

Ani nevěděla, proč to vytáhla právě teď, snad proto, že se někdo pohnul.

Chlapík s Bojovnou Rybou už seděl, ale zůstával tam. Angie byla za nosítkami, ale nezdálo se, že se dívá na mrtvého chlapíka, ale na tu šedou krabici, kterou měl nad hlavou v jakémsi rámu. Cherry z Clevelandu se opřela o hráz knih a vtačovala si kotníky prstů do úst. Ten velký chlapík jen stál vedle Molly a ta měla hlavu nakloněnou na stranu, jako by něčemu naslouchala.

Mona to už nemohla vydržet.

Stůl měl příkrý sklon. Byla tam velká hromada kovu, která přidržovala zaprášenou stohu fotografických papírů. Chytila tři žluté krystaly jako knoflíky v řadě, zvedla tu kovovou hromadu a – jedna, dva, tři – a rozdrtila je na prášek. To zapůsobilo: všichni se podívali. Kromě Angie.

"Promiňte," slyšela Mona, jak říká, když shrnula kupu hrubého žlutého prášku do připravené dlaně levé ruky, "jak to je..." Ponořila nos do prášku a zašňupala. "Jen někdy," dodala a vyšňupala zbytek.

Nikdo nic neřekl.

A zase bylo ticho. Jako předtím.

Tak rychle se to uklidnilo.

Extáze. Přichází extáze.

Tak rychle, tak tiše, takže mohla udělat pořadí toho, co se stalo: ten hlasitý smích, haha, jako by ani nebyl smíchem. Šel amplionem. Kolem dveří. Zvenku na ten můstek. A Molly se jen otočila, hladká jako hedvábí, rychle, ale nebyl v tom žádný spěch, a pistolka propíchlá vzduch jako zapalovač.

Pak tu bylo venku to zablesknutí a velký chlap potřísněný krví vpadl dovnitř jako když se trhá starý kov a Cherry začala křičet, než bylo slyšet ten strašný, složitý zvuk a tmavá podlaha byla dole, kde našla drogu v té zatracené zakrvácené tašce.

"Gentry," řekl kdosi a ona viděla na stole malé video a obličej mladého chlapíka na něm, "připoj teď Slickovu kontrolní jednotku. Jsou v budově." Chlapík s Bojovou Rybou něco strká sem a tam a dělá něco s dráty a konzolami.

A Mona se jen dívala, protože byla klidná, a to všechno bylo tak zajímavé.

Jak ten velký chlapík dal všechno dolů a řítit se dál a volal, jak jsou jeho, jsou jeho. Jak tvář na obrazovce říkala: "Slicku, jdeme na to, už nic nepotřebuješ..."

Pak nastartoval motor, někdo byl dole a Mona slyšela řinčení a chrastění, pak někdo dole zaječel.

A slunce vyšlo ve velkém, blánou potaženém okně a tak se pohnula, aby se podívala. A venku něco je, něco jako nákladník nebo auto, ale je to zahrabáno v něčem, co vypadá jako ledničky, zbrusu nové ledničky a rozbité kusy umělohmotných beden, a tamhle je někdo v maskáčích, leží s obličejem zabořeným do sněhu, a kousek dál je další vozidlo a vypadá, že je taky zasypané.

Je to zajímavé.

40

Růžový satén

Angela Mitchellová rozumí této místnosti a jejím obyvatelům přes rovinu posunujících se údajů, které představují hlediska, ale komu, nebo čemu patří, o tom má své pochybnosti. Je tu jistý

počet přesahů a rozporů.

Ten muž s rozčuchanou kšticí v kůži posázené korálky je Thomas Trail Gentry (jak jí vyskakují údaje o datu narození), nemá žádnou stálou adresu (zase další faseta ji informuje, že tahle místnost je jeho). Nehledě na šedivý tok oficiálních dat, jemně prostoupený podezřeními z nějakého podvodu, vidí ho poněkud v jiném světle: je to jeden z Bobbyho kovbojů. I když je ještě mladý, podobá se těm starým mužům z Gentleman Loser. Je to samouk, ex-centrik, je posedlý, podle něho samotného je vědec, je šílený, noční pták a je vinen spoustou herezí (podle Mamman nebo Legby). Lady 3Jane podle jejího vlastního excentrického plánu ho vede v souboru RIMBAUD (a na Angie už se žene další tvář ze souboru RIMBAUD; jmenuje se Riviera a je to jeden z poněkud menších aktérů jejich snů). Molly ho mírně umrtvila a způsobila, že výbušná šipka explodovala jen osmnáct centimetrů od jeho hlavy.

Molly, jako ta dívka Mona, nemá registrované narození, i když kolem jejího jména (jmen) se rojí celé galaxie předpokladů, pověstí a rozporuplných údajů. Šlapka, prostitutka, osobní strážce, vrah, mihne se v několika rovinách se stíny hrdinů a zločinců, jejichž jména Angie nic neříkají, i když jejich zbývající obrazy už dlouho procházejí vrstvami globálního kulturního povědomí (a tohle taky patřilo 3Jane a teď to patří Angie).

Molly právě zabila nějakého muže tím, že do jeho hrdla vypálila jednu z explozivních šipek. Jeho pád na už dost zvetšelé ocelové zábradlí způsobil, že velká část můstku rychle klesla na poschodí pod ním. Tato místnost nemá žádný jiný vchod, což je fakt strategické důležitosti. Nebyl to asi Mollyin záměr způsobit zhroucení můstku. Chtěla prostě tomu muži – byl to najatý žoldák – zabránit, aby použil svou elitní zbraň, krátkou brokovnici pokrytou černou nereflexní látkou. Nicméně Gentryho mansarda je už teď účinně izolována.

Angie rozuměla, že je Molly pro 3Jane důležitá, byla pramenem její touhy a vzteku; věděla to a viděla veškerou banalitu lidského zla.

Angie viděla Molly, jak se neúnavně potuluje šedivým zimním Londýnem s mladou dívkou po boku – a ví, aniž ví jak, že tatáž dívka je nyní na Margate Road 23, SW2 (Continuity?). Otec té dívky byl předtím pánem toho chlapa Swaina, který se nedávno stal podřízeným 3Jane kvůli informacím, které poskytuje těm, co ji o to požádají. Stejně jako Robin Lanier, i když ten si nechává platit v jiné měně.

Pro dívku Monu má Angie zvláštní slabost, cítí k ní lítost a taky jí trochu závidí: i když Mona je teď upravená tak, aby připomínala Angie jak jen je to možné, Monin život nezanechává vlastně žádné stopy na struktuře věcí a představuje podle Legbova systému něco velmi blízkého nevinnosti.

Cherry–Lee Chestfieldová je obklopena smutnou potrhanou čmáranicí, její profil je jako dětská kresba: údaje o potulce, malé dluhy, zničená kariéra paralékařského technika šestého stupně, údaje o narození.

Slick, nebo také Slick Henry, je mezi těmi bez SIN, ale 3Jane, Continuity, Bobby, – všichni na něho soustřeďují svou pozornost. 3Jane slouží jako ohnisko méně důležité uzliny asociací: srovnává jeho konstrukční rituál, jeho katarzní odezvu na chemokriminální trauma s jejími vlastními neúspěšnými pokusy vypudit ze sebe ten sterilní sen o rodině Tessier–Ashpoolových. V chodbičkách paměti 3Jane vypátrala Angie komůrku, kde pavoukovitý manipulátor budí odmítnutí krátké, zhuštěné historie Straylightu – což je obrovitá koláž. A Bobby dodává jiné vzpomínky odčerpané umělcem, který měl přístup ke změní knih 3Jane: jeho pomalá, smutná, dětská práce na planině zvané Psí Samota znovu vzbudila nové formy bolesti a vzpomínky.

Dole v chladné trne tovární podlahy jedna ze Slickových pohyblivých skulptur, kterou řídí Bobbyho podprogram, odstraňuje levou ruku jiného žoldáka a využívá k tomu mechanismu, který byl zachráněn před dvěma léty ze sklízecího stroje čínské výroby. Žoldák, jehož jméno se vedle Angie vaří jako horké stříbrné bubliny, umírá s tváří obrácenou k botám Little Birda.

Jen Bobby ze všech lidí v místnosti tu není přítomen jako soubor dat. A Bobby pro ni není nějaký odpad, svázaný uzlíček nějaké slitiny a nylonu, jehož brada je pokrytá zaschlými zvratky, ani ten lačný, známý obličej, který na ni zírá z monitoru na Gentryho pracovním stole. Je Bobby opravdu jen pevná, sešroubovaná, obdélníková masa paměti nad nosítky?

Teď zase kroky po vzdušných dunách špinavého růžového saténu, pod umělou ocelovou oblohou, konečně osvobozená od místnosti a jejich dat.

Vedle kráčí Brigitte a není tu už žádné napětí, žádná dutina noci, žádné bzučení roje. Nejsou tu žádné svíčky. Je tu také Continuity, kterou představuje čmáranice ze stříbrné cetky, která jí nějak připomíná Hiltona Swifta na pláži v Malibu.

"Cítíš se už líp?" ptá se Brigitte.

"Mnohem lépe, díky."

"Myslela jsem si to."

"Proč je tady Continuity?"

"Protože je to její bratranec, kterého postavili z biočipů Maas. Protože je mladý. Jdeme s tebou na tvou svatbu."

"Ale kdo vlastně jsi, Brigitte? Čím doopravdy jsi?"

"Jsem vzkaz, který chtěl napsat tvůj otec. Já jsem ty články, které ti zavedl do hlavy." Brigitte se naklonila blíž. "Buď na Continuity hodná. Bojí se, že svou zmateností vyvolala tvou nelibost."

Cetka před nimi poskočila přes saténové duny, aby oznámila příjezd nevěsty.

41

Pan Yanaka

Jednotka Maas–Neotek byla na dotek pořád ještě teplá; plastické pouzdro pod ní jako by horkem ztratilo barvu. Zápach, jako by to byly hořící vlasy...

Pozorovala, jak zranění na Tickově obličejí tmavnou. Poslal ji do skříňky u postele pro zašlou cínovou tabatěrku, která byla plná pilulek a kožních disků – roztrhl si límeček a tři přilnavé disky zatlačil do kůže bílé jako porcelán.

Pomohla mu vytvarovat z dlouhého optického kabelu smyčku.

"Ale Colin řekl, že zapomněla..."

"Já ne," řekl a sál přes zuby vzduch a dělal v podpaží smyčku. "Zdalo se, že se to stalo v té době. Trochu váhá. ..." Trhl sebou.

"Promiňte..."

"To je v pořádku. Sally mi to řekla. Myslím to o vaší matce."

"Ano..." Neodvrátila se. "Zabila se. V Tokiu..."

"Ať už to byl kdokoliv, ona to nebyla."

"Ta jednotka..." Podívala se směrem k jídelnímu stolu.

"Spálila ji. Jemu to však nevadí. Je pořád tam. Létá tam kolem. A co naše Sally?"

"Má s sebou Angelu Mitchellovou. Šla hledat tu věc, ze které všechno pochází. Byli jsme tam. To místo se jmenuje New Jersey."

Zazvonil telefon.

Otec Kumiko, hlava a ramena, na široké obrazovce za Tickovým telefonem měl na sobě tmavý oblek, hodinky Rolex a celou sadu podobných zařízení na klopě. Kumiko připadalo, že je dost unavený, unavený a velmi vážný, byl to seriózní pán za hladkou, černou hmotou stolu ve své pracovně. Když ho viděla, litovala, že Sally nevolala z budky s kamerou. Strašně by si opět přála, aby ji mohla spatřit; teď už to asi nebude možné.

"Vypadáš dobře, Kumiko," řekl otec.

Kumiko se posadila velmi vzpřímeně a dívala se do malé kamery, která byla namontovaná pod projekční plochou. Jenom reflexivně si vyvolala matčinu opovržlivou masku, ale ta nepřicházela. Zmateně se podívala na ruce, které složila do klína. Náhle si uvědomila Ticka, jeho rozpaky, jeho strach z toho, jak byl uvězněn v křesle vedle ní, v plném záběru kamery.

"Bylo správné, že jsi utekla ze Swainova domu," řekl její otec.

Jejich oči se znovu setkaly. "On je tvůj kobun!"

"Už ne. Když jsme tady byli zneklidněni vlastními potížemi, vytvořil si nové a pochybné spojení a sledoval kurs, se kterým jsme nemohli souhlasit."

"A tvé potíže, otče?"

Byl to snad záblesk úsměvu?

"Všechno je skončeno. Pořádek a soulad jsou zase obnoveny."

"No, promiňte mi, pane, tedy pane Yanako," začal Tick, a pak se zdálo, že úplně ztratil hlas.

"Ano. A vy jste – ?"

Tickův poraněný obličej se zkroutil a následovalo obrovské a žalostné mrknutí.

"Jmenuje se Tick, otče. Pokytl mi úkryt a ochranu. Spolu s Col... s jednotkou Maas–Neotek mi dnes večer zachránili život."

"Opravdu? O tom mě neinformovali. Měl jsem dojem, že jsi odešla z jeho bytu."

Bylo v tom něco chladného – "Jak?" zeptala se a sedla si víc dopředu. "Jak ses to mohl dovědět?"

"Jednotka Maas–Neotek vysílala tvou polohu, jednou jsem to věděl, jindy zase jednotku rušily Swainovy systémy. Poslali jsme do té oblasti pozorovatele." Tu si vzpomněla na prodavače nudlí... "O tom jsme ovšem Swaina neinformovali. Ale jednotka už druhý vzkaz nevyslala."

"Byla pokažená. Nehoda."

"Ale přesto jsi řekla, že ti zachránila život?"

"Pane," řekl Tick, "promiňte, to, co se chci zeptat, zní: jsem pod ochranou?"

"Pod ochranou?"

"Jako že mě chrání. Myslím tím Swaina a jeho přátele a ty všechny..."

"Swain je mrtev."

Bylo ticho. "Ale někdo to bude určitě řídit. Myslím ty fantazie. Váš podnik."

Pan Yanaka pozoroval Ticka s upřímnou zvědavostí. "Jistě. Jak jinak by mohl pokračovat pořádek a soulad?"

"Dej mu své slovo, otče," řekla Kumiko, "že se mu nic nestane."

Yanaka se podíval z Kumiko na šklebícího se Ticka. "Vyslovuji vám, pane, hlubokou vděčnost za to, že jste chránil mou dceru. Jsem vaším dlužníkem."

"Gin," řekla Kumiko.

"Panebože," řekl Tick přemožen posvátnou úctou, "zatracená fantazie."

"Otče," řekla Kumiko, "v noci, kdy zemřela má matka, dal jsi svým tajemníkům příkazy, aby ji nechali samotnou odejít?"

Otcova tvář byla klidná. Viděla, že se naplnila zármutkem, který u něho nikdy předtím neviděla.

"Ne," řekl nakonec, "nedal."

Tick zakašlal.

"Děkuji ti, otče. Vráťím se teď do Tokia?"

"Jistě, když si to budeš přát. Ačkoliv chápu, že sis mohla prohlédnout Londýn jen velmi zběžně. Do bytu pana Ticka brzy dorazí můj kolega. Když si budeš přát zůstat, aby sis prohlédla celé město, zařídí to."

"Děkuji ti, otče."

"Sbohem, Kumi."

A byl pryč.

"Tak teď," řekl Tick a strašně sebou trhl, jak natahoval zdravou ruku, "pomoz mi s tím..."

"Ale to si vyžaduje lékařskou péči."

"A copak to nedělám?" Podařilo se mu dostat se na nohy a belhal se směrem k záchodu, když tu Petal otevřel dveře z tmavé vrchní haly. "Jestli jste zlomil ten zatracený zámek," řekl Tick, "raději mi ho hned zaplaťte."

"Promiňte," řekl Petal a zamrkal. "Přišel jsem pro slečnu Yanakovou."

"To máte, brachu, smůlu. Právě teď jsem měl na telefonu jejího tatínka. Řekl, že Swaina odstranili. Také nám řekl, že sem posílá nového šéfa." Usmíval se svým pokřiveným úsměvem plným triumfu.

"Ale víte," řekl Petal jemně, "to jsem právě já."

42

Podlaha Továrny

Cherry stále křičí.

"Zavřete jí někdo konečně hubu," řekla Molly. Stála u dveří s malou pistolí a Mona si myslela, že to může udělat, že může dodat Cherry trochu klidu, aby bylo všechno zajímavé a ne moc drsné,

ale na cestě místností spatřila na podlaze zmačkané kapsle a uvědomila si, že je tam droga, snad něco, co pomůže Cherry uklidnit. "Tady," řekla, když se k ní dostala a podala drogu Cherry. Cherryin křik sklouzl po škále do jakéhosi klokotání, jak pomalu klesala na staré knihy, ale Mona si byla jistá, že bude v pořádku. Dole se stejně střílí: kolem Molly přešel bělošský pátrač, hlučel a bušil kolem ocelových traverz a Molly křičela na Gentryho, kdy konečně zapne ta zatracená světla?

Mělo to ovšem znamenat světla dole, protože nahoře jich byla spousta a svítila tak jasně, že viděla zaprášené malé korálky, stopy po barvě, které se rozlévaly po věcech, jako by byla docela blízko. Pátrací. Takto se říká kulkám, které svítí. Eddy jí to řekl na Floridě, když se dívali na pláž, kde je vystřelovala do tmy nějaká soukromá bezpečnostní služba.

"Aha, světla," řekl obličej na malé obrazovce, "Čarodějnice nevidí..." Mona se na něho usmála. Myslela si, že to nikdo jiný neslyšel. Čarodějnice?

Takže Gentry a velký Slick se potloukali kolem a vytrhávali tlusté žluté dráty ze zdi, kde vězely za stříbrnou páskou, a dávali je dohromady s kovovými krabicemi a Cherry z Clevelandu seděla na podlaze se zavřenýma očima a Molly byla skrčená u dveří a držela oběma rukama pistoli a Angie byla –

"Buď zticha."

Slyšela, že to někdo říká, ale z místnosti to nikdo nebyl. Myslela si, že je to Lanette, protože Lanette to mohla říct skrze čas, skrze ticho.

Protože Angie byla právě tam, dole na podlaze vedle nosítek s mrtvým chlapíkem, s nohama složenýma pod sebe jako socha, s rukama, které ho objímaly.

Světla zhasla, když Gentry a Slick našli spojení, a ona si myslela, že slyší hlas někoho na monitoru, ale už se pohnula směrem k Angie a viděla (najednou, zcela zřetelně, tak jasné to bylo zranění) jemný pramínek krve z jejího levého ucha.

I tehdy panovalo ticho, i když na zadní části jejího krku už cítila horké body a vzpomněla si, jak jí Lanette vysvětlovala: nikdy to nevykašleš, dělá to v tobě díry.

A Mollyina záda byla rovná, paže roztažené... Nahoru a dolů, ale nikoliv k té šedé krabici, ale k pistoli, té malé pistoli, a Mona slyšela, jak pracuje tatatata, a pak tři výbuchy, daleko odtud, pak modré plameny, ale Moniny ruce objímaly nyní Angie, zápěstí se drhla o kožich s krvavými čmouhami. Když se podívala do odcházejících očí, světlo už zhasínalo. Jen ta dlouhá, nejdelší cesta pryč.

"Hej," zavolala Mona, ale nikdo neslyšel, jen Angie se potácěla kolem mrtvoly ve spacáku, "hej..."

Podívala se právě včas, aby zahlédla poslední obraz na videu a uviděla, jak mizí.

Potom se dlouho nic nedělo. Nikdo si ten klid nevyvolával, nebyla to krystalická zběsilá jízda, nebylo to ani jako třeštění, zůstal jenom ten pocit z minulosti, něco, co snad cítí jen duch.

Stála vedle Slicka a Molly ve dveřích a dívala se dolů. Ve ztlumené záři velkých starých žárovek pozorovala kovovou pavoukovitou věc, jak nervózně pobíhá po špinavé betonové podlaze. Mělo to velké zakřivené čepele, které se sápaly a kroužily, když se to pohybovalo, ale nikdo nebyl na dosah, – a tak ta věc prostě lezla jako polámaná hračka, sem a tam před zkroucenou troskou můstku, přes který kdysi chodila s Angie a Cherry.

Cherry vstala z podlahy, bledá, s ochablým obličejem a sundávala si z krku medikament. "To je můj svalový relaxátor," vypravila ze sebe a Mona se cítila špatně, protože věděla, že udělala něco hloupého, když jí chtěla pomoci, ale tyhle prostředky to vždycky způsobují, a jak jim v tom zabránit?

Protože jsi hloupá, slyšela, že říká Lanette, ale nechtěla si to raději zapamatovat.

Takže všichni tam stáli a dívali se na kovového pavouka, jak sebou škube a vyčerpává se. – Všichni kromě Gentryho, který vyšroubovával šedou krabici z rámu nad nosítky, s černými botami vedle Angiina červeného kožichu.

"Poslouchej," řekla Molly, "loje helikoptéra. Velká."

Byla na laně poslední, ovšem kromě Gentryho, a ten právě řekl, že nejde, aby se nestarali, že

zůstane.

Lano bylo tlusté a špinavě šedé a mělo uzly svázané tak, aby se na ně dalo zavěsit jako na houpačce, kterou si pamatovala z dávné minulosti. Slick a Molly poslali nejdříve šedou krabici dolů na plošinu, kde ještě kovové schody nebyly poškozeny. Pak sklouzla Molly dolů jako veverka a zdálo se, že se jen tak zavěsí, a přivázala krabici pevně k zábradlí. Slick šel dolů pomalu, protože nesl přes rameno Cherry a ta byla ještě stále ochablá na to, aby slezla dolů sama. Mona se pořád ještě necítila dobře a v duchu se ptala, jestli to byla ta příčina, pro kterou se rozhodli, že ji tam nechají.

Rozhodla to Molly, která stála u okna, sledovala lidi, jak vyskakují z dlouhé černé helikoptéry a rozlézají se po sněhu."

"Podívej se na to," řekla Molly. "Vědí to. Přišli jen posbírat kousky. Senzonet. – Mám už prdel napůl venku." Cherry nejasně zaslechla, že také odcházejí, tedy ona a Slick. A Slick pokrčil rameny, pak se zašklebil a objal ji.

"A co já?"

Molly na ni pohlédla. Nebo se tak aspoň zdálo. S těmi brýlemi to nebylo jasné. Bílé zuby se na vteřinku ukázaly nad dolním rtem a pak řekla: "Ty zůstaneš, to je má rada. Ať se v tom proberou. Ty jsi ve skutečnosti nic neudělala. Nic z toho nebyl tvůj nápad. Myslím si, že se k tobě zachovají spravedlivě, nebo se o to aspoň pokusí. Ano, ty zůstaneš."

Moně to nedávalo smysl, ale cítila se tak uštvaná, tak malátná, že nemohla vzdorovat.

A právě teď odcházeli, spouštěli se po laně a bylo to, jako když lidé odcházejí a ty je už nikdy neuvidíš. Podívala se zpátky do místnosti a uviděla Gentryho, jak se prochází sem a tam před knihami a přejíždí po nich prstem, jako by nějakou speciální hledal. Na nosítka hodil přikrývku.

Takže právě odešla a už se nedověděla, jestli Gentry tu knihu našel nebo ne, ale ať to bylo jakkoli, slezla po laně sama, což nebylo tak snadné, jak to na první pohled vypadalo u Slicka a Mony, zvláště když se cítila jako Mona, protože Mona byla blízko ztráty vědomí a ruce a nohy už stejně tak dobře nefungovaly; musela se soustředit, aby je přinutila k pohybu, a nos a hrdlo jí uvnitř zduřely, takže si toho černého chlapíka nevšimla, až už byla napůl dole.

Stál tam a díval se na tu velkou pavoukovitou věc, která se už nehýbala. Podíval se nahoru, když podpatek její boty zaskřípal o ocelovou plošinu. A v jeho tváři bylo něco smutného, když ji uviděl, ale pak to zmizelo a lezl po kovových schodech, pomalu a lehce a když se dostal blíž, začala se ptát, zda je opravdu černý. Nešlo ani tak o barvu, protože byl skutečně černý, ale něco bylo s tvarem jeho holé lebky, s úhly jeho obličejů, nebyl jako ti, které dosud viděla. Byl vysoký, skutečně vysoký. Měl na sobě dlouhý, černý plášť, byla to kůže tak jemná, že šustila jako hedvábí.

"Ahoj, slečinko," řekl, když stanul před ní a vzal ji za bradu, takže se nyní dívala přímo do jeho zlatě achátových očí, které neměl nikdo na světě. Dlouhé prsty spočívaly na její bradě jen lehce.

"Slečinko," řekl, "kolik vám je?"

"Šestnáct..."

"Potřebujete nový účes," řekl a na tom, jak to řekl, bylo něco vážného.

"Angie je tam nahoře," řekla a ukázala tam, kde znovu zazněl její hlas. "Ona – "

"Pššt!"

Uslyšela kovové zvuky, kdesi daleko ve velké staré budově, a pak nastartoval motor. Vozidlo, pomyslela si, to, se kterým přijela Molly.

Černoch zvedl obočí s tím, že vlastně žádné neměl. –"Přátelé?" Dal ruku dolů.

Přikývla.

"To je dobré," řekl a vzal ji za ruku, aby jí pomohl ze schodů. I dole ji stále držel za ruku a vedl ji kolem trosek můstku. Někdo tam ležel mrtvý, byl tam nějaký kamuflážní materiál a jeden z těch amplionů, které užívají policajti.

"Swifte," volal černoch napříč celým dutým prostorem mezi černými mřížkami oken bez skla, černými provazy proti bílému nebi zimního rána, "dej tu prdýlku sem. Najdu ji."

"Ale já nejsem ona..."

A opodál, tam, kde byly otevřené velké dveře, proti nebi a sněhu a řezu uviděla, jak ten oblek

přichází s rozevřeným pláštěm a vázankou plápolající ve větru, a Mollyno vozidlo proletělo kolem něho, vedle těchže dveří, a on se ani nedíval, protože se díval na Monu.

"Nejsem Angie," řekla a ptala se sama sebe, jestli mu měla říct, co viděla. Angie a ten mladý chlapík spolu na malé obrazovce, těsně předtím, než zhasla.

"Vím," řekl černocho, "ale roste to na tobě."

Extáze. Extáze přichází.

43

Soudce

Žena je vedla k vozidlu, které bylo zaparkované uvnitř Továrny, jestli se tomu vůbec dá říct parkování, když jeho přední okraj byl natlačen na betonový stojan na náradí. Byl to bílý nákladák s nápisem CATHODE CATHAY napsaným napříč zadních dveří, a Slick se ptal, kdy se jí podařilo se sem dostat, aniž to slyšel. Snad když Bobby a Hrabě táhli po trase s aerostatem.

Alef byl dost těžký, jako kdybyste chtěli nést malý motorový blok.

Nechtěl se podívat na Čarodějnici, protože na jejích čepelích byla krev a pro tohle ji neudělal. Kolem bylo několik těl nebo jejich částí – ale na ně se také nepodíval.

Podíval se až na blok biosoftu a na sadu baterií a podivil se, že je to pořád tady, šedý dům a Mexiko a oči 3Jane.

"Počkej," řekla žena. Právě šli po plošině do místnosti, kde měl své stroje; byl tu stále Soudce, Požírač Mrtvol...

V ruce měla stále pistolí. Slick položil ruku na Cherryino rameno. "Řekla čekat."

"Tuhle věc jsem už viděla, včera v noci," řekla žena. "Robot s jednou rukou. To funguje?"

"Ale jo..."

"Je silný? Může nést náklad? Po nerovné půdě?"

"To jo."

"Beru ho."

"Co?"

"Dej ho dozadu do vozu. Teď. Pohni."

Cherry se k němu přitiskla, podklesla jí kolena z toho všeho, co jí ta dívka přinesla.

"Ty," gestikulovala Molly pistolí směrem k ní, "do vozu."

"Tak běž," řekl Slick.

Položil alef a šel nahoru po plošině až do místnosti, kde čekal ve stínu Soudce, ruku vedle sebe na podložce tam, kde ji Slick nechal. Teď už by ji správně neumístil vzhledem k tomu, jak má pila fungovat. Byla tam řídicí jednotka, tam v řadě zaprášených kovových poliček. Vzal ji a Soudce nabil, až se mu lehce chvěl krunýř.

Posunul Soudce dopředu, dolů po plošině, široká chodidla sestupovala dolů raz – dva, raz – dva, raz – dva, setrvačnick nahrazoval a zdokonaloval chybějící ruku. Žena otevřela zadní dveře vozidla, všechno bylo připraveno a Slick pochodoval se Soudcem přímo k ní. Mírně ustoupila, když se nad ní Soudce vztyčil, její stříbrné brýle odrážely vyleštěný rez. Slick přistoupil k Soudci zezadu a začal upravovat všechny úhly tak, aby ho mohl dostat do vozu. Nedávalo to smysl, ale zdálo se, že alespoň má nějakou představu, co vlastně dělají, a vlastně cokoliv bylo lepší než se teď potloukat kolem Továrny, kde se povaluje spousta mrtvých lidí. Myslel na Gentryho, který zůstal tam nahoře se svými knihami a těmi těly. Nahoře byly také dvě dívky a obě vypadaly jako Angie Mitchellová. Teď byla jedna už mrtvá, nevěděl jak a proč, a žena s pistolí řekla té druhé, aby počkala...

"Do toho, do toho, dej už tu zasranou věc dovnitř, musíme jet..."

Když se mu podařilo nacpat Soudce do zadní části vozu, s ohnutýma nohama a na boku, zabouchl dveře, oběhl vůz a vylezl na sedadlo vedle řidiče. Alef byl mezi předními sedadly. Cherry se schoulila na zadní sedadlo a přikryla se velkou oranžovou bundou s kapucí se znakem senzo-netu na rukávech a třásla se.

Žena zažehnula turbínu a naplnila vak. Slick si myslel, že snad visí na stojanu na náradí, ale když dala zpátečku, roztrhl se proužek chrómu a byli volní. Otočila vůz a směřovala k vratům.

Při jízdě ven minuli chlapíka v obleku a vázance a tvídovém plášti – zdálo se, že je ani neviděl.

"Kdo to je?"
Pokrčila rameny.

"Chceš tohle vozidlo?" zeptala se. Byli teď asi deset kilometrů od Továrny a už se neohlížel zpátky.

"Ukradla jsi je?"

"Ovšem."

"Beru to."

"Jo?"

"Jednu dobu jsem taky kradl auta."

"Jak se daří tvé milence?"

"Spí. Ale není to moje milenka."

"Ne?"

"Mám se zeptat, kdo jsi?"

"Obchodnice."

"S čím obchoduješ?"

"Těžko říct."

Nebe nad Samotou bylo jasné a světlé.

"Jedeš pro tohle?" Poklepal na alef.

"Něco takového."

"Co teď?"

"Uzavřela jsem dohodu. Dala jsem Mitchellovou spolu s krabicí."

"To byla ona, co tam spadla?"

"Jo, to byla ona."

"Ale ona zemřela..."

"Jedni umírají, druzí umírají."

"Jako 3Jane?"

Pohnula hlavou, jak se na něho dívala. "Co ty o tom víš?"

"Jednou jsem ji viděl. Tam."

"No, je tam pořád, a taky Angie."

"A Bobby."

"Newmark? Jo."

"Tak co s tím uděláš?"

"To tys zkonstruoval ty věci, co? Jedna je vzadu, a ty ostatní?"

Slick se podíval dozadu přes rameno tam, kde ležel Soudce složený v nákladovém prostoru vozidla jako velká rezavá panenka bez hlavy. "Jo."

"Takže jseš přeborník na nástroje."

"Asi jo."

"Tak dobrá. Mám pro tebe práci." Zpomalila vozidlo u nerovné cesty pokryté sněhem a zastavila.

"Někde tady je nářadí pro nouzové účely. Vezmi si je, vylez na střechnu, přines mně solární články a nějaký drát. Chci, abys připojil články tak, aby znovu nabily baterii do téhle věci. Uděláš to?"

"Snad. A proč?"

Zabořila se zpátky do sedadla a Slick viděl, že je starší, než si myslel, a taky unavená.

"Mitchellová je teď tam. Chtějí, aby měla trochu času..."

"Oni?"

"Nevím. Něco. Cokoli, s čím jsem uzavřela dohodu. Jak dlouho si myslíš, že baterie vydrží, když články fungují?"

"Pár měsíců. Snad i rok."

"O. K. Někde to schovám, tam, kde budou články mít dost slunce."

"Co se stane, když přerušíš proud?"

Sáhla dolů a špičkou ukazováčku přešla po tenkém kabelu, který spojuje alef s baterií. Slick

viděl její nehty za ranního světla; vypadaly jako umělé. "Hej, 3Jane," řekla a prst se jí vznášel nad kabelem, "mám to." Pak zařala ruku v pěst a pak ji otevřela, jako kdyby něco propouštěla.

Cherry chtěla říct Slickovi všechno, co udělají, když se dostanou do Clevelandu. Přivazoval stříbrnou páskou dva ploché články k širokým prsům Soudce. Šedý alef byl už přivázaný k zadní části stroje celou sadou pásek. Cherry řekla, že ví, kde mu může sehnat džob při pojižďkách po obchodech. Ve skutečnosti ani neposlouchal.

Když to dal všechno dohromady, předal řídicí jednotku ženě.

"Teď na tebe asi počkáme."

"Ne," řekla. "Ty jedeš do Clevelandu. Cherry ti to právě řekla."

"A co ty?"

"Já půjdu na procházku."

"Chceš zmrznout? Nebo snad umřít hladem?"

"Chci být teď pro změnu zase se svým zkurveným já." Zkusila kontrolky a Soudce se zachvěl, udělal krok dopředu, pak druhý. "Hodně štěstí v Clevelandu." Sledovali, jak jde napříč Samotou a Soudce dupe vedle ní. Pak se otočila a zařvala. "Hej, Cherry! Přinut' toho chlapíka, ať se vykoupe!"

Cherry zamávala, zipy na jejích kožených kabátcích zacinkaly.

44

Červená kůže

Petal řekl, že zavazadla na ni čekají v jaguáru. "Nebudete se chtít vracet na Nottinghill," řekl, "takže jsme pro vás zařídili něco v Camden Townu."

"Petale," řekla, "musím se dovědět, co se stalo se Sally."

Nastartoval.

"Swain ji vydíral. Nutil ji k únosu –

"Aha. Tak jo," přerušil ji, "už vím. Na vašem místě bych se nestaral."

"Ale já mám starost."

"Řekl bych, že se Sally podařilo z té věci vymotat. Také se jí podařilo, alespoň podle našich jistých oficiálních přátel, vymazat všechny záznamy o sobě, ovšem kromě kontroly v německém kasinu. A jestli se něco stalo Angele Mitchellové, senzonet nic nezveřejnil. Všechno už je nyní u konce."

"Uvidím ji zase?"

"Ale ne na mé náklady. Prosím."

Odlepili se od obrubníku.

"Petale," řekla, když projížděli Londýnem, "otec mi řekl, že Swain – "

"Blázen. Děsný blázen. Radši o tom nebudeme mluvit."

"Promiňte."

Topení začalo fungovat. V jaguáru bylo teplo a Kumiko byla teď dost unavená. Opřela se o červenou kůži a zavřela oči. To setkání s 3Jane, pomyslela si, ji osvobodilo od hanby a otcova odpověď od hněvu. 3Jane byla velmi krutá. Nyní viděla také krutost své matky. Ale všechno se musí jednoho dne odpustit, říkala si, a usnula na cestě do místa zvaného Camden Town.

45

A hladký kámen navíc

Začali v tomto domě žít za časného léta: zdi z šedého kamene, střecha z břidlice. Pozemky jsou úrodné se zachovanou přírodou, i když dlouhá tráva neroste a přírodní květy nevadnou.

Za domem jsou hospodářské budovy, zavřené, nevyužívané, a pole, kde se přivázané kluzáky vzpínají proti větru.

Jednou, když se sama procházela mezi duby na okraji tohoto pole, uviděla tři cizí lidi, kteří jeli obkročmo na něčem, co připomínalo koně. Konec už vyhynuli, jejich druh skončil už řadu let před Angiiným narozením. V sedle byla štíhlá postava v tvídovém kabátu, chlapec jako štolba z nějakého starého obrázku. Před ním sedělo mladé děvče, Japonka, a za ním bledý umaštěný mužik v šedém obleku, s růžovými ponožkami a bílými kotníky, jež probleskovaly nad hnědými

botami. Vidělo ji to děvče, opětovalo její pohled?

Zapomněla se o tom Bobbymu zmínit.

Jejich nejčastější návštěvníci přijížděli za ranního snění, ačkoliv jednou se nějaký malý ušklebený trpasličí muž ohlásil opakovaným boucháním na těžké dubové dveře, a když mu přišla otevřít, dožadoval se "toho parchanta Newmarka." Bobby jí tohle stvoření představil jako Finna a zdálo se, že ho to setkání těší. Finnovo vetché sako vydávalo smíšený pach starého kouře, pájky a naloženého sledě. Bobby vysvětlil, že Finn je vždycky vítaný. "Snad by mohl být. Když už je jednou uvnitř, nejde ho vystrčit ven."

3Jane přichází také, je jedním z ranních návštěvníků, ale je vždycky smutná a nejistá. Bobby si jí sotva všímá, ale Angie, pramen tolika jejích vzpomínek, reaguje na tu zvláštní směs touhy, žárlivosti, zklamání a vzteku. Angie začala chápat motivy 3Jane a odpustila jí – ale co vlastně, když se člověk toulá mezi duby ve slunečním svitu, co je tu k odpouštění?

Ale sny 3Jane někdy Angie unavují; má radši jiné sny, zvláště ty o jejím mladém chráněnci. Často přicházejí, když se rozevlají krajkové závěsy, když se ozve první pták. Přitulí se blíže k Bobbymu, zavře oči, utvoří si v mysli jméno Continuity a čeká na malé jasné obrazy.

Vidí, že vzali děvče na kliniku na Jamajce, aby ji zbavili závislosti na tvrdých stimulantech. Její metabolismus se vyladil péčí trpělivé armády lékařů z Netu, takže se nakonec odsud vynořila a zářila zdravím. Její smyslové vjemy odborně moduloval Piper Hill, její první virtuální realita byla přijata s nebývalým nadšením. Všeobecné přijetí jí umožnila svěžest, vitalita a neopakovatelně vynalézavý způsob, jímž objevila jakoby poprvé nádheru života. Někdy přešel po obrazovce stín, ale jenom na chvíli: Robina Laniera našli uškrceného, zmrzlého u sloupového průčelí hotelu New Suzuki Envoy; jak Angie, tak Continuity vědí, čím dlouhé a silné ruce hvězdu uškrtily a pohodily ji tam.

Ale jistá věc přece jen přesahuje její chápání, jeden zvláštní útržek záhady zvané historie.

Na okraji stínu, který vrhá dub, za ocelovým a lososím západem slunce, v té Francii, která není Francií, ptá se Bobbyho na odpověď na její konečnou otázku.

Čekali o půlnoci na příjezdové cestě, protože Bobby jí tu odpověď slíbil.

Když hodiny v domě byly dvanáct, uslyšela zasvištění pneumatik na štěrk. Vůz byl dlouhý, nízký a šedý.

Řídil ho Finn.

Bobby otevřel dveře a pomohl jí dovnitř.

Na zadním sedadle seděl mladý muž, kterého si vybavila, jak ho viděla na tom nemožném koni s třemi dalšími nerovnocennými jezdci. Usmíval se na ni, ale neřekl nic.

"To je Colin," řekl jí Bobby a uvelebil se vedle ní. "A Finna už znáš."

"Nikdy to neuhodla, co?" zeptal se Finn a zařadil rychlost.

"Ne," řekl Bobby, "myslím, že ne."

Mladý muž jménem Colin se na ni usmíval. "Alef je určité přiblížení matici," řekl, "něco jako model kybersvě–ta..."

"Ano, já vím." Obrátila se k Bobbymu. "No? Slíbil jsi mi, že mi řekneš příčinu toho, Kdy Se To Změnilo."

Finn se smál a byl to velmi zvláštní zvuk. "Není žádné proč, paní. Spíš co. Vzpomeňte si na dobu, kdy vám Brigitte řekla, že je ta další? No, tak to je to co, a to co je zároveň proč."

"Vzpomínám si přece. Řekla, že když matrice zná konečně sama sebe, je tu ten další..."

"Právě tam dnes večer jedeme," začal Bobby a objal ji. "Není to daleko, ale je to –"

"Jiné," řekl Finn, "je to skutečně jiné."

"Ale co to je?"

"Uvidíte," řekl Colin a hodil si svou hnědou kšticí na stranu, což bylo gesto školáka v nějaké staré hře, "když matrice získá schopnost vnímat, souběžně si uvědomí jinou matici, jiné vnímání."

"Tomu nerozumím," řekla. "Jestliže se kybersvět skládá z jisté celkové sumy dat o lidském systému..."

"Ano," řekl Finn a vyjel na dlouhou, rovnou a pustou dálnici, "ale nikdo přece neříká lidský, že?"

"Ten druhý byl někde jinde," řekl Bobby.

"Alfa Centauri," řekl Colin.

Mohou ji podvádět? Je to nějaký Bobbyho žert?

"Je to dost těžké vysvětlit, proč se matrice rozpadla na ty kouzelné kousíčky, když se setkala s tou druhou," řekl Finn, "ale když se tam dostaneme, budete si moct tu ideu představit..."

"Mám z toho pocit," řekl Colin, "že takhle je to mnohem zábavnější..."

"Říkáte mi pravdu?"

"Ať už jsme za minutu tam v New Yorku," řekl Finn, "ale určitě."